

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 9 Δεκέμβρη 2023 ■ χρόνος 42ος φ. 952 ■ 1.50€

Ενίσχυση του αντιδραστικού πολιτικού σκηνικού αναζητά το σύστημα

Όργανα πάλης σε κομμουνιστική κατεύθυνση χρειάζεται η λαϊκή πάλη!

Αθήνα, 6/12/2023

Σαν «μικρές ειδήσεις» επιχειρούν οι κυρίαρχοι και τα ΜΜΕ τους να περάσουν τα ασταμάτητα νέα χτυπήματα της πολιτικής του συστήματος και της κυβέρνησής του στον λαό. Ακόμα και ο νέος προϋπολογισμός των νέων ρεκόρ φοροεπιδρομής και συντριβής κοινωνικών δικαιωμάτων αναφέρεται σαν ένα ...έθιμο και ενώ οι λαϊκές οικογένειες στενάζουν από την αβάσταχτη ακρίβεια. Εξάλλου και οι καθεστωτικές δυνάμεις και οι δυνάμεις του συμβιβασμού, που από κοινού φρουρούν την

αδράνεια των συνδικάτων, αναγγέλλουν «κλιμάκωση» με απογευματινό συλλαλητήριο! Τελικά ο λαός και η νεολαία το μόνο που... δικαιούνται είναι τα μηνύματα που απευθύνουν μέσω tiktok ο Μητσοτάκης και ο Κασσελάκης. Από δίπλα και ο Ανδρουλάκης, που παρουσιάζει «θεματικές» ανά την Ελλάδα που εξηγούν τα ...οράματα του ΠΑΣΟΚ για τη χώρα! Ακριβώς πιο δίπλα υπάρχει πάντα και η «πρωτοπόρα δράση» της ηγεσίας του ΚΚΕ, που έφτασε να καταγγέλλει στην Κομισιόν -ναι, στην Κομισιόν-

με επιστολή της ευρωμάδας της το νέο φορολογικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης!

Όλα αυτά και πολλά περισσότερα και ανάλογα συμβαίνουν σε αυτό που ονομάζεται κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Και συμβαίνουν στις δοσμένες συνθήκες φτώχειας, εξαθλίωσης, εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας, που όλο και απλώνονται και βαραίνουν πάνω στη ζωή του εργαζόμενου λαού.

συνέχεια στη σελ. 2

Για τη 48ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών
Οι πραγματικές μάχες βρίσκονται μπροστά!
Η 48ωρη απεργία που προκήρυξε η ΟΕΝΓΕ πραγματοποιήθηκε. Οι πραγματικές μάχες ενάντια στην πολιτική του συστήματος στον χώρο της περίθαλψης εξακολουθούν να παραμένουν ζητούμενο! Γιατί παρά τις περί αντιθέτου μεγαλόστομες διακηρύξεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών, το να περάσει ο αγώνας στα χέρια των εργαζόμενων υγειονομικών παραμένει μια μεγάλη εκκρεμότητα.
(σελ. 7)

Μισθοί πείνας, ανασφάλεια, εργοδοτική αυθαιρεσία
Με αγώνες μπορούν να κερδίσουν οι εργαζόμενοι τη ζωή που τους αξίζει!
(σελ. 9)

Κομοτηνή
Κάτω τα χέρια από τη συνδικαλιστική και πολιτική δράση
Να αθωωθούν οι 6 συνάδελφοι
(σελ. 12)

Ουκρανία
Προς αλλαγή στρατηγικής ΗΠΑ - ΝΑΤΟ;
(σελ. 14)

Παλαιστίνη
Το σιωνιστικό κράτος ξανάρχισε τις σφαγές
Μεγαλώνουν τα αδιέξοδα - Αγγίζονται οριακές καταστάσεις
σελ. 17

Ελληνοτουρκικά
Συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν υπό την «υψηλή» καθοδήγηση των ΗΠΑ
Νέα Δημοκρατία
Πολιτική «σταθερότητα» σε κινούμενη άμμο
(σελ. 10, 11)

Ενίσχυση του αντιδραστικού πολιτικού σκηνικού αναζητά το σύστημα 'Όργανα πάλης σε κομμουνιστική κατεύθυνση χρειάζεται η λαϊκή πάλη!

συνέχεια από σελ. 1

Ωστόσο, την ίδια ώρα που η κυβέρνηση εμφανίζεται σαν πανίσχυρη και προπαγανδίζει μύθους και ψέματα για την οικονομία και την κοινωνική κατάσταση στη χώρα, την ίδια ώρα που τα κόμματα της λεγόμενης αντιπολίτευσης διαγκωνίζονται σε ένα ξένο για τον λαό σκηνικό και με το βλέμμα στην ευρωκάλη, η επίσημη συζήτηση για το «πολιτικό κενό» εντείνεται και αποτελεί μια ομολογία! Μια ομολογία της συστημικής ανησυχίας, μιας και οι ιθύνοντες ξέρουν ότι βράζει η οργή και η δυσάρεσκεια, ότι αυτό το απαξιωμένο πολιτικό σύστημα με το ένα και ...μερικά άλλα κόμματα δεν είναι αρκετό! Δεν είναι αρκετό σε μια χώρα που μαζί με την κλιμακούμενη εκμετάλλευση και εξαθλίωση αποτελεί και βάση εφορμής των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών σχεδιασμών, επεμβάσεων και πολέμων.

Ένα είναι βέβαιο. Η κάλυψη του «πολιτικού κενού» που το σύστημα θέλει, είναι το «πολιτικό φρακάρισμα» της ανάγκης και της δυνατότητας λαού και νεολαίας να βγουν στο προσκήνιο με αγώνες και εξεγέρσεις. Ήδη η «Νέα Αριστερά» των υπουργών του Τσίπρα, των υπουργών του 3ου μνημονίου και της πιο σφιχτής πρόσδεσης στις ΗΠΑ και στον άξονά τους με το κράτος του Ισραήλ και την Αίγυπτο, ανέλαβε μέρος αυτής της προσπάθειας, έστω και προσωρινά, έστω και χωρίς πολλές ελπίδες επιτυχίας.

Το «πολιτικό κενό» που αφορά στην πάλη για τα δικαιώματα και την επαναστατική προοπτική της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας είναι άλλη υπόθεση, ανταγωνιστική με τις επιδιώξεις του συστήματος. Και είναι αποκλειστικά ζήτημα των από κάτω -χωρίς καμιά προσημογή και αυταπάτη για τους όποιους από πάνω- να παλέψουν για την υπόθεση αυτή.

Η ασταμάτητη επίθεση

Προϋπολογισμός καταλήστευσης των λαϊκών μαζών, νόμος το πλιάτσικο των funds για τα κόκκινα δάνεια, φορολογικό νομοσχέδιο που οδηγεί σε εξόντωση εκατοντάδες χιλιάδες ελεύθερους επαγγελματίες, καφενεία, περίπτερα, μικρομάγαζα. Όλα αυτά η κυβερνητική προπαγάνδα τα παρουσιάζει σαν «μεταρρυθμιστικές τομές», σαν «φορολογική δικαιοσύνη», σαν «αναγκαίους εκσυγχρονισμούς». Στην πραγματικότητα, είναι ομολογία πως στην Ελλάδα της επενδυτικής βαθμίδας, στην «Ελλάδα 2.0», στην Ελλάδα όπου «ανθούν οι επενδύσεις» δεν χωρούν ούτε εργατικά-λαϊκά δικαιώματα, αλλά ούτε μικρά και μεσαία κοινωνικά στρώματα. Είναι μια ομολογία των αδιεξόδων του εξαρτημένου καπιταλισμού στις δοσμένες συνθήκες της γενικευμένης κρίσης και των οξυτάτων ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών αφεντικών του. Αδιέξοδα που είναι τέτοια και τόσα, ώστε το σύστημα να «καταργεί»

κομμάτια της κοινωνικής βάσης από τα οποία είχε και επεδίωκε να έχει στήριξη και τα οποία θεωρούσαν ότι μπορούσαν να αναφέρονται και να προσδοκούν από το σύστημα αυτό!

Παρόλα αυτά, η επίθεση συνεχίζεται και θα συνεχιστεί. Για τη μεγαλοαστική τάξη δεν υπάρχει άλλη επιλογή που να μπορεί να αντιμετωπίσει τις απαιτήσεις των δανειστών της, μέσα στο πλαίσιο της «ξετιναγμένης» παραγωγικής βάσης της χώρας και με δοσμένο τον μεταπρατικό και αεριτζίδικο χαρακτήρα της. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος που με αυτούς τους όρους, θα διασφαλίζει πως θα συνεχίζουν να θησαυρίζουν τα μεγάλα τζάκια.

Γι' αυτό ακριβώς η επίθεση αντιμετωπίζεται σαν «άγιο δισκοπότηρο» στο πολιτικό επίπεδο και από όλα τα κόμματα του συστήματος. Οι αντιπολιτευτικές κορώνες των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και οία για την πολιτική της επίθεσης είναι τέτοιες και τόσες που ούτε τα προσχήματα δεν σώζουν. Πολύ περισσότερο τα κόμματα αυτά -με την πολύτιμη και ενεργητική συμμετοχή των δυνάμεων του συμβιβασμού- έχουν επιβάλλει σιγή νεκροταφείου και υποταγής σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, σε όλη την κλίμακα του συνδικαλιστικού κινήματος και συνολικά στους χώρους εργασίας. Πάνω από όλα, φροντίζουν οι όποιες επιμέρους κινητοποιήσεις ελεύθερων επαγγελματιών απέναντι στο φορολογικό νομοσχέδιο να μην συνδεθούν, να μην έχουν καμιά επαφή με τον κόσμο της δουλειάς. Αντιλαμβάνονται πολύ καλά ότι μια τέτοια προοπτική συνένωσης στον αγώνα των εργαζομένων με τα εκτεταμένα στρώματα των «χαμηλών» ελεύθερων επαγγελματιών -που βρίσκονται στην ίδια μοίρα με τους εργαζόμενους- θα δημιουργούσε εκρηκτικές καταστάσεις για την πολιτική του συστήματος.

Διαρκώς πιο σφιχτή η πρόσδεση στις ΗΠΑ

Αυτό είναι το άλλο «άγιο δισκοπότηρο», ο αδιαπραγμάτευτος πυλώνας της πολιτικής του συστήματος. Η συνεχιζόμενη σφαγή στην Παλαιστίνη επιβεβαίωσε με τον πιο κινικό τρόπο ότι δεν χωρούν «εναλλακτικές» πολιτικές -όσο και αν αναζητούνται από τη λεγόμενη κεντροαριστερά- στο ζήτημα αυτό. ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, είναι όλοι τους δεσμευμένοι πλήρως με τους «άξονες» που οι ΗΠΑ έχουν στήσει στην περιοχή. Είναι όλοι τους δεσμευμένοι και υπηρέτες της πολιτικής «όλα για τις ΗΠΑ» και γι' αυτό δεν υπάρχει ούτε λέξη γκρίνιας για τη νέα βάση στην Ελευσίνα, για τους Αμερικάνους ράμπο που πλημμύρισαν και αλωνίζουν άλλη μια φορά τα Χανιά.

Στο ζήτημα που δυναμώνουν οι φωνές της διαμαρτυρίας είναι αυτό της ελληνοτουρκικής λεγόμενης προσέγγισης, ενόψει της επίσκεψης Ερντογάν στην Αθήνα. Στο ζήτημα αυτό εκδηλώθηκαν και στο εσωτερικό της ΝΔ αλλά και ευρύτερα από

αστικές δυνάμεις έως και έντονες ενστάσεις. Εξάλλου, οι διαρκείς αναδιαμορφώσεις για τον τόπο, τη χρονική διάρκεια και το πρόγραμμα αυτής της επίσκεψης, ήταν εκφράσεις αυτών των ενστάσεων και των εγγενών αντιφάσεων που έχει αυτή η αμερικανόπνευστη «προσέγγιση». Το αμερικανικό ΥΠΕΞ, παραμονές της επίσκεψης, εξέδωσε ανακοίνωση που «χαιρετίζει» την επίσκεψη, επισημαίνοντας τον στόχο της: «τη διασφάλιση της ηρεμίας στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο». Δηλαδή, τη συνοχή της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ, όρος απαραίτητος για τις ΗΠΑ με δοσμένο το μέτωπο της Ουκρανίας, την ανοιχτή πληγή της Μ. Ανατολής, συνολικά τον οξύτατο ανταγωνισμό τους με τη Ρωσία αλλά και την Κίνα στην ευρύτερη περιοχή.

Ωστόσο, αυτή η προσέγγιση που έφερε ήδη «8 μήνες ηρεμίας» στο Αιγαίο όλο και περισσότερο δείχνει ότι είναι σαν τον «τετραγωνισμό του κύκλου». Τα ζητήματα κυριαρχίας και ρόλων στην περιοχή που συγκροτούν τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο αστικών τάξεων δεν μπορούν να «παρακαμφθούν» ώστε να εξελιχθεί η «προσέγγιση» και πολύ περισσότερο δεν μπορούν να λυθούν! Οι τακτικές κινήσεις και η ενσασχόληση με ζητήματα «χαμηλής πολιτικής» (τουρισμός, εμπόριο κ.λπ.) πλησιάζουν στα όριά τους και αναδύονται τα βασικά ζητήματα που αφορούν στο Αιγαίο και στους ρόλους στη ΝΑ Μεσόγειο (εκκρεμεί και το τουρκολιβικό σύμφωνο).

Οι ενστάσεις, λοιπόν, δεν αφορούν στην άρνηση του «άγιου δισκοπότηρου», στην άρνηση δηλαδή του επικυρίαρχου ρόλου των ΗΠΑ. Τέτοια «ασέβεια» δεν διανοούνται καν στελέχη και παράγοντες της αστικής τάξης. Οι ενστάσεις αφορούν σε μια άλλη πιο «σκληρή» τακτική, που θα ζητά από τους πάτρωνες «εξαργύρωση», έστω σε κάποια ζητήματα, του ρόλου του καλού παιδιού που με τόση συνέπεια έχει υπηρετήσει η χώρα έναντι των ΗΠΑ όλα τα προηγούμενα χρόνια. Βέβαια, οι ΗΠΑ θέλουν και τους δύο πυλώνες τους στην περιοχή και δεν πρόκειται να δεχθούν ως όρο για τη συνέχιση του διαλόγου να επικυρώσουν «κέρδη» στην ελληνική πλευρά. Εξάλλου, ο Ερντογάν οξύνει την κόντρα με το Ισραήλ και καθυστερεί ακόμα την επικύρωση της ένταξης της Σουηδίας

στο ΝΑΤΟ. Ενώ και ο Μητσοτάκης -που αποτελεί την επίσημη εκδοχή στήριξης της «προσέγγισης»- δηλώνει πως «δεν είναι στον ορίζοντα η προσφυγή στη Χάγη». Το κουβάρι συνεπώς ξαναδείχνει -και είναι μπλεγμένο και οι κίνδυνοι για τους δύο λαούς σε μια περιοχή που βράζει, δεν πρόκειται και δεν μπορούν να αρθούν από αυτούς που τους έχουν δημιουργήσει. Από τους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς ιμπεριαλιστές και τις εξαρτημένες από αυτούς αστικές τάξεις των δύο χωρών, είτε αυτές εμφανίζονται «λιγότερο» είτε «περισσότερο» θερμοκέφαλες.

Το πολιτικό κενό για το σύστημα...

Τα ζητήματα που αναφέραμε παραπάνω αποτελούν τη βάση του πολιτικού κενού που πράγματι υπάρχει στο πολιτικό σύστημα. Τα «άγιο δισκοπότηρα» της επίθεσης και της εξάρτησης, που όλα τα κόμματα που αναλαμβάνουν ή επιδιώκουν να αναλάβουν, έστω συμπληρωματικά, κυβερνητικό ρόλο βρίσκονται «πίσω» από την εκλογική κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ και την περιδίνηση -ενόψει της επιδιωκόμενης αναμόρφωσής του- στην οποία μπήκε και βρίσκεται. Ανάλογα συνέβησαν στο ΠΑΣΟΚ, που ήταν μια πολύ πιο στέρα περίπτωση ως κόμμα του συστήματος. Μια σειρά άλλες δυνάμεις «διαφόρων αποχρώσεων» (ΔΗΜΑΡ, ΛΑΟΣ, ΑΝΕΛ, Ποτάμι...) «κάηκαν» τα προηγούμενα χρόνια υπηρετώντας αυτά τα «δισκοπότηρα».

Η πιο συγκεκριμένη βάση του όλου ζητήματος θα μπορούσε να περιγραφεί ως εξής: Από τα μνημόνια και μετά, με την ένταση της επίθεσης και όσα αυτή έχει παράξει και παράγει σε κοινωνικό επίπεδο, η κυβερνητική θητεία κομμάτων που εκλέχτηκαν-αναδείχτηκαν στο όνομα «μιας άλλης» πολιτικής για τον λαό, αποτελεί το κύκνειο άσμα τους.

Στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ, τις συνέπειες υπέστησαν πρώτες οι πιο «ευάλωτες» δυνάμεις. Αυτές που από θέσεις «πιο αριστερές» υποστήριξαν τον κυβερνητισμό ως διέξοδο για τον λαό και για το κίνημα! Έτσι, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πολύ πριν την εκλογική κατάρρευση που υπέστη το 2023 ο ΣΥΡΙΖΑ, κατακεραματίστηκε, αφού

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

το πραγματικό περιεχόμενο της ενότητάς της είχε παταγωδώς διαφευστεί. Παρόλα αυτά και ενόσω οι δυνάμεις αυτές δεν αναγνωρίζουν το πραγματικό πρόβλημα, η κατάσταση αυτή εξελίσσεται όλο και πιο αρνητικά. Εξελίσσεται έτσι εδώ και χρόνια μια ρευστοποίηση και μια εκ νέου δορυφοριοποίηση δυνάμεων στον «μεγάλο ρεφορμισμό και συμβιβασμό» (π.χ. η ΑΡΑΣ πάει στον Βαρουφάκη, η ΑΡΙΣ στο ΚΚΕ κ.λπ.).

Στην εικόνα των «μεγάλων δυνάμεων», θα λέγαμε ότι εκκινεί μια «επανάληψη». Η «Νέα Αριστερά» θέλει λείει να φτιάξει εκ νέου μια «ενότητα» της οικολογίας, του φεμινισμού, της αριστεράς, της σοσιαλδημοκρατίας, που θα φέρει απαντήσεις για τον λαό και τη χώρα... Σε απλά ελληνικά, η «Νέα Αριστερά» (που «δεν είναι ακόμα κόμμα») θέλει να συνεργαστεί-συνενωθεί με τον ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη, με το ΠΑΣΟΚ, με άλλα κομμάτια που έφυγαν από τον ΣΥΡΙΖΑ (π.χ. Κόκαλης) και όλοι αυτοί και ίσως και άλλοι να φτιάξουν τη «νέα ελπίδα»!

Πρόκειται, λοιπόν, ακριβώς για μια «επανάληψη» της συνταγής με την οποία 20 και περισσότερα χρόνια πριν ξεκίνησε να συγκροτείται ο «ΣΥΡΙΖΑ της οικολογίας και των κινημάτων». Μια επανάληψη που εγείρει δύο βασικά ζητήματα.

Πρώτον, η συγκρότηση-συγκόλληση αυτών των δυνάμεων μπορεί να γίνει στις παρούσες -πολύ διαφορετικές από κάθε άποψη- συνθήκες; Η δυσκολία όλων αυτών και του καθένα χωριστά να βρουν «αφήγημα» που θα τους παρουσιάζει σαν «εναλλακτική» δύναμη στον λαό και στη νεολαία δεν οφείλεται στον περιορισμό της ευρηματικότητάς τους. Οφείλεται στη σημερινή κοινωνική, ταξική πραγματικότητα, που δεν σηκώνει «αφηγήσεις», αλλά απαιτεί πραγματικές απαντήσεις που καθόλου δεν προτίθενται όλοι αυτοί να υπηρετήσουν. Οφείλεται, επίσης, στο ότι όλοι αυτοί έχουν καεί ως δυνάμεις που υπηρέτησαν τη διαμόρφωση αυτής της πραγματικότητας.

Δεύτερον, ακόμα και αν υποθέταμε ότι «πετυχαίνει το εγχείρημα», είναι παραπάνω από σαφές ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα του. Για άλλη μια φορά, αυτός ο «συνασπισμός» θα υπηρετούσε από κυβερνητικές θέσεις και ρόλους την ίδια και χειρότερη πολιτική!

Με μια κουβέντα, όλη αυτή η επιδιωκόμενη και αναζητούμενη «επανάληψη» τι ζητά από τον λαό και τη νεολαία; Ζητά από τον λαό και τη νεολαία στο όνομα της «κάλυψης του πολιτικού κενού», να γίνει ένας Σίσυφος που θα κουβαλήσει τις άνωθεν (αυ)πάτες, για να κατακυλήσει ξανά και πιο επώδυνα με πιο πολλά δεσμά εκμετάλλευσης και εξάρτησης, με ακόμα πιο μεγάλα χτυπήματα στα δικαιώματά του και στη ζωή του.

Ωστόσο, στο πολιτικό σύστημα υπάρχει και μια άλλη υποψήφια δύναμη που

φιλοδοξεί και επιδιώκει να «καλύψει το πολιτικό κενό». Πρόκειται για την ηγεσία του ΚΚΕ, που με ολοένα πιο καθαρό τρόπο διαμορφώνει πολιτικές προϋποθέσεις για ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Δεν πρόκειται για μια καινούρια ρότα για την ηγεσία αυτή. Από τα γεγονότα στον Έβρο τον Φεβρουάριο του 2020 με τον Κουτσούμπα να μιλάει τη γλώσσα Μητσοτάκη («υβριδική απειλή») ως τη συναυλία με τον Ξαρχάκο, η ηγεσία αυτή δίνει διαπιστευτήρια αστικής νομιμότητας. Το τελευταίο διάστημα, ωστόσο, μετά την κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ επιταχύνει τον βηματισμό αυτό. Η στάση της στο παλαιστινιακό ζήτημα «εδραιώθηκε» στη νομιμότητα της ομόφωνης απόφασης της Βουλής το 2015. Για τα Τέμπη, οι αυταπάτες που καλλιέργησε από την πρώτη στιγμή περί «μη συγκάλυψης» αναβαθμίστηκαν με τον πρωταγωνιστικό της ρόλο για εξεταστική επιτροπή στο πρόσφατο κοινοβουλευτικό θέατρο, που στόχο είχε την «αθώωση» του συστήματος. Η πρόταση νόμου «για την ανακούφιση των ΕΒΕ και των αγροτών» που κατέθεσε την ίδια ώρα που εξαπολύεται η επίθεση του συστήματος είναι άλλο ένα «μάθημα» για τον λαό για το ότι τα ζητήματα κρίνονται στη Βουλή και όχι στον δρόμο!

Το πλεονέκτημα της υποψηφιότητας της ηγεσίας του ΚΚΕ για κεντρικό συνδιαχειριστικό πολιτικό ρόλο είναι ότι αυτή δεν βαρύνεται -όπως τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ- από πρόσφατη κυβερνητική διαχείριση. Οι συγκυβερνήσεις του 1989-90 είναι μακριά για να παίξουν σημαντικό ανασχετικό ρόλο. Το μειονέκτημα, όμως, αυτής της υποψηφιότητας είναι ότι το σύστημα θα χάσει μια δύναμη με την οποία «συγκυβερνά» εδώ και χρόνια στους χώρους της νεολαίας (στα ΑΕΙ έχει αναδειχτεί πρώτη δύναμη η ΚΝΕ) και των εργαζομένων. Σε κάθε περίπτωση, η «υποψηφιότητα» της ηγεσίας του ΚΚΕ είναι χρήσιμη για το σύστημα, που θα κρίνει με βάση τις ανάγκες του και τα ζητήματα που θα αντιμετωπίσει αν θα την χρησιμοποιήσει.

...και το ζητούμενο για τον λαό

Έξω και απέναντι από αυτές τις αναζητήσεις και τις ανησυχίες του συστήματος βρίσκονται οι ανάγκες και οι απαντήσεις που χρειάζεται να οικοδομήσει ο λαός και η νεολαία. Η κατάσταση που αντιμετωπίζουν και η τροχιά των εξελίξεων είναι τέτοια που απαιτεί επιτακτικά εστίες αντίστασης, μαζική διεκδίκηση, αγώνες, εξεγέρσεις. Για αυτά και μέσα σε αυτά απαιτούνται η ενίσχυση της επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης και βήματα συγκρότησης μιας αξιόμαχης κομμουνιστικής δύναμης. Αυτό είναι το πολιτικό κενό των αγώνων και του κινήματος, αυτό είναι το πολιτικό κενό που αφορά στην υπόθεση της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Αποψη

Ανεξέλεγκτο φουσκώνει συνεχώς το κύμα της ακρίβειας, χωρίς να φαίνεται κανένα σημάδι υποχώρησής του. Όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του λαού φτάνουν στην απόγνωση βλέποντας τα μηνιαία εισοδήματά τους να εξαντλούνται σε μια-δυο βδομάδες.

Η κυβέρνηση επανειλημμένα δηλώνει ότι αναγνωρίζει το πρόβλημα και κάνει ό,τι μπορεί για να στηρίξει τους ασθενέστερους. Η πραγματικότητα είναι ακριβώς η αντίθετη: Κάνει ό,τι μπορεί για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των ισχυρότερων, αδιαφορώντας για τον λαό.

- Την περασμένη εβδομάδα ψηφίστηκε ο νέος νόμος για τα κόκκινα δάνεια, ο οποίος ενσωματώνει κάποιες ευρωπαϊκές οδηγίες. Παρά το διαφημιζόμενο συμμαζέμα των servicers, η ομηρία των δανειοληπτών κατοχυρώνεται και συνεχίζεται... ες αεί.

- Το κόστος της κατοικίας συνεχίζει να ανεβαίνει, με τα ενοίκια σε πολλές περιπτώσεις να φτάνουν ή και να ξεπερνούν το βασικό μισθό.

- Η κοροϊδία των κάθε είδους pass καλά κρατεί και τα σούπερ μάρκετ έχουν γεμίσει με ταμπελάκια με εκπτώσεις, οι οποίες, βέβαια, δεν λύνουν ούτε κατά διάνοια το πραγματικό πρόβλημα της ακρίβειας.

- Η κρατική επιχορήγηση στους λογαριασμούς του ηλεκτρικού ρεύματος σταματά από την 1η Γενάρη και στη θέση της μπαίνει η ληστεία με τα χρώ-

Ο λαός στο έλεος της ανεξέλεγκτης ακρίβειας Οι αγώνες του η μόνη διέξοδος!

ματα των λογαριασμών που πρέπει όλοι να επιλέξουμε και από τα οποία είναι βέβαιο ότι θα βγούμε χαμένοι.

- Σαν κερασάκι στην τούρτα ήρθε η αύξηση των τιμών των διοδίων, μια κίνηση την οποία ο Γεωργιάδης θεώρησε απόλυτα δικαιολογημένη, γιατί δεν μπορεί όλοι να ανεβάσουν τις τιμές και οι παραχωρησιούχοι να τις κρατάνε σταθερές!

Απέναντι σε όλα αυτά, η μόνιμη καραμέλα είναι τα ψίχουλα που έδωσε η κυβέρνηση στους Δημόσιους Υπαλλήλους, τα οποία, βέβαια, ελάχιστα αναπληρώνουν τα 13 χρόνια μισθολογικής στασιμότητας και το κόψιμο των δώρων.

Ενώ από τη μεριά της αντιπολίτευσης, πέρα από τις κορώνες, καμιά ουσιαστική κίνηση δεν γίνεται, απλά γιατί τα συμφέροντα που υπηρετούν είναι τα ίδια με αυτά που υπηρετεί η κυβέρνηση και δεν είναι του λαού. Στην κατεύθυνση αυτή, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και Νέα Αριστερά ψήφισαν τα μισά άρθρα του νομοσχεδίου για τα κόκκινα δάνεια, αυτά που αφορούσαν τις ευρωπαϊκές οδηγίες που έπρεπε να εφαρμοστούν. Εκείνοι μπορούν να εφαρμοσούν καλύτερα από τη ΝΔ την ίδια αντιλαϊκή πολιτική που επιβάλλει η ΕΕ!

Η ...κληρονομιά της πανδημίας, η ατομική ευθύνη, βρίσκει τη θέση της σε ένα ζήτημα που δεν φαινόταν ότι χωράει, γιατί η ακρίβεια επιβάλλεται από άλλους, άλλοι ανεβάζουν τις τιμές χωρίς να ανεβάζουν μισθούς και συντάξεις. Κι όμως, η κυβέρνηση με τις κινήσεις της, αποθεώνοντας το γράμμα και το πνεύμα της ελεύθερης οικονομίας, προσφέρει επιλογές. Ελεύθερη επιλογή στα προϊόντα που θα αγοράσεις ανάλογα με τις προσφορές και τα pass, ελεύθερη επιλογή στον τρόπο χρέωσης του ρεύματος ανάλογα με τις τάσεις του χρηματιστηρίου ενέργειας και το προφίλ κατανάλωσης που σου ταιριάζει κ.λπ. Με δυο λόγια, ελεύθερη επιλογή στο ποιος και πόσο θα ληστέψει τα πενιχρά λαϊκά εισοδήματα, με κριτήρια που ο λαός δεν μπορεί όχι να επηρεάσει, αλλά ίσως και ούτε καν να καταλάβει. Έτσι, αν αυτή η επιλογή βγει λάθος, η ευθύνη είναι ατομική, αυτού που την έκανε, η κυβέρνηση και το σύστημα εκπλήρωσαν το χρέος τους προσφέροντας ελευθερία, έστω και στη ληστεία!

Η εικόνα που διαγράφεται είναι ζοφερή όχι μόνο επειδή η ακρίβεια δεν έχει σταματημό, αλλά, κυρίως, επειδή δεν φαίνεται καμία διέξοδος, κανένα φως στο τούνελ, έστω και αδύναμο... Και αυτό δεν οφείλεται στην επίσημη αντιπολίτευση, γιατί, στην πραγματικότητα, κανείς δεν θα το περίμενε από αυτήν. Οφείλεται στην τόσο μακρόχρονη αποσυγκρότηση των Σωματείων και των Συνδικαλιστικών οργανώσεων, στους προσανατολισμούς και τις ιεραρχίες των πολιτικών δυνάμεων και συλλογικοτήτων που αναφέρονται στην Αριστερά. Στην αδυναμία συγκρότησης ενός λαϊκού, εργατικού κινήματος που θα υψώσει το ανάστημά του απέναντι στις πολιτικές της λιτότητας και της εξαθλίωσης και θα προστατεύσει με τους αγώνες του το λαϊκό εισόδημα, το δικαίωμα του λαού και της νεολαίας στη ζωή.

Ωστόσο, μέσα σε μια τέτοια κατάσταση, λαός και νεολαία στέλνουν τα ελπιδοφόρα μηνύματά τους ότι είναι έτοιμοι να αγωνιστούν, αρκεί να τους δίνεται η δυνατότητα. Το έδειξαν στις διαδηλώσεις για το Πολυτεχνείο και στις διαδηλώσεις για τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος ενάντια σε ένα σύστημα που, όσο δεν βλέπει αντίσταση, τόσο εντείνει την επίθεσή του στα λαϊκά και νεολαιίστικα δικαιώματα. Και είναι η μόνη πραγματική διέξοδος.

Τι παράγει τόσο χοντροκομμένα ψέματα;

Με αφορμή τη συμπλήρωση των 50 χρόνων από την εξέγερση του Νοέμβρη διαγκωνίστηκαν πολλοί για την «γνησιότητα» της υπηρετήσεως του πνεύματος του Νοέμβρη. Κάποιοι, μέσα στη φούρια τους και στον «επαναστατικό τους οίστρο», μπερδεύτηκαν λίγο... Όπως και το Μ-Λ ΚΚΕ που όχι μόνο «δεν είδε» τις ΗΠΑ, τους Αμερικάνους και την πάλη για ανεξαρτησία, στην ανακοίνωση του ΚΚΕ(μ-λ) αλλά, επιπλέον, διεκδικεί και τη «γνησιότητα» της υπηρετήσεως των παρακαταθηκών του μ-λ κινήματος στη χώρα.

Καταλαβαίνουμε: **Η σύγχυση και ο καιροσκοπισμός παράγουν τα πιο μεγάλα ψέματα!**

Και για του λόγου το αληθές, παραθέτουμε τις σχετικές παραπομπές στο σχόλιο του Λαϊκού Δρόμου και στην ανακοίνωση του ΚΚΕ(μ-λ).

<https://www.m-lkke.gr/featured/%CE%B4%CE%B9%CE%B1%CE%B3%CF%89%CE%BD%CE%AF%CF%89%CF%82-95/>

<https://www.kkml.gr/o-anemos-tis-exegersis-anastatwnei-panta-to-systima-den-tha-xemperdepsoun-oloi-stis-antiimperialistikis-diadilwseis/>

Παρέμβαση της αστυνομίας στο Σύλλογο Εργαζομένων Δήμου Καλλιθέας για πανό υπέρ της Παλαιστίνης

Την Πέμπτη 30/11, αστυνομικοί επισκέφτηκαν το δημαρχείο Καλλιθέας και κατέγραψαν το «περιστατικό» της ανάρτησης απ' το Σύλλογο Εργαζομένων ενός πανό υπέρ της Παλαιστίνης και ενάντια στους φονιάδες του Ισραήλ. Την επόμενη μέρα, αστυνομικοί της ΓΑΔΑ έπαιρναν τηλέφωνα για να «μάθουν πληροφορίες για το πανό». Απαίτησαν να «κατέβει το πανό απ' το δημαρχείο», απειλήθηκαν μάλιστα και μηνύσεις... Αναφέρεται πως είχαν εμπλακεί και κύκλοι της εβραϊκής κοινότητας. Η κίνηση αυτή αποτελεί έκφραση της συνολικότερης επιδίωξης ποινικοποίησης της αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό, που την είδαμε τις προηγούμενες ημέρες και με τις προσαγωγές και τις συλλήψεις για την παλαιστινιακή σημαία και τη μαντίλα (καφίγια) -δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.». Αποτελεί έκφραση της πλήρους ευθυγράμμισης και υποταγής της ντόπιας άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης στις επιδιώξεις των αμερικάνικων ιμπεριαλιστικών αφεντικών και των ισραηλινών φονιάδων. Η απόπειρα τρομοκράτησης και ποινικοποίησης για την αλληλεγγύη σ' ένα λαό που καθημερινά σφάζεται και μάχεται δεν θα περάσει!

Ξανά στα δικαστήρια οι τούρκοι και κούρδοι αγωνιστές!

Αναβολή για τις 19 Μάρτη του 2024, της εξέτασης της αίτησης του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα Ζήση, για την ακύρωση της αθωωτικής απόφασης του Εφετείου για τους 11 τούρκους και κούρδους αγωνιστές που είχαν αθωωθεί τον Μάρτη του '23 (ύστερα κι από απεργία πείνας 96 ημερών) αποφάσισε ο Άρειος Πάγος την Τρίτη 5 Δεκέμβρη, λόγω της αποχής των δικηγόρων. Συμπαραστάτες βρέθηκαν στα δικαστήρια, εκφράζοντας τη υποστήριξη και την αλληλεγγύη τους στους αγωνιστές αυτούς. Οι 11 τούρκοι και κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες είχαν καταδικαστεί πρωτόδικα σε 33 χρόνια φυλακή για «τρομοκρατική δράση», με σαθρό και έωλο κατηγορητήριο, που κατέγραψε, ενώ είχαν υποστεί πολύμηνη φυλάκιση και βασανισμούς. Της δίκης στις 5 του Δεκέμβρη προηγήθηκε και μια νέα διωκτική τρομοκρατική επιχείρηση σε βάρος τους, όπως καταγγέλλει το Λαϊκό Μέτωπο. 3 αγωνιστές απ' τους 11, οι Şadi Naci Özpolat, Hüseyin Kılıç και Halil Demir, συνελήφθησαν, καταδικάστηκαν και μεταφέρθηκαν στις φυλακές Τρικάλων, Κορυδαλλού και Χανίων αντίστοιχα... Οι δύο πρώτοι συνελήφθησαν κατά τη διάρ-

δημοκρατικά δικαιώματα

Νέος Ποινικός Κώδικας Στη φυλακή και για μικρές ποινές, για πλημμελήματα

Νομοσχέδιο με αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα παρουσίασε ο υπουργός Δικαιοσύνης Φλωρίδης, το οποίο έχει τεθεί σε «διαβούλευση». Χρυσώνοντας το χάπι με υποκριτικές και ψεύτικες διακηρύξεις για αυστηροποίηση του πλαισίου για το ειδικές έγκλημα (βιασμοί, ενδοοικογενειακή βία, κακοποίηση ανηλίκων, εμπρησμοί) -ένα έγκλημα που τις περισσότερες φορές οι ίδιοι οι συστημικοί παράγοντες κουκουλώνουν και καλύπτουν- το νομοσχέδιο «περνά» την υποχρέωση έκτισης φυλάκισης για τις λεγόμενες «μικρές ποινές» που επιβάλλονται για πλημμελήματα, όπου μέχρι τώρα είτε ζητούνταν αναστολή είτε εξαγοράζονταν. Έτσι, για ποινές μέχρι 1 χρόνο θα εξακολουθεί να ισχύει η αναστολή, εάν δεν υπάρχει άλλη καταδίκη. Για ποινές από 1 έως 2 χρόνια θα μπορεί να ισχύει η αναστολή ή η χρηματική εξαγορά ή η έκτιση της ποινής μέσω της λεγόμενης «κοινωνικής εργασίας». Για ποινές από 2 έως 3 χρόνια θα είναι υποχρεωτική η έκτιση (η μεταφορά στη φυλακή, δηλαδή) μέρους της ποινής, με ανώτατο όριο τους 6 μήνες και με αναστολή της υπόλοιπης. Ενώ για ποινές πάνω από 3 χρόνια δεν θα ισχύει η αναστολή, αλλά η φυλάκιση. Αυξάνονται οι ποινές για κακουρήματα, γίνονται πιο αυστηρές οι προϋποθέσεις για αποφυλάκιση (υφ' όρον απόλυση), ενώ επιδιώκεται ο περιορισμός των αναβολών, για την επίσπευση των δικών. Όλα αυτά, βέβαια, θα ενταχθούν στο νομικό πλαίσιο ενός συστήματος που γεννά καθημερινά το έγκλημα, που «βγάζει λάδι» το μεγάλο έγκλημα των ίδιων των κυριάρχων, των πλούσιων, των ντόπιων και ξένων εκμεταλλευτών του λαού, των «κυβερνητών» υπαλλήλων τους, ενός συστήματος που αποτελεί το ίδιο ένα έγκλημα σε βάρος του λαού.

Το απόγειο της υποκρισίας είναι η αυστηροποίηση των ποινών για εμπρησμό, που φτάνει μέχρι τα ισόβια, όταν πολύ καλά γνωρίζουμε πως ολόκληρη η χώρα γίνεται, μόνιμα, παρανάλωμα των εκατοντάδων εμπρησμών δασών, αγροτικών εκτάσεων, κατοικημένων περιοχών. Ειδικά το καλοκαίρι που μας πέρασε, αλλά και το περσινό, το προπέρσινο και παραπίσω, γιατί τραβάει χρόνια αυτό το έγκλημα. Ένα έγκλημα με υπεύθυνους τα ίδια τα ντόπια και ξένα αφεντικά, τις κυβερνήσεις τους, το κράτος τους, τη λεγόμενη «αυτοδιοίκησή» τους, τα ενεργούμενά τους... Για τα κάθε είδους αντιλαϊκά συμφέροντα και επιδιώξεις τους.

Αν όμως η μια πλευρά του νομοσχεδίου είναι ο υποκριτικός του χαρακτήρας και η συγκάλυψη ευθυνών και πραγματικών υπευθύνων, η άλλη συνδέεται άμεσα με την κυρίαρχη φασιστικοποίηση. Αγωνιστές που σέρνονται σε δίκες για συμμετοχή σε «παράνομες» κινητοποιήσεις, απεργοί που θα υπερασπίζονται έμπρακτα το δικαίωμα της απεργίας (ας θυμηθούμε και τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη που ποινικοποιούν την αντίδραση στην απεργοσπασία), διαδηλωτές σε πορείες που θα απαγορεύονται (ας θυμηθούμε το πρόσφατο νομοθετικό πλαίσιο απαγόρευσής τους), εργαζόμενοι που θα διεκδικούν το δικό τους, κάτοικοι που θα κινητοποιούνται για τη γειτονιά τους και τον τόπο τους, νέοι άνθρωποι (οι οποίοι βρίσκονται, σχεδόν εξ ορισμού στο στόχαστρο των κατασταλτικών μηχανισμών), συνδικαλιστές, μέλη πολιτικών οργανώσεων και συλλογικοτήτων, όλοι αυτοί θα κινδυνεύουν να μεταφερθούν στη... φυλακή μετά από καταδίκη σε «μικρές ποινές» για πλημμελήματα. Η θωράκιση του συστήματος απέναντι στο φόβο νέων αγώνων και αντιστάσεων συνεχίζεται. Απαιτείται το δυνάμωμα της μαζικής αντίστασης, πάλης και διεκδίκησης απέναντι στο νέο εφιάλη που στήνουν.

κεια αστυνομικού «ελέγχου ρουτίνας» στις Αχαρνές κι από εκεί οδηγήθηκαν στη ΓΑΔΑ και στην Αντιτρομοκρατική. Ο Şadi Naci Özpolat, λόγω εκκρεμών ενταλμάτων σύλληψης για «αντίσταση, απείθεια, διατάραξη κοινωνικής ειρήνης» (επειδή είχε αντιδράσει σε βασανισμούς, κατά την αρχική σύλληψη), που αποτελούν πλημμελήματα, και γι' αυτό καταδικάστηκε σε 3 χρόνια και 9 μήνες φυλάκιση, που εκτίει. Ο Hüseyin Kılıç, λόγω ενός παλιού εντάλματος που είχε εκδοθεί χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Ανάλογη είναι και η περίπτωση του Halil Demir, που συνελήφθη στην οδό Ακαδημίας. Οι διώξεις αυτές αποτελούν νέα παραδείγματα της συνεργασίας των κυβερνήσεων και των διωκτικών μηχανισμών Ελλάδας και Τουρκίας ενάντια στους αγωνιστές, πολιτικούς πρόσφυγες που στοχοποιούνται και διώκονται για την αντιστασιακή τους δράση. Όπως καταγγέλλει το Λαϊκό Μέτωπο, η ελληνική κυβέρνηση και η Αντιτρομοκρατική παρουσίασαν τις παραπάνω συλλήψεις ως «επιχείρηση κατά του ΔΗΚΡ-Σ», ενώ αυτές προέκυψαν έπειτα από τυχαίους ελέγχους απ' τους αστυνομικούς της ΔΙΑΣ. Κι ενώ ο ίδιος ο Şadi Naci Özpolat έχει αθωωθεί, φέτος, για «συμμετοχή στο ΔΗΚΡ-Σ».

Πανθεσσαλικό γήπεδο Βόλου Τους έπνιξαν στα χημικά, με κλειστές τις πόρτες...

Ασφυκτική έγινε η κατάσταση στο Πανθεσσαλικό Γήπεδο Βόλου (αλλά και έξω απ' αυτό) την Κυριακή 3/12, κατά τη διάρκεια του ποδοσφαιρικού αγώνα Βόλος- Ολυμπιακός, όταν, έπειτα από κάποια ένταση, δημιουργίες των ΜΑΤ εισέβαλαν στο χώρο και άρχισαν να ρίχνουν χημικά στον κόσμο, ενώ μάλιστα οι πόρτες ήταν κλειστές. Ο αγώνας διακόπηκε, επικράτησε κομφούζιο, με χιλιάδες να συνωστίζονται στις εξόδους, ενώ ακόμα κι οι ποδοσφαιριστές παρουσίασαν αναπνευστικά προβλήματα. Χαρακτηριστικός για το «ποίον» του συστήματος, των «κυβερνητών» και των μηχανισμών καταστολής του είναι πάντα ο τρόπος που αντιμετωπίζουν τον κόσμο.

Απολογούνται οι 105 κροάτες νεοναζί χούλιγκαν

που συνελήφθησαν και κρατούνται προσωρινά, με «συμπληρωματικές απολογίες». Ναι, αυτοί που είχαν μπει ανενόχλητοι στη χώρα τον περασμένο Αύγουστο, με κονβόι αυτοκινήτων, κραδαινώντας ναζιστικά σύμβολα, που οπλήστηκαν και που, φτάνοντας μέχρι τη Νέα Φιλαδέλφεια, δολοφόνησαν τον οπαδό της ΑΕΚ, Μιχάλη Κατσούρη. Ακόμα αναζητείται ο φονιάς... Ενώ οι νεοναζί χούλιγκαν έχουν κάνει ήδη αιτήσεις αποφυλάκισης...

Αυτοαπασχολούμενοι

Δεδομένη η ανεπάρκεια των ηγεσιών – ζητούμενο η συνέχιση και η μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων ενάντια στο νέο φορολογικό

Τις ώρες που γράφεται η παρούσα ανασκόπηση (07.12.2023), έχει ήδη εισαχθεί προς συζήτηση και ψήφιση στη Βουλή το νέο φορολογικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη. Οι ρυθμίσεις που εισάγονται μ' αυτό έχουν ξεσηκώσει ως γνωστόν τη δικαιολογημένη αντίδραση χιλιάδων επαγγελματιών, μεταξύ των οποίων δικηγόροι, γιατροί, οδοντίατροι, ταξιτζήδες, μηχανικοί κ.ά.

Οι αυτοαπασχολούμενοι στις 5 του Δεκέμβρη εξέφρασαν μαζικά την εναντίωσή τους στον νόμο-έκτρωμα, πραγματοποιώντας μαζικότητα συλλαλητήρια σε διάφορες πόλεις της χώρας. Χαρακτηριστικά, στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε με διοργάνωση της «Συντονιστικής Επιτροπής Ελεύθερων Επαγγελματιών - Επιστημόνων - Επαγγελματιοβιοτεχνών - Εμπόρων» συλλαλητήριο το οποίο συσπείρωσε χιλιάδες ανθρώπων, ενώ μαζικό συλλαλητήριο πραγματοποιήθηκε και στη Θεσσαλονίκη. Η Ολομέλεια των Δικηγορικών Συλλόγων έχει ήδη προκηρύξει την αποχή των μελών της απ' τα καθήκοντα τους έως και τη Δευτέρα 11 Δεκέμβρη, ενώ ο Δικηγορικός Σύλλογος Κέρκυρας έφτασε μέχρι και στο σημείο να πραγματοποιήσει συμβολική κατάληψη του δικαστικού μεγάρου της πόλης της Κέρκυρας, κίνηση καθόλου απλή για τα «στεγανά» που υφίστανται

στον χώρο. Τα συλλαλητήρια κι οι κινήσεις αυτές υπήρξαν συνέχεια των αντίστοιχα μαζικών συλλαλητηρίων που πραγματοποιήθηκαν στις 22 του Νοέμβρη.

Η βάση και τα μικρομεσαία στρώματα που πλήττονται απ' το νέο φορολογικό «βράζει» και ζητάει διέξοδο στα προβλήματα της, ενώ Δικηγορικοί Σύλλογοι της επαρχίας, όπως ο Δικηγορικός Σύλλογος Βέροιας, φαίνεται πως βρίσκονται πιο «μπροστά» απ' αυτούς των μεγάλων πόλεων, ζητώντας τη συνέχιση των κινητοποιήσεων, ακόμη και μετά την ψήφιση του νόμου. Μάλλον δεν πιστεύουν πως αυτός «θα μείνει στα χαρτιά»!

Για τη συνέχιση όμως των κινητοποιήσεων τους, και την νικηφόρα έκβασή τους, πέραν απ' τους φανερούς εκθροούς τους, οι αυτοαπασχολούμενοι έχουν ν' αντιμετωπίσουν και τους δήθεν «προστάτες» τους, καθώς και παγιωμένες αντιλήψεις που αποτελούν τροχοπέδη στην προώθηση των δικαιωμάτων τους.

Έχει γίνει φανερή η ανεπάρκεια των διαφόρων επιστημονικών φορέων ν' αναλάβουν το βάρος της αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση και την πολιτική της. Τούτο ήταν και είναι αναμενόμενο, αφού σ' αυτούς συμμετέχουν τόσο τα μεγάλα «κεφάλια» των διαφόρων επαγγελματικών χώρων, όσο και τα μικρά «ψάρια», έως και μισθωτοί μεγάλων εταιρειών που βαφτίζονται «μπλοκάκια». Οι δε ηγεσίες των φορέων αυτών, λειτουργώντας πάντα εντός του αυστηρά θεσμικού τους ρόλου, προσπαθώντας να συμβιβάσουν τα ασυμβίβαστα, περιορίζονται σε ρόλο «διαμεσολαβητή» μεταξύ των αντιδρώντων και της κυβέρνησης. Είναι χαρακτηριστικό το **μυοϊκωτάρισμα των ηγεσιών των δύο μεγαλύτερων Δικηγορικών Συλλόγων (ΔΣΑ και ΔΣΘ) σε οποιαδήποτε απόπειρα σύγκλισης γενικής συνέλευσης των μελών τους.** Μια τέτοια γενική συνέλευση θα τους εξέθετε και θα τους ανάγκαζε ν' αναλάβουν ρόλους που αρνούνται μετά βδελυγμίας, παρά τους

«ανένδοτους» που διακηρύττουν ακίνδυνα στα ΜΜΕ.

Εξίσου φανερό έχει γίνει πως ενάντια στην καταστροφάντηση της κυβέρνησης, οι αυτοαπασχολούμενοι πρέπει να βρουν συμμάχους. Δεν αρκούν συντεχνιακές λογικές που αποδίδουν τη νέα φοροληστεία σε «δημοσιούπαλληλίστικες» λογικές του κράτους, σε «λάθη της κυβέρνησης» ή στο γεγονός πως «ο Χατζηδάκης δεν έχει δουλέψει μισή ώρα στη ζωή του». Πρέπει να γίνει αντιληπτό πως το νέο φορολογικό δεν αποτελεί παρά συνέχιση και βάθεμα της γενικής πολιτικής επίθεσης ενάντια στα λαϊκά στρώματα. Πρέπει η πάλη εναντίον του να συνδεθεί με την πάλη των μισθωτών για αυξήσεις σε μισθούς, με την πάλη των συνταξιούχων για αυξήσεις στις συντάξεις, με την πάλη όλων εν τέλει των λαϊκών στρωμάτων ώστε να μην περάσει ο νέος προϋπολογισμός.

Τα αιτήματα μπορούν να γίνουν πράξη μόνο στον δρόμο. Κανένας κυβερνητικός ή κοινοβουλευτικός φωστήρας δεν πρόκειται ν' ανατρέψει από μόνος του την πολιτική της φοροληστείας. Άλλωστε, ήταν η σημερινή κυβέρνηση που προεκλογικά «αντιμαχόταν» τις δηλώσεις Κατρούγκαλου περί «αναγκαιότητας» επιβολής νέων φόρων. Ούτε όμως κι η δήθεν ανεξάρτητη δικαιοσύνη πρόκειται να βάλει στον πάγο την ήδη δρομολογημένη επίθεση.

Σ' αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε με όσες δυνάμεις διαθέτει και το ΚΚΕ(μ-λ), προσπαθώντας να μπολιάσει τις όποιες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν, με πραγματικά αγωνιστικά χαρακτηριστικά, προπαγανδίζοντας την αναγκαιότητα συνέχισης και πολιτικοποίησής τους.

Ο αγώνας των μισθωτών δικηγόρων για ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς η μόνη πραγματική απάντηση στις προκλήσεις της κυβέρνησης

Σε μαθήματα επαγγελματικού προσανατολισμού προς τους νέους δικηγόρους αποφάσισε να επιδοθεί ο υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, Πάνος Τσακλόγλου. Έτσι, όταν ο δημοσιογράφος του ΣΚΑΙ ανέφερε ότι έχει έναν φίλο δικηγόρο που δουλεύει σε δικηγορικό γραφείο και παίρνει 900€ και έναν ντελιβερά που παίρνει 1.400€, η προτροπή του Τσακλόγλου ήταν να γίνει ο νέος δικηγόρος ντελιβεράς μπας και δει καμιά αύξηση στο μισθό του.

Η παραπάνω δήλωση του Τσακλόγλου, μάλιστα, ήρθε εν μέσω κινητοποιήσεων και των δικηγόρων, καθώς αντιδρούν στο νέο φορολογικό έκτρωμα που θέλει να ψηφίσει η κυβέρνηση. Μια δήλωση που εξέθεσε την ίδια την κυβέρνηση, ρίχνοντας κι άλλο λάδι στη φωτιά. Γι' αυτό άλλωστε έσπευσαν να ζητήσουν συγγνώμη τόσο ο ίδιος ο Τσακλόγλου όσο και λοιποί εκπρόσωποι της ΝΔ (βλ. δηλώσεις Γεωργιάδη, Μαρινάκη). Παρ' όλ' αυτά, η ευκολία με την οποία προ-

χώρησε στην παραπάνω δήλωση ο Τσακλόγλου αποτυπώνει ακριβώς την κατεύθυνση της αντεργατικής πολιτικής που έχει εφαρμόσει όλα αυτά τα χρόνια το σύστημα, και την οποία πρόκειται να εντείνει όλο το επόμενο διάστημα η κυβέρνηση της ΝΔ, ως σημαντικός εκφραστής και διαχειριστής του.

Η αλήθεια είναι ότι η διαπίστωση του δημοσιογράφου του ΣΚΑΙ αντικατοπτρίζει -περίπου- την πραγματικότητα... Και δεν αναφερόμαστε στον μισθό των διανομέων, αλλά στο γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία των νέων δικηγόρων που απασχολούνται σε δικηγορικά γραφεία και δικηγορικές εταιρείες, ως μισθωτοί ουσιαστικά, καλούνται σήμερα να τα βγάλουν πέρα με τον μισθό των 800 και 900 ευρώ. Πρόκειται για έναν κλάδο, ο οποίος έχει χτυπηθεί σε μεγάλο βαθμό τα τελευταία χρόνια, και στον οποίο η πανσπερμία των εργασιακών σχέσεων ευνοεί τη διάλυση βασικών εργασιακών δικαιωμάτων των μισθωτών δικηγόρων.

Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι οι νέοι δικηγόροι που εργάζονται είτε σε δικηγορικά γραφεία είτε σε δικηγορικές εταιρείες, παρά το γεγονός ότι ουσιαστικά εργάζονται με σχέση εξαρτημένης εργασίας, είναι δηλαδή πρακτικά μισθωτοί, βαφτίζονται «συνεργάτες» και, με όχημα τη συγκαλυμμένη αυτή σχέση εργασίας, στερούνται κάθε είδους δικαίωμα συνυφασμένο με τη μισθωτή απασχόληση. Ενδεικτικά, για τη μερίδα αυτών των εργαζομένων δεν υφίσταται ωράριο, άδειες, αποζημίωση απόλυσης, επιδόματα, προστασία από απολύσεις, κάλυψη ασφαλιστικών εισφορών και γενικότερα μια σειρά δικαιώματα τα οποία μέσα από αγώνες κατοχύρωσε το εργατικό κίνημα σε μια προηγούμενη περίοδο.

Αυτή ακριβώς η μερίδα των νέων δικηγόρων καλείται να επιβιώσει με 800 και 900 ευρώ, την ίδια ώρα που όλες οι ασφαλιστικές και φορολογικές υποχρεώσεις πέφτουν στην πλάτη της. Αυτή ακριβώς η μερίδα των δικηγόρων θα

καταβάλει σύμφωνα με το νέο φορολογικό νομοσχέδιο υπέρογκα ποσά σε φόρους, υπό το πρόσχημα της πάταξης της φοροδιαφυγής...

Και γι' αυτήν ακριβώς τη μερίδα εργαζομένων, η κυβέρνηση προτείνει ως απάντηση στην καταβαράθρωση των μισθών, την αλλαγή του επαγγέλματος. Προσπαθώντας ουσιαστικά να κάνει ξεκάθαρο, ότι ούτε λόγος δεν μπορεί να γίνει σήμερα για αυξήσεις στους μισθούς και διεκδικήσεις. Αντιθέτως, για την κυβέρνηση η προοπτική βρίσκεται στην παραίτηση και την έξοδο απ' τον κλάδο.

Είναι δεδομένο πως όσο δεν βρίσκουν αντίσταση θα διαλύουν κάθε δικαίωμα και κάθε κατάκτηση, μέχρι να μην μείνει τίποτα όρθιο. Γι' αυτό και η πάλη για υπογραφή ΣΣΕ που να καλύπτει το σύνολο των μισθωτών δικηγόρων και να κατοχυρώνει τα εργασιακά τους δικαιώματα είναι κομβικής σημασίας και πρέπει να δοθεί μαζικά και ανυποχώρητα απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Ασφαλιστικό νομοσχέδιο Διευρύνονται οι αποκλεισμοί από τη δωρεάν περίθαλψη

Ολοκληρώθηκε η δημόσια διαβούλευση του νέου ασφαλιστικού νομοσχεδίου και εισάγεται στις επιτροπές της Βουλής με στόχο να έχει ψηφιστεί μέχρι τις 18 του μήνα. Χαρακτηρίστηκε στον δημόσιο λόγο ως «mini» ωστόσο σειρά διατάξεών του θα έχουν «max» συνέπειες για μερίδες του λαού. Ανάμεσα σε άλλα (βλέπε προηγούμενο φύλλο ΠΣ) θεσπίζεται κι η εισαγωγή του «ενεργού» ΑΜΚΑ με στόχο τη διεύρυνση του αποκλεισμού ασφαλισμένων απ' την πρόσβαση σε δωρεάν περίθαλψη. Στην παρούσα φάση, το σύστημα τακτικά επιλέγει να πετάξει εκτός δικαιώματος σε δωρεάν υπηρεσίες συγκεκριμένες ομάδες ασφαλισμένων που έχουν και τις μικρότερες δυνατότητες ν' αντιδράσουν. Ωστόσο το σημαντικό είναι ότι εισάγεται και θεσμοθετείται ο «κόφτης» που με βεβαιότητα θα χρησιμοποιηθεί πιο διευρυμένα.

Για να γίνουμε συγκεκριμένοι, η τωρινή διάταξη πατάει πάνω στον νόμο 4368/16 περί ανασφάλιστων και του 4826/21, που ξεχώρισε σε δύο στάδια την έκδοση και την ενεργοποίηση του ΑΜΚΑ. Μέχρι τώρα, όλοι οι ΑΜΚΑ ήταν «ενεργοί», αφού ο ΑΜΚΑ θεσπίστηκε ως ο μοναδικός αριθμός κοινωνικής ασφάλισης όλων των ασφαλισμένων κατά τη διαδικασία ενοποίησης των ασφαλιστικών ταμείων. Προέκυπτε λοιπόν μόνο η διάκριση εκείνων που έχουν τακτοποιημένες τις ασφαλιστικές τους εισφορές κι εκείνων που είχαν οφειλές ή ανήκαν σε ειδικές κοινωνικές ομάδες. Η κλιμάκωση της επίθεσης κατά την περίοδο των μνημονίων άφηνε στην κατηγορία των ανασφάλιστων περίπου 2,5 εκατομμύρια ασφαλισμένους(!). Η πολιτική της ΝΔ τότε απέκλειε όλους αυτούς από οποιαδήποτε δωρεάν πρόσβαση σε δημόσια νοσοκομεία και συνεργαζόμενους γιατρούς ΕΟΠΥΥ ακόμη και για ανάγκες νοσηλείας και επείγοντων. Ο νόμος περί ανασφάλιστων 4368/16 του ΣΥΡΙΖΑ ήρθε να ζυγίσει με καλύτερο τρόπο την ταξική επίθεση, μιας και η ευρύτητα και απότομη εφαρμογή αυτού του αποκλεισμού αφορούσε και διευρυμένα μεσοστρώματα, ενώ παρουσίαζε δυσκολίες και στην εφαρμογή. Αν και το πρώτο ήταν το κύριο μιας και κυφορούσε απρόβλεπτες κοινωνικές συνέπειες κι αντιδράσεις, έπαιξε κι ο δεύτερος λόγος τον ρόλο του αφού τα νοσοκομεία δεν ήταν έτοιμα να κοστολογήσουν τις υπηρεσίες που θα χρέωναν στον κάθε ασφαλισμένο. Ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε σημαία της «κοινωνικής πολιτικής» του τον συγκεκριμένο νόμο, που έδινε ξανά δωρεάν πρόσβαση σε όλους τους ανασφάλιστους στις δημόσιες δομές υγείας. Μ' αυτό τον τρόπο από τότε ένα σημαντικό κομμάτι του λαού έχασε την πρόσβαση στις συμβαλλόμενες με τον ΕΟΠΥΥ υπηρεσίες υγείας που παρέχονται στον ιδιωτικό τομέα. Διατήρησε ωστόσο το δικαίωμα στην δωρεάν πρόσβαση στα ΤΕΠ, τη νοσηλεία στα δημόσια νοσοκομεία και φαρμακευτική αγωγή.

Η επίθεση που ακολούθησε όλα τα προηγούμενα χρόνια στον χώρο της περίθαλψης επιδείνωσε τη μετάφραση αυτής της σχέσης πραγμάτων. Τα νοσοκομεία λόγω υποστελέχωσης και αύξησης της προσέλευσης αδυνατούν να ικανοποιήσουν εγκαίρως σειρά εξετάσεων και συστήνουν στους ασθενείς την ολοκλήρωση του εργαστηριακού και απεικονιστικού ελέγχου σε ιδιώτες. Όχι μό-

νο τις τεράστιες ανάγκες των τακτικών ελέγχων, αλλά ακόμη και νοσηλευόμενων ασθενών, των οποίων η νοσηλεία συχνά διακόπτεται προ της τελικής διάγνωσης για να συνεχίσει η διερεύνηση σε τακτική βάση μέσω εξετάσεων με ευθύνη του ασθενή στον ιδιωτικό τομέα. Αυτό μεταφράστηκε στους ασθενείς που εμπύπτον στον νόμο 4368/16 περί ανασφάλιστων, να είναι ουσιαστικά αποκλεισμένοι από κάθε δωρεάν τακτικό έλεγχο, αλλά και αναμονή ως και πολλών μηνών για τη διενέργεια των εξετάσεων στα νοσοκομεία. Ουσιαστικά μιλάμε για πλήρη αποκλεισμό πέραν των τσεκουρευμένων υπηρεσιών που παρέχονται κατά τη διάρκεια της νοσηλείας. Η πρόσβαση επιδεινώθηκε ακόμη περισσότερο κατά και μετά την πανδημία του COVID, όπου τα νοσοκομεία - ιδιαίτερα της επαρχίας - σταμάτησαν λόγω υποστελέχωσης να παρέχουν υπηρεσίες τακτικών εξωτερικών ιατρείων. Ουσιαστικά οι ανασφάλιστοι πέραν των ΤΕΠ δεν έχουν ούτε έναν δωρεάν γιατρό να απευθυνθούν και αν πληρώσουν απ' την τσέπη τους, θα πρέπει να περιμένουν για μήνες για να κάνουν δωρεάν τις εξετάσεις στα νοσοκομεία ή να πληρώσουν και γι' αυτές. Σαν να μην έφτανε όλο αυτό, από 1/1/2022 η κυβέρνηση Μητσοτάκη απαγόρευσε τη δυνατότητα συνταγογράφησης των ιδιωτών γιατρών στους ανασφάλιστους του νόμου 4368. Δηλαδή ο ασθενής και να πληρώσει τον ιδιώτη γιατρό, αυτός δεν μπορεί να του γράψει εξετάσεις για να κάνει στο νοσοκομείο!

Για να κατανοήσουμε το εύρος των φραγμών, να θυμήσουμε ότι όλοι αυτοί (χιλιάδες ασφαλισμένοι) έχουν «ενεργό» ΑΜΚΑ. Στη διάταξη του νέου ασφαλιστικού νομοσχεδίου θεσμοθετείται η ιδιότητα «ενεργού ή ανενεργού» ΑΜΚΑ. Ασφαλισμένοι με ανενεργό ΑΜΚΑ αποκλείονται από κάθε δωρεάν πρόσβαση και πρέπει να πληρώνουν για κάθε υπηρεσία περίθαλψης. Στην παρούσα φάση απενεργοποιείται το ΑΜΚΑ σε κοινωνικές κατηγορίες που δεν έχουν φορολογική σχέση με τη χώρα. Αυτό αφορά κυρίως Έλληνες του εξωτερικού που επισκέπτονται τη χώρα αλλά δεν πληρώνουν φόρο ακόμη και αν διέμεναν παλαιότερα στην Ελλάδα και αλλοδαποί οι οποίοι δεν εντάσσονται σε κάποια ειδική κατηγορία, όπως μετανάστες φιλοξενούμενοι σε δομή κλπ. Στη δεύτερη περίπτωση πετιούνται έξω

χιλιάδες μετανάστες, κυρίως εργάτες γης, εποχικοί ή μη, κυρίως γειτονικών χωρών που επιμελώς απ' το σύστημα απασχολούνται με μαύρη-αδήλωτη εργασία αλλά κάνοντας χρήση του νόμου 4368 έβγαζαν ΑΜΚΑ για να έχουν την υποτυπώδη πρόσβαση στα δημόσια νοσοκομεία. Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία περιθάλπουν αρκετά συχνά τέτοιες περιπτώσεις, αφού οι εργαζόμενοι αυτοί είναι οι πλέον εκτεθειμένοι σε εργατικά ατυχήματα, αλλά -μιας και διαμένουν για αρκετούς μήνες στη χώρα- προκύπτουν και τακτικά προβλήματα.

Ο λαός απ' την καθημερινότητά του γνωρίζει τους φραγμούς και πόσο βαριά βάζει το χέρι στην τσέπη στην προσπάθεια να βρει την υγεία του. Αυτό που θέλουμε να θέσουμε είναι ότι στο παρόν «mini» νομοσχέδιο ανοίγει μια τεράστια πόρτα νέων επικείμενων φραγμών στο δικαίωμα στην ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη του λαού. Μαζί με τον «προσωπικό γιατρό» και τη λειτουργία των νοσοκομείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, στεγανοποιείται ένα περιβάλλον όπου πετιέται εκτός όποιος δεν έχει να πληρώσει. Κυρίως

έχει περπατήσει πολύ η μετατροπή του ασφαλιστικού δικαιώματος και του δικαιώματος της περίθαλψης από καθολικό δικαίωμα σε ατομική υπόθεση που περνάει μέσα από ΑΜΚΑ - εισφορές - ατομικό νοσήλιο. Μάλιστα σε τέτοιο σημείο που καταργείται η συλλογική αντίληψη που προσεγγίζει την αναγκαιότητα της ασφαλιστικής κάλυψης για πιθανή μελλοντική ανάγκη κάποιου απ' το σύνολο και μετατρέπεται σε «αγορά δικαιώματος» στην παρούσα φάση αφού στο μέλλον μπορεί ο ΑΜΚΑ σου να γίνει «ανενεργός».

Το σύστημα ποτέ δεν νοιάστηκε για την υγεία του λαού. Αντιστοιχίζεται στον υπάρχοντα ταξικό συσχετισμό το ρήμαγμα δικαιωμάτων που κατακτήθηκαν μια προηγούμενη περίοδο και αποτελούν ξένο σώμα για το σύστημα. Οι λαοί τα κατέκτησαν με την πάλη τους και είναι αρμοδιότητα του κόσμου της δουλειάς και του μόχθου να τα υπερασπίσει και να τα διεκδικήσει και πάλι. Η ανάδειξη, ενίσχυση και το δυνάμωμα αυτής της κατεύθυνσης βαραίνει τους κομμουνιστές και κάθε αριστερό προοδευτικό αγωνιστή.

Νοσοκομείο Γρεβενών

Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ, ενάντια στους εργαζόμενους και τον λαό

Είναι γνωστά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα νοσοκομεία και το σύστημα περίθαλψης. Προβλήματα που έχουν τις αιτίες τους στη χρόνια αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος και των κυβερνήσεών του. Προβλήματα που έχουν έκφραση στην ελλιπή, πολλές φορές, περίθαλψη που «απολαμβάνει» ο λαός, και που κάποιες φορές έχουν δραματικές συνέπειες. Ένα καθόλου υποθετικό σενάριο, που οποιαδήποτε σχέση με την πραγματικότητα που βιώνουν υγειονομικοί και ασθενείς, δεν είναι καθόλου τυχαία: ασθενής προσέρχεται σε δευτεροβάθμιο νοσοκομείο, όπου όμως εφημερεύει γιατρός πρωτοβάθμιας περίθαλ-

ψης, γίνεται εισαγωγή σε κλινική όπου όμως δεν εφημερεύει γιατρός αρμόδιας ειδικότητας. Την επόμενη μέρα, οι γιατροί της κλινικής ζητούν αξονική για να μπορέσει να μπει διάγνωση. Όμως δεν εφημερεύει ακτινολόγος, οπότε αναβάλλεται για την άλλη μέρα. Την άλλη μέρα που μπαίνει η διάγνωση, για την αντιμετώπισή της χρειάζεται αναισθησιολόγος, που όμως δεν εφημερεύει. Τελικά ο ασθενής διακομίζεται, μετά από μαρθαβόνια διαδικασία, σε άλλο νοσοκομείο, όπου χειρουργείται με κακή -πλέον- πρόγνωση και δυστυχώς καταλήγει.

Το σενάριο δεν είναι αδιανόητο ή πρωτοφανές για τα επαρχιακά νοσοκο-

Για την 48ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών Οι πραγματικές μάχες βρίσκονται μπροστά!

Η 48ωρη απεργία που προκήρυξε η ΟΕΝΓΕ πραγματοποιήθηκε. Οι πραγματικές μάχες ενάντια στην πολιτική του συστήματος στον χώρο της περίθαλψης εξακολουθούν να παραμένουν ζητούμενο! Με αυτές τις κουβέντες θα μπορούσε κανείς να συνοψίσει μια τοποθέτηση αποτίμησης της απεργίας και των κινητοποιήσεων των νοσοκομειακών γιατρών στις 29 και 30 του Νοέμβρη, αλλά και την πανελλαδική απεργία-στάση εργασίας στην Αττική της ΠΟΕΔΗΝ που προηγήθηκε. Γιατί παρά τις περί αντιθέτου μεγαλόστομες διακηρύξεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών, το να περάσει ο αγώνας στα χέρια των εργαζόμενων υγειονομικών παραμένει μια μεγάλη εκκρεμότητα.

Τη στιγμή που πολλαπλά κύματα επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και το δικαίωμα του λαού στην πλήρη και δωρεάν περίθαλψη είναι προ των πυλών, με τον πραγματικό μισθό να πεσοκόβεται από την εκτίναξη της καπιταλιστικής ακρίβειας και με τις ήδη άθλιες συνθήκες εργασίας-περίθαλψης να επιδεινώνονται διαρκώς, έχει γίνει φανερό και στον πιο δύσπιστο ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΠΟΕΔΗΝ-ΟΕΝΓΕ δεν έχουν καμία πρόθεση να οργανώσουν μια πραγματική αγωνιστική απάντηση των εργαζόμενων. Η στάση της ΠΟΕΔΗΝ απέναντι στην πρόσφατη απόφαση που ενσωματώνεται σε νομοσχέδιο του υπουργείου Οικονομικών για την ολιγόμηνη παράταση της ομηρίας χιλιάδων συμβασιούχων εργαζόμενων που απειλούνται με απόλυση είναι χαρακτηριστική: στάση εργασίας για να φτιασίδώσει το ξεφτισμένο αγωνιστικό της προσώπιο και γκρίνιες για το γεγονός ότι «άλλα της είχε τάξει ο Χρυσοχοϊδης στη συνάντησή τους»!

Στο ίδιο μήκος κύματος επί της ουσίας κινείται και η ηγεσία της ΟΕΝΓΕ. Επιχειρώντας να κάνει «αγωνιστική» ρεβάνς στις προηγούμενες κινητοποιήσεις της ΠΟΕΔΗΝ, προκήρυξε την 48ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών χωρίς ούτε στο ελάχιστο να την ενδιαφέ-

ρει η ύπαρξη όρων για την πραγματοποίησή της (πόσο μάλλον για την επιτυχία της) και χωρίς να κάνει το παραμικρό για να την προετοιμάσει ουσιαστικά. Είχε καταστήσει εξαρχής ξεκάθαρο, άλλωστε, ότι η πραγματική της στόχευση δεν ήταν άλλη από το να πλασαριστεί και αυτή με τη σειρά της ως επίσημος συνομιλητής του υπουργείου, με τις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων να περιορίζονται στον ρόλο του διαπραγματευτικού χαρτιού των συναντήσεων «κορυφής» με τους πολιτικούς παράγοντες του συστήματος. Η ανακοίνωσή της για την «επικοδομητική» συνάντηση που προηγήθηκε της απεργίας και τα υποτιθέμενα σημεία αμοιβαίας κατανόησης με τον υπουργό δεν έχει σε τίποτα να ζηλέψει τις αντίστοιχες ανακοινώσεις της ΠΟΕΔΗΝ και είναι μνημείο της λογικής της ταξικής συνδιαλλαγής από την οποία πρέπει να απαλλαγεί το κίνημα. Ο διαγκωνισμός των δύο ηγεσιών σε αυτό το επίπεδο καμία σχέση δεν έχει με τα συμφέροντα των εργαζόμενων.

Υπάρχει, φυσικά, ένας κοινός τόπος μεταξύ τους, που είναι και το σημείο στο οποίο τέμνονται και από το οποίο παράγονται αυτές οι στάσεις. Η αντίληψη για την «υπεράσπιση του ΕΣΥ» που ενώνει αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις στον χώρο της περίθαλψης και δημιουργεί τις μεγαλύτερες στρεβλώσεις στη συνείδηση των εργαζόμενων. Γιατί είναι αυτή η αντίληψη που αναπαράγει με τον χειρότερο τρόπο τις αυταπάτες για το αστικό κράτος και τις δομές του, θολώνει την αγεφύρωτη αντίθεση των εργαζόμενων με τον αντίπαλο και μετατοπίζει τη σκέψη και την πράξη από την πάλη για δικαιώματα στην κατάρτιση προτάσεων «σωτηρίας» του «κοινού μας σπιτιού».

Από εκεί και πέρα, η πλειοδοσία σε αιτήματα, όπως αυτό περί «διπλασιασμού του μισθού», μακριά από τον πραγματικό συσχετισμό δύναμης και τις λαϊκές ανάγκες για μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής, είναι... αφορολόγητη και σπέρνει ακόμα μεγαλύτε-

ρη σύγχυση όταν τσουβαλιάζεται μαζί με σωστούς κατά τα άλλα στόχους πάλης. Αυτό που παράγεται δεν είναι παρά ένα συνονθύλευμα προτάσεων προς το σύστημα, που περισσότερο θυμίζει κυβερνητικό πρόγραμμα παρά αιχμές για την πάλη των υγειονομικών και των λαϊκών στρωμάτων.

Τίποτα δεν προσφέρει, επίσης, η συντεχνιακή λογική που βλέπει ξεχωριστά τη συγκρότηση των νοσοκομειακών γιατρών από την υπόλοιπη μάζα των υγειονομικών. Μόνο διασπαστικά λειτουργεί και καλλιεργεί αντιλήψεις ελιτισμού και συνεργασίας με τα φύσει και θέσει εχθρικά προς τις διεκδικήσεις ανώτερα στρώματα των γιατρών και της υπαλληλίας. Ενώ εξίσου διαλυτική είναι και η κοινή γραμμή ΠΟΕΔΗΝ-ΟΕΝΓΕ για πανελλαδικού χαρακτήρα κινητοποιήσεις στην Αθήνα, την ώρα που το κίνημα δεν έχει διανύσει ούτε τα πιο στοιχειώδη βήματα συγκρότησης στις περιοχές και τους εκάστοτε χώρους δουλειάς.

Με τα παραπάνω ως δεδομένα, λοιπόν, που εξαρχής λειτούργησαν υπονομευτικά για τη συγκρότηση και τη μαζικοποίηση των απεργιακών κινητοποιήσεων, δεν μπορούμε να μην προσμετρήσουμε στα θετικά στοιχεία το ότι ένα αξιόλογο κομμάτι ενός αγωνιστικού δυναμικού στο πλαίσιο των νέων γιατρών βρήκε την ευκαιρία να απεργήσει και

να εκφράσει τις διαθέσεις του στον δρόμο. Παρ' όλα αυτά, τόσο η συμμετοχή στην απεργία, όσο και η μαζικότητα της απεργιακής διαδήλωσης στην Αθήνα ήταν πολύ κατώτερες των περιστάσεων. Και γι' αυτό ευθύνη δεν έχουν οι εργαζόμενοι που τάχα «δεν καταλαβαίνουν», αλλά οι λογικές και πρακτικές των συνδικαλιστικών ηγεσιών και της κυρίαρχης αριστεράς στον χώρο των υγειονομικών.

Η Ταξική Πορεία, στο μέτρο των δυνάμεών της, έδωσε τη μάχη της απεργίας, καλώντας τους συναδέλφους να πάρουν την υπόθεση της επιτυχίας της στα δικά τους χέρια. Με επίκεντρο τους πραγματικούς στόχους πάλης που μπορούν να συμβάλουν στη διαδικασία ανάπτυξης κινήματος, αλλά και με τη λογική του μετώπου του συνόλου των εργαζόμενων στον χώρο της περίθαλψης απέναντι στην αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική, κόντρα σε διασπάσεις και συντεχνιασμούς. Με την ανάδειξη του πραγματικού τους συμμάχου, που δεν βρίσκεται στα υπουργεία, αλλά στον ίδιο το λαό με τον οποίο οι υγειονομικοί έρχονται σε επαφή καθημερινά και του οποίου αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι. Στην κατεύθυνση αυτή θα συνεχίσει και το επόμενο διάστημα και απέναντι στις μεγάλες προκλήσεις που βρίσκονται μπροστά μας.

μεία, που μαστίζονται από ελλείψεις. Με αφορμή ένα τέτοιο περιστατικό στα Γρεβενά, εκδόθηκε ανακοίνωση απ' την τοπική οργάνωση του ΠΑΣΟΚ. Αφού κομπάζει για την ίδρυση του νοσοκομείου επί κυβέρνησης Σημίτη και αυτάρεσκα δηλώνει ότι «η ενίσχυση του κοινωνικού κράτους και ιδιαίτερα της Υγείας... είναι η ψυχή και η καρδιά της δημοκρατικής παράταξης», ανακαλύπτει ότι το νοσοκομείο «κατέληξε σήμερα να διαμετακομίζει (sic!) περισσότερο περιπτώσεις και περιστατικά, παρά να νοσηλεύει σοβαρά τους κατοίκους» και «κρατάει αναίτιως ασθενείς». Επιρρίπτει, ουσιαστικά, τις ευθύνες στους γιατρούς του νοσοκομείου. Η κατάληξη της ανακοίνωσης αποκαλύπτει όλο το αντιδραστικό πλαίσιο που το ΠΑΣΟΚ προβάλλει ως διαχειριστική πρόταση: ολοήμερη λειτουργία, ευέλικτο, ανταγωνιστικό Σύστημα Υγείας. Ταυτόχρονα κρίνει τα νοσήλια που χρεώνει το νοσοκομείο «πενιχρά».

Αν, λοιπόν, η αυτοαποκαλούμενη «δημοκρατική παράταξη» είχε, ποτέ, προτεραιότητα την Υγεία, γιατί έφτιαξε το ΕΣΥ που ξέρουμε όλοι; Προφανώς «η ψυχή και η καρδιά της» δεν περιλάμβανε δωρεάν πρωτοβάθμια περίθαλψη, δωρεάν οδοντιατρική περίθαλψη, δω-

ρεάν διορθωτικούς φακούς, δωρεάν φάρμακα ή πρόσβαση για όλους σε επαρκή δωρεάν τριτοβάθμια περίθαλψη. Αντίθετα, παρέδωσε αυτά τα πεδία, και πολλά ακόμα, στον ιδιωτικό τομέα, αφήνοντας τον λαό έρμαιο στο ξεζούμισμα απ' το ιδιωτικό κεφάλαιο!

Και έρχεται, σήμερα, που η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προχωράει στο σάρωμα των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζόμενων και του δικαιώματος του λαού σε δωρεάν περίθαλψη, να πρωτοδοτήσει αυτό το σάρωμα με προτάσεις για «ευελιξία» και «ανταγωνιστικότητα», που δεν διαφέρουν καθόλου απ' το κυβερνητικό πρόγραμμα. Ευελιξία στις εργασιακές σχέσεις για τους εργαζόμενους, με ολοήμερη λειτουργία και έξτρα αποδοχές κατ' ευθείαν απ' την τσέπη των ασθενών. Ευελιξία για να δικαιολογηθούν οι περικοπές στο κόστος λειτουργίας (μισθοί και προμήθειες) και το κλείσιμο των λιγότερων ανταγωνιστικών νοσοκομείων, κλινικών κλπ. Και από κοντά «αξιοκρατικές διοικήσεις», προφανώς για να εφαρμόζουν αποτελεσματικά την κυβερνητική πολιτική. Και θ' απαλλάξουν και το πολιτικό σύστημα και το κράτος απ' το «πολιτικό

κόστος» των ανταγωνιστικών νοσοκομείων που θα λειτουργούν με το υστέρημα των ασθενών και με εργαζόμενους χωρίς εργασιακά δικαιώματα.

Η οργισμένη απάντηση των γιατρών του νοσοκομείου, που δημοσιεύτηκε στα τοπικά μέσα ενημέρωσης, ανάγκασε μεν στελέχη του ΠΑΣΟΚ να διαχωριστούν απ' την αρχική ανακοίνωση, χωρίς όμως

καμία αναφορά στις επίμαχες θέσεις.

Η πάλη του λαού και των εργαζόμενων δεν μπορεί να επενδύει σε διαχειριστικές προτάσεις ή κυβερνητικές/εκλογικές αυταπάτες. Η μόνη ρεαλιστική πρόταση είναι η ανεπιρρήτευτη διεκδίκηση και υπεράσπιση δικαιωμάτων και κατακτήσεων, κόντρα σε εχθρούς και ψεύτικους φίλους.

Θεσσαλονίκη

Από τη δράση της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας στις εκλογές των σωματείων

Όπως σε πολλές περιοχές της χώρας, αυτό το δίμηνο και στη Θεσσαλονίκη διεξήχθησαν αρκετές εκλογές σωματείων. Το σχήμα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας, σχήμα στο οποίο συμμετέχει η Ταξική Πορεία, συμμετέχει στις εκλογές τριών σωματείων: στο Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών Μακεδονίας, στο ΣΕΤΗΠ Θεσσαλονίκης και στο Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης. Το κατέβασμα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας στα τρία αυτά σωματεία αντανάκλα τις αυξημένες δυνατότητες παρέμβασης του σχήματος, καθώς πριν δύο χρόνια, είχε γίνει κατέβασμα μόνο στο ΣΜΤ-Μ. Από τότε, έγινε κατορθωτό όχι μόνο να πλατύνει το σχήμα, αλλά και ν' αποκτηθεί παρέμβαση στις συνελεύσεις των δύο άλλων σωματείων (ΣΕΤΗΠ, Ιδιωτικών Υπαλλήλων), αν και ακόμα δεν υπάρχει συσπείρωση συναδέλφων που να επιτρέπει το κατέβασμα πλαισίου.

Τόσο οι εργασιακές, όσο κι οι συνδικαλιστικές πραγματικότητες στους κλάδους που εκπροσωπούνται στα τρία σωματεία έχουν μεγάλες ομοιότητες, κάτι που δικαιολογεί απόλυτα την ύπαρξη ενός ενιαίου σχήματος. Άλλωστε, υπάρχουν ακόμα και χώροι δουλειάς όπου άτομα που ανήκουν σε διαφορετικό κλαδικό σωματείο είναι συνάδελφοι στο ίδιο γραφείο. Ενοποιητικά στοιχεία παρέμβασης στους παραπάνω κλάδους είναι η ελαστική εργασία, το ζήτημα της μη τήρησης του ωραρίου και φυσικά το ζήτημα των μισθών. Από εκεί και πέρα αρχίζουν οι διαφοροποιήσεις, καθώς στους μισθωτούς τεχνικούς κυριαρχεί το μπλοκάκι σε πολλές περιπτώσεις, στις τηλεπικοινωνίες η τηλεργασία και στους ιδιωτικούς υπάλληλους ένα κράμα ζητημάτων (π.χ. Κυριακάτικη εργασία κτλ). Άλλωστε, εκ των πραγμάτων η επαγγελματική δόμηση των σωματείων αυτών έχει στοιχεία οργανωτικά και υποκειμενικά. Κάτι που γίνεται συχνά επίκεντρο άγονων αντιπαραθέσεων, καθώς είναι φυσιολογικό να υπάρχουν συνάδελφοι που μπορούν ν' ανήκουν ταυτόχρονα σε διάφορα σωματεία. Την κατάσταση δεν ξεκαθαρίζει μερικές φορές ούτε καν η δημιουργία επιχειρησιακού σωματείου (όπως η περίπτωση της Beta), καθώς οι συνάδελφοι καλούνται να διαλέξουν κλαδικό...

Συνδικαλιστικά, το κοινό στοιχείο είναι η κυριαρχία των δυνάμεων των ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ και στα τρία σωματεία. Κοινό στοιχείο αποτελεί η ανάθεση, που καθορίζει την ζωή των σωματείων, καθώς η ΕΣΑΚ δεν αφήνει τα τρία σωματεία να πάνε «ούτε βηματάκι» πέρα απ' τον σχεδιασμό που βγαίνει κεντρικά απ' τη «Συσκεψη Σωματείων». Η λειτουργία της συνέλευσης είναι πολλές φορές καθαρά τυπική και αποστεωμένη. Παρ' όλα αυτά, τα μέλη του

σχήματός μας με την παρουσία τους έχουν αλλάξει σ' έναν βαθμό αυτή την πραγματικότητα, θέτοντας ζητήματα και αναγκάζοντας τα ΔΣ να λογοδοτούν ή ακόμα και να περιορίζουν (έστω για λίγο) την αυθαιρεσία τους. Χαρακτηριστική περίπτωση υπήρξε η περσινή συγκέντρωση για την Κυριακάτικη αργία, που έγινε με πρωτοβουλία της Ταξικής Πορείας και ανάγκασε το Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων να καλέσει άρον-άρον συγκέντρωση την ίδια μέρα, την τελευταία όμως στιγμή. Φυσικά, για ν' αλλάξει ουσιαστικά η λειτουργία του σωματείου, χρειάζεται συσπείρωση συναδέλφων.

Οι εκλογές των δύο αυτών σωματείων (ΣΕΤΗΠ, Ιδ. Υπαλλήλων) αποτύπωσαν αυτούς τους συσχετισμούς. Τα αποτελέσματα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας κρίνονται θετικά, απ' τη σκοπιά α) της απόκτησης της αναγκαίας εμπειρίας απ' τη διαδικασία, κάτι που κατακτιέται μόνο με τη συμμετοχή, β) της καταγραφής μιας μικρής, αλλά υπαρκτής βάσης στήριξης. Το ζητούμενο για το επόμενο διάστημα είναι η διεύρυνση και αναβάθμιση της βάσης αυτής, ώστε να μπορεί να παίξει πιο ενεργό ρόλο στη ζωή των σωματείων. Σε κάθε περίπτωση, η ΕΣΑΚ δεν είναι πλέον μόνη, καθώς εμφανίζονται κι άλλες δυνάμεις (προέρχονται κυρίως από τη σύμπραξη ΑΡΑΣ-Αναμέτρησης).

Δεν έλειψαν, δυστυχώς, τα εκφυλιστικά φαινόμενα και στα δύο σωματεία που πραγματοποιήθηκαν εκλογές. Στο

ΣΕΤΗΠ, η εφορευτική περιέφερε κατά το δοκούν την κάλπη στους χώρους δουλειάς, πολλές φορές χωρίς προγραμματισμό ή έγκαιρη ειδοποίηση, δημιουργώντας σύγχυση και ερωτηματικά για την τήρηση της διαδικασίας. Επίσης, άλλαξε και τις ημερομηνίες της ψηφοφορίας. Χειρότερες ήταν οι πρακτικές στο Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων. Εκεί η κάλπη όχι μόνο περιφερόταν ασταμάτητα, αλλά και κάποια ψηφοδέλτια... τελείωναν, ενώ άλλα εκτυπώνονταν συνεχώς (μπορείτε να μαντέψετε εύκολα ποια), κάτι που σταματούσε μετά από παρεμβάσεις συναγωνιστών. Όταν, μάλιστα, η ΕΣΑΚ είδε ότι το αποτέλεσμα των εκλογών δεν θα είναι το ιδανικό, έδωσε... παράταση, μέχρι να προκύψει το «σωστό» αποτέλεσμα! Και πάλι με μια απόφαση της εφορευτικής χωρίς να δοθεί καμία ουσιαστική εξήγηση.

Τέλος, στο ΣΜΤ-Μ οι εκλογές είναι κανονισμένες για το τριήμερο 8-9-10 Δεκεμβρίου. Η Αγωνιστική Πρωτοβουλία είχε τα δύο προηγούμενα χρόνια συνεπή και δυναμική παρουσία στη ζωή του σωματείου. Μέσα από κοινό πλαίσιο με το σχήμα REbuilt_IT (στηρίζεται απ' το NAP), αλλά πάντα με αυτοτελή παρουσία και λόγο, κατόρθωσε πολλές φορές να καθορίσει τη συζήτηση στη συνέλευση και να πιέσει τόσο την ΕΣΑΚ, όσο και τις άλλες δυνάμεις. Αντιπαρατέθηκε στη γραμμή του ΔΣ καταθέτοντας τον δικό της σχεδιασμό. Χαρακτηριστική περίπτωση η εκλογοα-

πολογιστική συνέλευση, όπου κατέθεσε πρόταση για την Ομάδα Περιφρούρησης του Σωματείου και το Ταμείο Αλληλεγγύης Συναδέλφων, που καταψηφίστηκαν μετά από έντονη συζήτηση. Όμοια συνέβη με την πρόταση για ανοιχτές εγγραφές τη μέρα των εκλογών. Η ΕΣΑΚ θέλησε να «κλείσει» τη διαδικασία εγγραφών (σε πλήρη αντίφαση με τα άλλα σωματεία που ελέγχει). Σημαντική κατάκτηση της δράσης του σχήματος, η συμμετοχή στη δημιουργία με άλλους συναδέλφους της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων στο ερευνητικό κέντρο ΕΚΕΤΑ, που δρα σαν επιτροπή βάσης, με σταθερή δράση. Η Αγωνιστική Πρωτοβουλία δεν πέτυχε την εκπροσώπηση στο ΔΣ στις προηγούμενες εκλογές για 3 ψήφους. Προσπάθησε ν' αντιμετωπίσει τις αδυναμίες της και να υπερβεί αυτό το συσχετισμό, μεταξύ άλλων με πιο καλά οργανωμένη και την προεκλογική δουλειά. Τα αποτελέσματα των εκλογών θα δείξουν κατά πόσο αυτό έγινε εφικτό. Σε κάθε περίπτωση όμως, η Αγωνιστική Πρωτοβουλία έχει ριζώσει στο ΣΜΤ-Μ και αποτελεί σημείο αναφοράς για τους συναδέλφους, ανεξαρτήτως πολιτικής τοποθέτησης, ενώ έχει κατακτήσει σταθερή παρέμβαση και δράση στους χώρους δουλειάς.

Παράλληλα, στις 30 Νοέμβρη, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση του σχήματος στο Στέκι Σφεντόνα, με ικανοποιητική συμμετοχή συναδέλφων και απ' τα τρία σωματεία.

ΣΕΤΗΠ

	2021		2023		2023	
	Για ΔΣ (Για ΕΚΘ)	Ψήφοι Έδρες	Ψήφοι	Έδρες	Ψήφοι	Έδρες
Ψηφισαν	234 (213)		391 (358)			
Ακυρα	1		2 (2)			
Λευκά	5		3 (7)			
Ταξική ενότητα	228 (207)	11 (3)	371 (334)	11 (5)		
Αριστερή Ενωτική Παρέμβαση	-	-	10 (8)	0		
Αγωνιστική Πρωτοβουλία	-	-	5 (7)	0		

Σωμ. Ιδ. Υπαλλήλων

	2021		2023		2023	
	Για ΔΣ (Για ΕΚΘ, Ομοσπονδία)	Ψήφοι Έδρες	Ψήφοι	Έδρες	Ψήφοι	Έδρες
Ψηφισαν	271	-	530 (529)			
Λευκά/Ακυρα	-	-	5 (5)			
Ταξική ενότητα	271	7	481 (479)	6		
Ε.Ρ.Α.Κ.	-	-	38 (42)	1		
Αγωνιστική Πρωτοβουλία	-	-	5 (3)	0		

Μισθοί πείνας, ανασφάλεια, εργοδοτική αυθαιρεσία Με αγώνες μπορούν να κερδίσουν οι εργαζόμενοι τη ζωή που τους αξίζει!

Προκλητική είναι η προπαγανδιστική προσπάθεια της κυβέρνησης, με τη βοήθεια των αστικών ΜΜΕ, να παρουσιάσει «σχέδιο» και «προοπτική» για την καθημερινότητα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι. Στην πραγματικότητα, οι υποσχέσεις σχετικά με τον κατώτατο μισθό και τις τριετίες, τα προγράμματα επιδότησης της εργοδοσίας για απασχόληση ανέργων, την εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας και ό,τι άλλο ντύνεται με χιλιάδες λέξεις για ν' αποκρύψει τις αληθινές κυβερνητικές προθέσεις, ούτε ενισχύει ούτε βελτιώνει τη θέση των εργαζομένων. **Αν κάτι πετυχαίνει, είναι να κρύβει την προώθηση της επίθεσης πίσω από ένα πέπλο αποπροσανατολισμού και αντιστροφής της πραγματικότητας, να υπονομεύει με αυταπάτες τις αγωνιστικές διαθέσεις του κόσμου της δουλειάς και να προσφέρει άλλοθι για την υποταγμένη στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών.** Όλα αυτά πρέπει να ξεπεράσουν οι εργαζόμενοι για να πάρουν την υπόθεση της διεκδίκησης της ζωής τους στα δικά τους χέρια. Και να την κερδίσουν!

Κεντρικό παραμένει, εδώ και χρόνια, το ζήτημα των μισθών, που έχουν χτυπηθεί πολλαπλά και με βασικά όπλα του συστήματος τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων, τις δραστικές περικοπές στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων και την ανεργία. Το έδαφος που διαμορφώθηκε απ' τα πρώτα μηνύματα διατηρείται πρακτικά ανέπαφο, ενώ η εργοδοσία εξοπλίστηκε στο μεταξύ με ακόμα περισσότερα όπλα. Η μείωση της ανεργίας δεν άλλαξε το ναρκοθετημένο εργασιακό τοπίο, ενώ μόνιμο είναι το ενδεχόμενο μιας νέας εκτίναξης, ειδικά με βάση τα εξαρτημένα χαρακτηριστικά της ντόπιας άρχουσας τάξης και της οικονομίας της σε περιβάλλον διαρκούς κρίσης.

Σ' αυτό το τοπίο έχει προστεθεί η έκρηξη της ακρίβειας. Οι τιμές ούτε επανήλθαν σε προηγούμενα επίπεδα, ούτε καν σταμάτησαν ν' ανεβαίνουν -και πάλι πολύ μακριά απ' την προπαγάνδα των κυβερνητικών στελεχών περί «παροδικού φαινομένου». Ο επίσημος πληθωρισμός ξεκίνησε το 2023 από περίπου 10% και παραμένει πάνω από 4%, αλλά πολλαπλάσια είναι η ακρίβεια που αντιμετωπίζουν τα λαϊκά νοικοκυριά στις βασικές τους ανάγκες. Το κόστος στέγασης είναι τεράστιο, είτε μιλάμε για ενοίκιο είτε για αγορά σπιτιού, με τα επιτόκια των δανείων δυσβάσταχτα. Το σουπερμάρκετ προκαλεί τρόμο, με τα «καπέλα» που πληρώνει ο λαός στην Ελλάδα ν' αποκαλύπτουν έναν ακόμα μηχανισμό μεταφοράς πλούτου προς τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Η ενέργεια πληρώνεται και θα συνεχίσει να πληρώνεται πανάκριβα, ανεξάρτητα απ' το χρώμα του τιμολογίου της. Χαρακτηριστικό το ότι 2.722.000 άνθρωποι ζουν σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, αλλά και το αρνητικό ποσοστό αποταμίευσης (-4%) που κατέγραψε η Eurostat για την Ελλάδα. **Τα αδιέξοδα που συναντούν οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να καλυφτούν ούτε σφίγγοντας κι άλλο το ζωνάρι ούτε τρώγοντας απ' τα «ελάχιστα-έτοιμα.** Χρειάζεται αγώνας για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής.

Η κυβέρνηση απ' τη μεριά της, μόνο επικοινωνιακά διαχειρίζεται το ζήτημα. Περισσεύουν οι υποσχέσεις για αύξηση του κατώτατου, με τον Γεωργιάδη να έχει μιλήσει ακόμα και για 1.500€ σε βάθος τετραετίας. Νωρίτερα απ' την άνοιξη όμως δεν έχουν να περιμένουν τίποτα οι εργαζόμενοι και οι πρώτες τοποθετήσεις, από ΔΝΤ και ΕΕ μεριά, δίνουν στίγμα λιτότητας παρά τη λαϊκή δυσρέσκεια. Οι δε Ζετίες, για τις οποίες καταλάγιασε η φασαρία, ακόμα κι αν πράγματι ξεπαγώσουν, δεν φέρνουν άμεσα αλλαγή στους μισθούς και περισσότερο επικυρώνουν το σβήσιμο της μισθολογικής ωρίμανσης που δεν δόθηκε ποτέ. Για την κυβέρνηση, η πραγματική προτεραιότητα είναι η προώθηση της αντεργατικής και συνολικά αντιλαϊκής πολιτικής. Αυτό ανέδειξε η άμεση ψήφιση του αντεργατικού νόμου Γεωργιάδη, η γρήγορη προώθηση του αντισφαλιστικού νομοσχεδίου και, βέβαια, ο **προϋπολογισμός για το 2024.** Αυτός προβλέπει τόσο μειωμένες κρατικές δαπάνες σχετικά με τα λαϊκά δικαιώματα (τις λεγόμενες «κοινωνικές παροχές») όσο και αυξημένα έσοδα απ' τη φορολογία. Μέρος της αύξησης αποτελεί το πρόσθετο βάρος στους αυτοαπασχολούμενους, συμπεριλαμβανομένου ουσιαστικά μισθωτών. Το μεγαλύτερο μερίδιο αποτελούν οι έμμεσοι φόροι, με την πρόβλεψη ν' αντιστοιχίζεται στην αύξηση που καταγράφηκε ήδη φέτος εξαιτίας των αυξημένων τιμών και παρ' ότι τα λαϊκά νοικοκυριά έχουν μείωση την κατανάλωση σε όγκο.

Παράλληλα με το πραγματικό εισόδημα των εργαζομένων, κάθε πλευρά των όρων δουλειάς επίσης βυθίζεται. Η τάση απεικονίζεται τραγικά στην **αύξηση των εργοδοτικών εγκλημάτων.** Και καταγράφεται τόσο στον ιδιωτικό τομέα όσο και σε χώρους δουλειάς του δημοσίου, είτε άμεσα (όπως πχ. στους ΟΤΑ) είτε έμμεσα, όταν το κράτος αποτελεί τον πραγματικό εργοδότη κι ας «παρεμβάλλονται» εργολάβοι κάθε είδους και μεγέθους. Η **ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, άλλωστε, αποτελεί πλευρά της επίθεσης, με το κράτος να έχει πρωτοστατήσει στην εξάπλωση αυτών των μορφών.** Όσον αφορά το **ωράριο, καθώς πολύ θόρυβο προκαλεί η κυβέρνηση για την ψηφιακή κάρτα**

εργασίας, αυτό είναι επίσημα λάστιχο, τροφοδοτώντας την έτσι κι αλλιώς υπάρχουσα τάση της εργοδοσίας να κρατά τους εργαζόμενους παραπάνω χωρίς να τους πληρώνει. Αν κάτι έχει να προσφέρει η χρήση της κάρτας εργασίας είναι για να καλύπτεται το αφεντικό με χτυπήματα που κάλλιστα θα γίνονται στην ώρα τους, «πιστοποιώντας» την «αποδοχή» του εργαζόμενου ενώ παραμένει αναγκασμένος να δουλεύει κι εκτός ωραρίου.

Αυταπάτες δεν χωράνε, όπως ο κόσμος της κυριαρχίας του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού «δεν χωράει» τα δικαιώματα των εργαζομένων. Για να κερδίσουν δουλειά και ζωή με δικαιώματα, οι εργαζόμενοι πρέπει να παλεύουν συλλογικά γι' αυτά και ενάντια στην πολιτική που τα τσακίζει. Αυτή την πάλη μπορούν να τη διεξάγουν μόνο οι ίδιοι, συγκροτώντας κι ενεργοποιώντας με τη συμμετοχή τους τα συλλογικά τους όργανα. Γι' αυτό και αναπόσπαστο μέρος της πάλης τους πρέπει να είναι η **υπεράσπιση των συνδικαλιστικών και γενικά των δημοκρατικών τους δικαιωμάτων, το χτύπημα των οποίων διατρέχει όλα τα εργατικά προβλήματα.** Η ποινικοποίηση της απεργίας και της κινητοποίησης, συνολικά η φασιστικοποίηση, εντείνει την απογοήτευση που σπέρνει η στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων και λειτουργεί αποτρεπτικά στη συλλογική δράση. Σ' αυτό το πλαίσιο, ακόμα και η συλλογική οργάνωση παρουσιάζεται από ανούσια μέχρι επικίνδυνη.

Επικίνδυνη όμως μπορεί πραγματικά να γίνει για το σύστημα. Πραγματικότητα που κάνει ακόμα πιο σημαντική, και επικίνδυνη για τα εργατικά συμφέροντα, τη στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων. Η **ΓΣΕΕ** κάνει «υψηλή πολιτική» καταθέτοντας προτάσεις στον ΟΗΕ(!) και πίνοντας τσάι με τη Σακελλαροπούλου, χωρίς να έχει κάνει ούτε μισή τοποθέτηση για το ασφαλιστικό και τον προϋπολογισμό. Η στάση της άλλωστε μπροστά στο νομοσχέδιο Γεωργιάδη έδειξε πως βρίσκεται στη φάση της **αποκάλυπτης εξυπηρέτησης της αντεργατικής επίθεσης με την ελπίδα το «έργο» της ν' αναγνωριστεί απ' το σύστημα και μαζί η αρμοδιότητα να υπογράφει τις εργοδοτικές προτάσεις για**

τον κατώτατο μισθό. Το **ΠΑΜΕ**, που δοκίμασε διστακτικά να «καλύψει το κενό» τον Σεπτέμβρη με τη συμφωνία κι άλλων δυνάμεων, μπορεί να έπαιξε ρόλο στο να βγει εκείνη η απεργία με σχεδόν γενικά χαρακτηριστικά ενάντια στο νομοσχέδιο Γεωργιάδη, **έβγαλε όμως τα συμπεράσματά του ώστε αυτή να μην έχει την παραμικρή συνέχεια.** Μπροστά στον προϋπολογισμό, βάζει τα εργατικά κέντρα, τις ομοσπονδίες και τα σωματεία που ελέγχει πλήρως, να αποφασίσουν απογευματινό συλλαλητήριο στο Σύνταγμα την ώρα της ψήφισης.

Η τοποθέτηση του ΠΑΜΕ περί «κλιμάκωσης» χωρίς απεργία είναι κάτι παραπάνω από μεγαλοστομία. Είναι υπονόμηση του αγώνα που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι, παράγει αποσυγκρότηση, αδράνεια και παραίτηση. Όταν η δύναμη που αυτοπροσδιορίζεται (και φαντάζει σε αρκετούς) σαν η «μόνη», «ταξική» (και ό,τι άλλο) δύναμη στο εργατικό κίνημα, επιλέγει για τους εργαζόμενους τον ρόλο του μοχλού στήριξης της κοινοβουλευτικής κίνησης του ΚΚΕ, τότε ορίζει ένα πολύ χαμηλό «ταβάνι». Όταν εμφανίζεται ως «μονόδρομο» τη δική του απόλυτη δέσμευση στην αστική νομιμότητα, που μεταφράζεται σε υποταγή στην κυβερνητική πολιτική όπως αυτή αποτυπώνεται στους νόμους που ψηφίζει η Βουλή, και αναμονή μέχρι τις επόμενες εκλογές, παράγει ηττοπάθεια. Και κρύβει τις πραγματικές δυνατότητες των λαϊκών δυνάμεων ν' αντισταθούν και να μπλοκάρουν την αντεργατική πολιτική, ν' αποσπάσουν νίκες, να βελτιώσουν τους όρους που δουλεύουν και ζουν. Πόσο μάλλον τη δυνατότητα ν' αναμετρηθούν συνολικά με το σύστημα της εκμετάλλευσης, της εξάρτησης και της καταστροφής.

Η πραγματική διέξοδος για τους εργαζόμενους και τον λαό βρίσκεται στη **μαζική αντίσταση στον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα.** Στη συγκρότηση της πάλης τους για δικαιώματα και των οργάνων που θα την υπηρετήσουν. Στην προοπτική της αναμέτρησης με το σύστημα και τις δυνάμεις που το στηρίζουν. Ο δρόμος αυτός, όσο δύσκολος κι αν μοιάζει σε συνθήκες αποσυγκρότησης και κυριαρχίας των αστικοεφορμιστικών δυνάμεων στο κίνημα, είναι αυτός που οδηγεί σε νίκες και κατακτήσεις.

Ελληνοτουρκικά

Συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν υπό την «υψηλή» καθοδήγηση των ΗΠΑ

Όσο κι αν το «καλό» και το «άτακτο» παιδί του ΝΑΤΟ εκφράζουν με διαφορετικό τρόπο τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα των αρχουσών τάξεων που εκπροσωπούν, το Ανώτατο Συμβούλιο Συνεργασίας Ελλάδας-Τουρκίας που πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 7 Δεκέμβρη στην Αθήνα είχε έναν όχι και τόσο κρυφό «παρόντα» στις συνομιλίες: τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό! Αυτός είναι που ασκεί την πραγματική του επικυριαρχία με όχημα τη νέα περίοδο ελληνοτουρκικής «φιλίας» που βρίσκεται σε εξέλιξη και επικερδεί να στοιχίσει με έναν απόλυτο τρόπο τις δύο χώρες πίσω από το άρμα του και να αυξήσει τη συνοχή και συστράτευση της νοτιοανατολικής πτέρυγας της Συμμαχίας στους στόχους του ενάντια στον κύριο σημερινό εχθρό του, τη Ρωσία. Το ταξίδι-αστραπή του Τούρκου προέδρου, οι πολυπληθείς πολιτικές και διπλωματικές αντιπροσωπίες που συναντήθηκαν, οι συμφωνίες σε θέματα «χαμηλής πολιτικής» που υπογράφηκαν και οι επίσημες «διαρροές», που μέρους πριν κυκλοφορούσαν, αποτύπωσαν τη στοιχία αυτή.

Οι βαθιές αντιθέσεις των ολιγαρχιών του πλούτου στις δύο χώρες, ωστόσο, όλοι γνωρίζουν ότι παραμένουν, είναι ενεργές, παίρνουν νέα όζυση από το διεθνές σκηνικό του ιμπεριαλιστικού (και πολεμικού) ανταγωνισμού, από την έκφρασή του στον κόσμο, την Ευρώπη, τη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Πρώτα και κύρια οι ίδιες και οι προστάτες τους το γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα. Συνέβη, έτσι, το «παράδοξο», να αφήνονται απέξω τα μείζονα ζητήματα: το Αιγαίο πέλαγος και το καθεστώς των νησιών του, η υφραλοκρηπίδα και η ΑΟΖ τους, το Κυπριακό, τα ζητήματα της μειονότητας της Δυτικής Θράκης. Ίσως το προσφυγικό-μεταναστευτικό να ήταν το μόνο από τα «ζητήματα τριβής» που είχε κάποια εξέλιξη, η οποία μένει πάντως να επαληθευτεί στη πράξη.

Στα προηγούμενα φύλα της ΠΣ υπήρξαν άρθρα και για την παρέμβαση Καραμανλή και για την επανεμφάνιση Σημίτη, με αφορμή τα ελληνοτουρκικά και για να «προλάβουν», καθώς φαίνεται, τη συνάντηση Ερντογάν-Μητσοτάκη. Ο «έτερος καπαδόκης» Αντώνης Σαμαράς, γνωστός για τις

πιο εθνικιστικές θέσεις του -που, ωστόσο, είχε βάλει «στο ράφι» επί πρωθυπουργίας του- δεν θα μπορούσε να λείπει απ' το «χορό». Με ακμή το Κυπριακό, έσπευσε να υπενθυμίσει ότι ελληνοτουρκική προσέγγιση δεν μπορεί να υπάρξει όσο μένει άλυτο αυτό το ζήτημα. Τόσο σε συνέντευξη στην Καθημερινή όσο και σε τηλεοπτικές του δηλώσεις επικύρωσε να «βάλει τρικλοποδιές» στα σχεδιαζόμενα βήματα και, βέβαια, να εγγράψει υποθήκες. Όλοι γνωρίζουν, φυσικά, ότι όταν μιλούν τα πολιτικά αυτά στελέχη με έναν συγκεκριμένο τρόπο, τα λόγια τους απηχούν συμφέροντα αστικών μερίδων και σε καμία περίπτωση του λαού. Πάντως η παρέμβαση Σαμαρά, όσο κι αν κάποια φιλοκυβερνητικά μέσα εμφανίστηκαν δήθεν «έκπληκτα», ήταν για μας -όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλο της ΠΣ- αναμενόμενη.

Μια ιδιαίτερη πλευρά αυτής της αντιδραστικής παρέμβασης του Σαμαρά έχει να κάνει με την επιλογή ανοίγματος της νέας αυτής «κόντρας» και σε κυπριακό έδαφος. Σε σχετική εκδήλωση στην Κύπρο, προς τιμή γνωστού Κύπριου συγγραφέα, προσπάθησε να «παρακινήσει» την εκεί ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη να «μπει πιο ενεργά» στα ζητήματα που εξελίσσονται και την αφορούν, προφανώς ως «φρένο» στην πολιτική Μητσοτάκη που (κατά τον ίδιο) «αφήνει απέξω» το Κυπριακό. Λες και η ίδια δεν ξέρει τα ... «κυβικά» της και δεν έχει με πλήρη επίγνωση επιλέξει τις «λελογισμένες» κινήσεις της. Μάλιστα, η κίνηση αυτή επικαλέστηκε την ίδια υποτίθεται «νομιμοποιητική βάση», αυτήν του καθεστώτος από ελληνοκυπριακή πλευρά της εγγυητρίας δύναμης. Αυτήν που επικαλέστηκε και η Τουρκία για την εισβολή και κατοχή τμήματος του νησιού! Ο εθνικισμός δείχνει να μην αντιλαμβάνεται ότι παίζει με τη φωτιά, στις πλάτες βέβαια και των τριών λαών, Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου.

Για να επανέλθουμε, η σημερινή τακτική επιλογή των ΗΠΑ για μια πολιτική «ήρεμων νερών» ανάμεσα στις δύο εξαρτημένες από αυτές άρχουσες τάξεις δηλώθηκε εμφαντικά με σχετική ανακοίνωση του υπουργείου Εξωτερικών τους, 2-3 μέρες πριν την συνάντηση κορυφής. Εκεί τονίζονταν όσα ακριβώς διατυπώσαμε πιο πάνω. Με έναν

ανάλογο τρόπο έχει δρομολογηθεί όλο το «πακέτο» της λεγόμενης ελληνοτουρκικής προσέγγισης, τα διάφορα στάδια και χρονοδιαγράμματα. Ο επονομαζόμενος και ως οδικός χάρτης ολοκλήρωσε τον πρώτο του κύκλο και φέρεται να δρομολογήσει τη συνέχεια: συζητήσεις σε διάφορα επίπεδα και για διάφορα θέματα. Τα μείζονα θέματα, όμως, παραπέμπονται στο μέλλον. Δεν θα μπορούσε να συμβεί κάτι διαφορετικό, προς ώρας. Οι ανοιχτοί διάλογοι επικοινωνίας, όπως ονομάζονται διπλωματικά αυτές οι πολιτικές κινήσεις, βοηθούν τα σχέδια των ΗΠΑ αλλά και της ΕΕ που συντάσσονται τακτικά. Δίνουν όμως και «ανάσες» στις δύο αστικές τάξεις για «ανασύνταξη», σε συνδυασμό πάντα με τα τεκταινόμενα στην ευρύτερη περιοχή, τα συμφέροντα, τις δυνατότητες και τους ευσεβείς πόθους τους ή τις ονειρώξεις τους. Βλέποντας και κάνοντας, λοιπόν...

Στο κάδρο, βέβαια, πρέπει να μπει και οι διαμετρικά αντίθετες θέσεις και στάσεις σε μια σειρά ζητήματα των δύο πλευρών, που έμειναν εκτός συζήτησης. Μέσα σ' αυτές, το ζήτημα του πολέμου στην Ουκρανία και οπωσδήποτε το θέμα των σιωνιστικών εγκλημάτων που λαμβάνουν χώρα στη Γη της Παλαιστίνης. Η αποφυγή ευθείας αντιπαράθεσης είναι συνειδητή επιλογή εκατέρωθεν, όμως κάτι τέτοιο έχει σίγουρα κάποια όρια. Δεν μπορείς να μιλάς επί παντός επιστητού και να αφήνεις απέξω την ...ταμπакiέρα. Ίσως γι' αυτό προϋέδασαν την ελληνική και τουρκική λέγόμενη κοινή γνώμη τα δύο επικοινωνιακά επιτελεία μέρες πριν. Πράγμα που αποτυπώθηκε στο πρόγραμμα της συνάντησης που περιλάμβανε μόνο δηλώσεις των ηγετών και όχι απαντήσεις σε ερωτήσεις εκπροσώπων των ΜΜΕ. Για να αποφευχθεί κάποια ...«στραβή», όπως χαρακτηριστικά ερμηνεύτηκε αρμοδίως. Και για να μη χαλάσει το «καλό (φαινομενικά) κλίμα», θα προσθέταμε. Και οι δύο πλευρές επιδιώκουν να κάνουν χρήση του. Η μεν Άγκυρα για τη μείωση της πίεσης που υφίσταται και την αναβάθμιση των εξοπλιστικών της μέσων και οπλικών συστημάτων, αλλά και η Αθήνα για τη δρομολόγηση «λύσης» επιδιαιτησίας στο ακανθώδες ζήτημα της επήρεας των νησιών σε υφραλοκρηπίδα και ΑΟΖ. Κατ' επέκταση στο

μείζον θέμα της εκμετάλλευσης των φυσικών-ενεργειακών πόρων της περιοχής.

Αυτό το καζάν-καζάν που εκτοξεύει σε τακτά διαστήματα η τουρκική ηγεσία -το (ξανα)έκανε και πριν την αναχώρησή του από την Τουρκία ο Ερντογάν- αναφορικά με μια ενδεχόμενη συμφωνία (συν)εκμετάλλευσης των όποιων κοιτασμάτων φέρεται ν' αποτελεί «κόκκινο πανί» για την ελληνική. Το ότι, σε κάθε περίπτωση, οι γνωστές ιμπεριαλιστικές πολυεθνικές της ενέργειας θα αποκομίσουν τη μερίδα του λέοντος δεν φαίνεται να απασχολεί καμία απ' τις δύο άρχουσες τάξεις. Και ο λόγος είναι ότι κάτι τέτοιο θεωρείται δεδομένο! Ο καθγός γίνεται για το μαχάτσιο του ξεπουλήματος που, αν και δεν θα είναι ευκαταφρόνητο, κυρίως θα προσθέσει πόντους στην υπόσταση της κάθε εκμεταλλεύτριας τάξης. Πρόκειται για μεγαλοϊδεατισμό, ένθεν κακειθεν, πολύ επικίνδυνος για τους δύο λαούς. Που προβάλλονται ως δήθεν «κέρδος» για αυτούς, την ώρα που μπορούν ανά πάσα στιγμή και ώρα να αποτελέσουν την αφορμή μιας αλληλοσφαγής. Και δεν νομίζουμε καθόλου, δυστυχώς, ότι υπερβάλλουμε!

Είναι γεγονός, πάντως, ότι έγινε σοβαρή προσπάθεια κι απ' τις δύο πλευρές να προκύψει ένα συνολικό «θετικό αποτέλεσμα». Να «παγώσουν» σε λεκτικό-διακηρυκτικό επίπεδο οι μεγάλες διαφορές, να μη γίνουν προκλητικές δηλώσεις και να εκθεαστούν τα θέματα αμοιβαίας ωφέλειας. Ακόμη και ο τρόπος που τέθηκαν το Κυπριακό από ελληνικής πλευράς («διαφωνούμε και υποστηρίζουμε τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ») και το ζήτημα της μειονότητας της Θράκης από τουρκικής πλευράς («τουρκική μειονότητα, γέφυρα φιλίας ανάμεσα στις δύο χώρες») περισσότερο ειπώθηκαν για να μη ξεκινούνται και λιγότερο για να προξενήσουν ένταση.

Η υπογραφή «Διακήρυξης σχέσεων φιλίας και καλής γειτονίας» από τους ηγέτες των δύο χωρών, αν και ρητά δηλώνεται ότι δεν υπέχει θέση Διεθνούς Συνθήκης που παράγει αμφίπλευρα και διεθνή νομικά αποτελέσματα, είναι το ανώτατο σημείο που μπορούσε σήμερα να φτάσει η λεγόμενη ελληνοτουρκική προσέγγιση. Ο πολιτικός διάλογος, η οικονομική συνεργασία, τα μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης και η θετική ατζέντα υπόσχονται να συνεχιστούν

και να αποτελέσουν «μόνιμο» στοιχείο στις μεταξύ τους σχέσεις. Ιδιαίτερη μνεία οφείλουμε να κάνουμε στη φράση περί των «κοινών προκλήσεων που αντιμετωπίζουμε» (ως δύο χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ) που πρέπει να διαχειριστούν στη βάση της αμοιβαιότητας και της αλληλεγγύης μεταξύ τους. Να μην παράγονται, δηλαδή, κρίσεις και να αποφεύγονται επιθετικές ενέργειες. Αλλά και να αθροίζονται δυνάμεις στην αντιπαράθεση με μη σύμμαχες χώρες (εννοείται το τι υπονοείται).

Στο προσφυγικό-μεταναστευτικό, η συμφωνία για ανταλλαγή επισκεψών μεταξύ επιτελών του στρατού και του λιμενικού και της ΕΕ. Στο θέμα αυτό υπάρχουν Τουρκών πολιτών για επισκέψεις σε ελληνικά νησιά και η «συνεργασία» αποτροπής νέων ροών ρητά δηλώθηκε ότι είχε την έγκριση και της ΕΕ. Στο θέμα αυτό υπάρχει οντως «θεματική» στροφή, μιας και όλες οι χώρες της λεγόμενης πρώτης υποδοχής με έναν ανάλογο τρόπο επιχειρούν να «λύσουν» το πρόβλημα». Η «εργαλειοποίηση», άραγε, κι από τις δύο πλευρές θα υποχωρήσει;

Οι δύο χώρες συνομιλούν, λοιπόν. Σε αυτή τη βάση, η καθεμιά άρχουσα τάξη θα διεκδικήσει τα ανταλλάγματα και τη στήριξη που προσδοκά από τη Δύση. Όσο οι δρόμοι θα είναι παράλληλοι, θα υπάρχουν «ήρεμα νερά». Στα σημεία τομής, ωστόσο, είναι αδύνατο να παραμείνουν και οι δύο ευχαριστιμένοι, στη βάση των ανταγωνιστικών συμφερόντων. Γι' αυτό, αυτά τα τελευταία τα «σπράχνουμε» στο μέλλον. Επόμενη συνάντηση Ερντογάν-Μητσοτάκη την άνοιξη στην Άγκυρα. Κατόπιν στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ το καλοκαίρι. «Εκεί» απ' όπου όλα ξεκίνησαν. Άλλωστε, ΝΑΤΟικοί αξιωματούχοι και State Department το εκφράζουν με κάθε τρόπο: δεν είναι ώρα για αναστάτωση στην «από εδώ» πλευρά. Στην «από εκεί» πρέπει να στρέφονται όλα τα πυρά.

Οι δύο αντιδραστικές άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις τους δείχνουν, με το καλό ή με το άγριο, να παίρνουν το μήνυμα. Οι δύο λαοί μας οφείλουν να αποκαλύπτουν τις πραγματικές αιτίες και στόχους γι' αυτές τις «μανούβρες». Και να ενισχύουν τη διεθνιστική τους αλληλεγγύη και το κοινό τους μέτωπο ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, το φασισμό και τον εθνικισμό-σβινισμό!

Νέα Δημοκρατία
Πολιτική «σταθερότητα»
σε κινούμενη άμμο

Την πολιτική κυριαρχία της ΝΔ στο αστικό πολιτικό σκηνικό αναδεικνύουν όλες οι δημοσκοπήσεις του τελευταίου χρονικού διαστήματος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν χρειάζεται να στήσουν τα αποτελέσματα, είναι πασιφανές ότι η ΝΔ παίζει χωρίς αντίπαλο. Ταυτόχρονα, η ποσοστιαία καταβαράθρωση του ΣΥΡΙΖΑ και η αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να καρπωθεί σημαντικά οφέλη από την κρίση του της δίνουν περισσότερο χώρο και χρόνο ώστε να εμφανιστεί, απέναντι στα ντόπια και ξένα αφεντικά της, ως ο μοναδικός εγγυητής της πολιτικής «σταθερότητας».

Από την άλλη, όσο η διαδικασία αναδιאμόρφωσης του δευτέρου πυλώνα αστικής διαχείρισης είναι αδύνατο να δώσει άμεσα αποτελέσματα, συμβάλλοντας καθοριστικά στη ρευστότητα και την αβεβαιότητα που χαρακτηρίζει το αστικό πολιτικό σκηνικό, τόσο τα κέντρα εξουσίας υποχρεώνονται να εμφανίζουν τον Μητσοτάκη ως τον μεγάλο αδιαφιλοκίνητο ηγέτη και την ΝΔ ως το μοναδικό κόμμα με κυβερνητικό σχέδιο.

Ακόμη και έτσι όμως, είναι πλέον ευδιάκριτο ότι και η ΝΔ είναι μέρος της ρευστότητας και της αβεβαιότητας, ό,τι βρίσκεται πάνω στην κινούμενη άμμο των πολιτικών εξελίξεων. Ήδη τα αποτελέσματα των Δημοτικών και Περιφερειακών Εκλογών κατέγραψαν μια πρώτη υποχώρησή της, με σημαντικές απώλειες Δήμων και Περιφερειών, αλλά και ψηφοφόρων της. Όλα αυτά μάλιστα όταν η αποχή κατέγραψε πρωτόγνωρα ποσοστά, αναδεικνύοντας κυρίως την αποστοκίση λαϊκών στρωμάτων από τα βασικά αστικά κόμματα.

Παράλληλα, η αντιλαϊκή πολιτική της φτώχειας και της λιτότητας, των μισθών και των συντάξεων της πέννας και της εξαθλίωσης γονατίζει ολοένα και πιο διευρυμένα λαϊκά στρώματα, ενώ την ίδια στιγμή τα ξένα μονοπώλια και το ντόπιο κεφάλαιο θησαυρίζουν από την ανεξέλεγκτη ακρίβεια και τις συνέχεις ανατιμήσεις των βασικών προϊόντων διαβίωσης, των τιμολογίων της ενέργειας και των καυσίμων.

Σε αυτό το πλαίσιο, στο πεδίο Βολής της κυβερνητικής πολιτικής τοποθετείται η λεγόμενη «μεσαία τάξη» και κυρίως τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα που την απαρτίζουν. Με το

νέο ασφαλιστικό, το νέο φορολογικό νομοσχέδιο, αλλά και τον νέο προϋπολογισμό, επιχειρείται ένας νέος γύρος αφαιμάξης, φτωχοποίησης και εξαφάνισης των ελεύθερων επαγγελματιών προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου. Είναι δεδομένο ότι, ανεξάρτητα από το αν εκφραστεί με αγώνες, η οργή και η αγανάκτηση αυτών των κοινωνικών στρωμάτων θα φουρνώσει πλάι σε αυτήν των εργαζόμενων, των συνταξιούχων, της νεολαίας, των πλημμοροπαθών, των πυρόπληκτων.

Η ένταση της ταξικής πάλης, η κλιμάκωση της επίθεσης στο δικαίωμα στη ζωή, οι συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα και κοινωνικής βαρβαρότητας που διαμορφώνει το ντόπιο εξαρτημένο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης είναι μονόδρομος για την αναπαραγωγή του. Γνωρίζει και προετοιμάζεται για τις κοινωνικές αντιστάσεις, για τους λαϊκούς ξεσηκωμούς, για τις διεκδικήσεις των εργαζόμενων και της νεολαίας. Όπως γνωρίζει επίσης ότι ακόμη και αν η ΝΔ κάνει τη δουλειά της δεν μπορεί από μόνη της να διεκπεραιώσει τις ανάγκες και τις απαιτήσεις του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας. Γι' αυτό έχει ανάγκη τον δεύτερο πυλώνα, προκειμένου από τη μια να διαμορφώνει την ευρύτερη πολιτική-ιδεολογική συναίνεση για τον μονόδρομο και από την άλλη, όταν οι συνθήκες το απαιτούν, να καταλιζάζεται η οργή και η αγανάκτηση στις κυβερνητικές εναλλαγές.

Σε αυτή τη βάση, τα κέντρα εξουσίας γνωρίζουν την σαθρότητα της πολιτικής «σταθερότητας» που προβάλλουν δια της ΝΔ. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν, απουσία του λαϊκού παράγοντα από το προσκήνιο, αλλά και χωρίς «αντίπαλο» στο αστικό πολιτικό σκηνικό, ανοίγουν τα λεγόμενα εσωκομματικά ζητήματα. Χαρακτηριστικές είναι οι παρεμβάσεις των Καραμανλή και Σαμαρά με ευθείες Βολές αμφισβήτησης του Μητσοτάκη.

Βέβαια το μείζον ζήτημα στα ΜΜΕ έγινε ο γάμος των ομοφυλόφιλων ζευγαριών, με τον Σαμαρά να κλείνει το μάτι στο ακροδεξιό ακροατήριο, αξιοποιώντας το ζήτημα στη διαδικασία αναδιאμόρφωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού.

Όμως η κριτική που άσκησαν και οι δυο στον Μητσοτάκη, στα ζητήματα που αφορούν τις ελληνοτουρκικές

σχέσεις και το παλαιστινιακό, αφορούν τη μήτρα του προβλήματος που αντανακλάται τόσο στο επίπεδο της κυβερνητικής διαχείρισης και των αδιέξοδων που εκφράζονται, όσο και στην κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και την αδυναμία του ΠΑΣΟΚ, αλλά και συνολικά στην ασάθεια του αστικού πολιτικού σκηνικού.

Πρόκειται για τα προβλήματα, τα ζόρια και τα αδιέξοδα της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης. Πρόκειται για την αβεβαιότητα που κυριαρχεί από την ένταση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, για τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστικών αφεντικών ΗΠΑ-ΕΕ, για τον ρόλο που διεκδικεί να της αναθέσουν τόσο σε σχέση με την ανταγωνιστική αστική τάξη της Τουρκίας όσο και σε σχέση με τις υπώλοιπες αστικές τάξεις στην ευρύτερη περιοχή, για τα πεδία αναπαραγωγής και της κερδοφορίας της που θα προσδιορίσει ο γεωπολιτικός σχεδιασμός των ιμπεριαλιστών. Όσο βέβαια αυτά τα ζητήματα βρίσκονται σε αναμονή, ως αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών, όσο βαθαίνει η εξάρτηση και η χώρα μετατρέπεται σε στρατιωτικό, οικονομικό και γεωπολιτικό εξάρτημα της ιμπεριαλιστικής μηχανής, όσο συρρικνώνονται οι βαθμοί ελευθερίας στην αστική διαχείριση από την ιμπεριαλιστική παρέμβαση και τις απαιτήσεις της, τόσο καταρρέει το «αφήγημα», τόσο γκρεμίζονται οι δυνατότητες για σύναψη κοινωνικών συμβολαίων, τόσο αποκαλύπτεται με κυνικό, προκλητικό, αλαζονικό τρόπο η καπιταλιστική βαρβαρότητα και η ιμπεριαλιστική λαίλαπα.

Σε αυτή τη βάση λοιπόν η ΝΔ δεν μπορεί να πείσει, ο ΣΥΡΙΖΑ περνάει την κρίση του, το ΠΑΣΟΚ αδυνατεί, ο Μητσοτάκης στηρίζεται ως ηγέτης της άγριας επίθεσης, ο Κασσελάκης και ο Ανδρουλάκης δεν τραβάνε, ενώ μέσα στα πολιτικά αδιέξοδα του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού ξαναανακαλύπτουν τον Σημίτη, λιβανίζουν την Γιαννάκου, επανεμφανίζεται ο Γιωργιάκης, θέλει να φτιάξει κόμμα και ο Λοβέρδος. Η πολιτική «σταθερότητα» της ΝΔ και του συστήματος θα πνιγεί στην πρώτη καταγίγδα της λαϊκής οργής.

Τελικά, γιατί μας υπόσχονται περισσότερες χαφιέδο-κάμερες;

Τα δελτία ειδήσεων αφιερώνουν ατελείωτες ώρες για την κάλυψη κλοπών και ληστειών. Τα αστικά κόμματα μιλούν ξανά και ξανά για το θέμα της «ασφάλειας». Πόση ακόμα αστυνόμευση χρειάζεται ο πολίτης για να νιώσει ασφαλής; Πόσες ακόμα κάμερες χρειαζόμαστε για να παταχθεί επιτέλους το έγκλημα; Η κυβέρνηση στοχεύει να υπάρξει παρακολούθηση με επιπλέον σύγχρονες κάμερες, στις περιοχές της Αθήνας με υψηλή εγκληματικότητα και παράλληλη χρήση drones, μαζί με φυσική παρουσία επιπλέον αστυνομικών.

Η άποψη που λέει: «παραπάνω κάμερες θα φέρουν λιγότερη εγκληματικότητα» είναι προφανώς λάθος. Το Λονδίνο αποτελεί αντιπροσωπευτική περίπτωση, καθώς ανήκει στις πόλεις με τις περισσότερες κάμερες παρακολούθησης ανά κάτοικο, σε παγκόσμιο επίπεδο. Η αναγνώριση προσώπων και ο εντοπισμός υπόπτων έχει εξελιχθεί ραγδαία, καθώς σχηματίζονται τεράστιες βάσεις δεδομένων σε συνεργασία με άλλες δυτικές χώρες. Ωστόσο, η εγκληματικότητα σχετίζεται με τις συνθήκες διαβίωσης και τη φτώχεια. Στο Λονδίνο, ειδικά μετά το Brexit, υπάρχει σταθερή άνοδος της εγκληματικότητας και ιδιαίτερα των βίαιων εγκλημάτων. Η βίαιη εγκληματικότητα των ανηλίκων φαίνεται να έχει αυξηθεί κατά 20% την τελευταία δεκαετία. Υπό πίεση για την αυστηροποίηση της κείμενης νομοθεσίας, η βρετανική κυβέρνηση υποσχέθηκε να απαγορεύσει όλα τα μαχαίρια μήκους άνω των 20 εκατοστών, με τρύπες στη λάμα και μυτερές απολήξεις, «τα οποία είναι σχεδιασμένα για να απειλούν και δεν έχουν καμία πρακτική χρησιμότητα». Άρα, μάλλον για την εγκληματικότητα του Λονδίνου, φταίει ότι το 25% του πληθυσμού ζει στο όριο της φτώχειας (2 εκατομμύρια φτωχοί) και οι συνθήκες διαβίωσης έχουν χειροτερέψει, καθώς η ακρίβεια στη στέγαση και στα βασικά είδη κατανάλωσης είναι τεράστια.

Η σημαντικότερη πλευρά του ζητήματος είναι η προσπάθεια να καθιερωθεί η παρακολούθηση ολόκληρων λαών, με πρόσημα την προστασία από το έγκλημα. Αυτός είναι και ο λόγος που η εξέλιξη των μεθόδων παρακολούθησης έχει γίνει επιστήμη, καθώς αποτελεί ένα εργαλείο στα χέρια των σύγχρονων κρατών και κυβερνήσεων, που θέλουν να οχυρωθούν απέναντι στους «εχθρούς» τους. Για παράδειγμα, οι ΗΠΑ δαπανούν δεκάδες δισ. τον χρόνο, για να μπορεί η CIA να εκτελεί εγχώριες και διεθνείς παρακολουθήσεις. Κατά την περίοδο των διαδηλώσεων του κινήματος «Black lives matter», συγκεκριμένα άτομα στοχοποιήθηκαν μέσα από βίντεο, συνελήφθησαν και αντιμετώπισαν μεθοδεύσεις, ώστε να καταδικαστούν με την πιο σκληρή ποινή. Αλλά, και στην ελληνική πραγματικότητα, η ΕΥΠ, η Αντιτρομοκρατική και η Αστυνομία έχουν το ελεύθερο να παρακολουθούν με κάθε μέσο, άτομα στοχοποιημένα λόγω πολιτικής ή συνδικαλιστικής δράσης. Μόνο το 2021 η ΕΥΠ φαίνεται να παρακολουθούσε 15.475 άτομα, για λόγους «εθνικής ασφάλειας», χωρίς περαιτέρω διευκρινήσεις. Το υλικό που συλλέγουν αυτές οι υπηρεσίες αξιοποιείται και για φακέλωμα ή και σύλληψη αγωνιστών.

Τέλος, η αστική τάξη θέλει να έχει εποπτεία των εργαζομένων σε κάθε πτυχή της εργασίας τους. Οι κάμερες είναι ένα μέσο για να μπορεί να πιέζει και να ελέγχει τον εργαζόμενο, ώστε να γίνει πιο αποδοτικός και κυρίως να μην συνδικαλίζεται. Το υλικό που συλλέγουν οι κάμερες δημιουργεί μια στατιστική εικόνα της απόδοσης του κάθε εργαζόμενου, ώστε στη συνέχεια να αξιολογείται και να δέχεται πίεση για ταχύτερη εργασία. Για παράδειγμα, η Amazon και άλλες μεγάλες εταιρίες έχουν τελειοποιήσει τέτοια συστήματα επιτήρησης και έχουν μετατρέψει την εργασία σε κόλαση. Η εργασία κάτω από την κάμερα είναι μια συνθήκη που γίνεται προσπάθεια να καθιερωθεί ακόμα και σε χώρους εκπαίδευσης (βλέπε κάμερες σε ελληνικά ιδιωτικά και δημόσια σχολεία).

Με βάση τα παραπάνω, τα «οράματα ελευθερίας» του καπιταλισμού, της ελεύθερης έκφρασης και δράσης, έχουν συνολικά ξεφτίσει. Το σύστημα εκμεταλλεύεται τη φτώχεια, την αθλιότητα και την εγκληματικότητα, για να στερεί από τους λαούς τις δημοκρατικές ελευθερίες, προσφέροντας «λύσεις» στα προβλήματα που πηγάζουν από την πολιτική του. Γνωρίζει πολύ καλά ότι η επιπλέον αστυνόμευση δεν έλυσε ποτέ κανένα κοινωνικό πρόβλημα, απλά θέλει να επιβάλει την πολιτική του δια ροπάλου, διαλύοντας δημοκρατικά δικαιώματα και κατακτήσεις.

Κομοτηνή

Κάτω τα χέρια από τη συνδικαλιστική και πολιτική δράση Να αθωωθούν οι 6 συνάδελφοι

Στις 15/11 στην Κομοτηνή, ξεκίνησε η δίκη 6 διωκόμενων φοιτητών που προκύπτει από μηνύσεις κατευθυνόμενες από τον Γ. Παύλο, πρώην καθηγητή του τμήματος ΗΜΜΥ της Ξάνθης.

Το χρονικό των μηνύσεων ξεκινά το 2016, όταν φοιτητές αντιδρούν στις πολλαπλές καθηγητικές αυθαιρεσίες του συγκεκριμένου καθηγητή, που συμπεριλαμβάνουν έμμεσες παρουσίες, μαζικά κοψίματα στις εξεταστικές, χαώδη ύλη και πολλά ακόμα που καθιστούσαν τόσο την παρακολούθηση όσο και την επιτυχία στην εξέταση του μαθήματος αδύνατη για τους φοιτητές. Από τον ίδιο τον καθηγητή δεν έλειπαν και οι ρητορικές μίσους και ρατσισμού, ενώ πολλές φορές στοχοποιούσε σε προσωπικό επίπεδο φοιτητές ακόμα και για τον τρόπο που ντύνονται.

Έτσι, ξεκίνησε μια προσπάθεια Γενικών Συνελεύσεων με στόχο να απαντηθεί η αβίωτη κατάσταση που επέβαλλε ο συγκεκριμένος καθηγητής στα μαθήματά του. Τα αιτήματα των συνελεύσεων αναδείκνυαν την καθηγητική αυθαιρεσία και την ανάγκη για ανθρώπινους όρους σπουδών. Η οργανωμένη και μαζική απάντηση μετά από μια σειρά συνελεύσεων και παραστάσεων διαμαρτυρίας ήταν αυτή που πίεσε τότε το τμήμα καθηγητών να αποδεχθεί τα δίκαια αιτήματα των φοιτητών.

Στην βάση αυτών των κινητοποιήσεων, ο Γ. Παύλος απευθύνεται συστηματικά στις δικαστικές αρχές και προσπαθεί να χτυπήσει την κίνηση των φοιτητών. Καταθέτει κείμενα που κάνουν λόγο για κλίμα βίας και τρομοκρατίας εντός των σχολών. Έχοντας συγκροτήσει έναν πυρήνα τριγύρω του από ομοϊδέατες φοιτητές που τον

στήριζαν και τον ενημέρωναν για τις κινήσεις των φοιτητών σε επίπεδο συλλόγου, προσπαθεί να στοχοποιήσει συνδικαλιστές φοιτητές, μπροστάρηδες του αγώνα. Έτσι, καταλήγει να μηνύει 11 τότε συμφοιτητές μας, εκ των οποίων οι 6 δικάζονται αυτές τις μέρες.

Οι συγκεκριμένες διώξεις και η πρακτική του Γ. Παύλου έχουν 2 προεκτάσεις. Από τη μία, αυτό που βίωναν οι φοιτητές των ΗΜΜΥ της Ξάνθης το 2016 δεν αποτελεί μια ξεκομμένη κατάσταση καθηγητικής αυθαιρεσίας ενός «τρελού» καθηγητή. Πήγαζε από το συνολικότερο κλίμα φασιστικοποίησης και τρομοκρατίας, από τους μηχανισμούς του συστήματος που χτυπούν το δικαίωμά μας στους ανθρώπινους όρους σπουδών, εν τέλει το δικαίωμά μας να σπουδάζουμε. Από την άλλη, η διάθεση από μεριάς συστήματος και κυβερνήσεων να ξεμπερδέψουν με την Αριστερά μέσα στις σχολές συμβαδίζει με την προσπάθεια τρομοκράτησης και ποινικοποίησης του συνδικαλισμού από τον Γ. Παύλο, μέσα στο γενικότερο χτύπημα της ελεύθερης πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης εντός των σχολών.

Η συνέχιση της δίκης στις 14/12 πρέπει να βρει τους φοιτητές και το λαό αλληλέγγυους στους διωκόμενους. Δεν έχουμε καμία αυταπάτη για το ρόλο των δικαστηρίων. Η έκβαση της δίκης θα κριθεί στην οργανωμένη, μαζική και συλλογική απάντηση. Στην υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών, στην ενδυνάμωση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης μέσα σε σχολές, γειτονιές, χώρους δουλειάς. Να μην αφήσουμε την ποινικοποίηση της αντίστασης και της διεκδίκησης αναπάντητη.

Θεσσαλονίκη Κινητοποιήσεις ενάντια στις συγχωνεύσεις σχολείων

Τη συγχώνευση οχτώ σχολείων εισηγήθηκε η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΔΕ) Ανατολικής Θεσσαλονίκης, προκαλώντας άμεσα τις αντιδράσεις μαθητών, γονιών και εκπαιδευτικών.

Συγκεκριμένα, προτείνει τη συγχώνευση του 4ου με το 17ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης, του 13ου με το 4ο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης, του 30ου με το 12ο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης και του 4ου με το 5ο ΓΕΛ Καλαμαριάς. Στις τρεις πρώτες περιπτώσεις οι μαθητές καλούνται να διαλύουν καθημερινά ένα έως δύο χιλιόμετρα (!), για να κάνουν μάθημα.

Αυτές οι ενέργειες της ΔΔΕ Ανατολικής Θεσσαλονίκης δεν είναι τυχαίες. Υλοποιούν την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος που

υπηρετεί, μια πολιτική που προωθεί το «φτηνό» σχολείο, που θα στοιχίζει όσο το δυνατόν λιγότερα στο κράτος και την ίδια στιγμή θα είναι αφιλόξενο και «απόμακρο» για τα παιδιά του λαού. Ο στόχος της κυβέρνησης να ενισχύσει την απόρριψη από την εκπαίδευση για τα παιδιά των εργαζομένων υπηρετείται και μέσα από την πολιτική των συγχωνεύσεων, που συμπληρώνουν το πλέγμα των ταξικών φραγμών, που ακούει στο όνομα της Τράπεζας Θεμάτων, της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, των συνεχών εξεταστικών φραγμών, της εντατικοποίησης και της απέραντης ύλης. Θέλουν ένα σχολείο για λίγους και εκλεκτούς, πετώντας έξω από αυτό τα παιδιά του λαού.

Την ίδια στιγμή οι συγχωνεύσεις θα

Εκλογές στον ΣΕΠΕ Χαλκιδικής με επέμβαση της αστυνομίας

Στις 30 Νοεμβρίου διενεργήθηκαν εκλογές στον Σύλλογο Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης στη Χαλκιδική με τρόπο που ορίζει ο νόμος Χατζηδάκη (δηλαδή και με ηλεκτρονική κάλπη). Κατά τη διάρκεια τους παρενέβη η αστυνομία και προέβη σε προσαγωγή δύο συνδικαλιστριών της ΑΔΕΔΥ και της ΕΔΟΘ, μέλη της ΑΣΕ/ΠΑΜΕ, για εξακρίβωση στοιχείων.

Δεν νοείται παρουσία αστυνομίας σε χώρο εκλογών σωματείου, πόσο μάλλον χώρο σχολείου. Για την τροπή που πήραν τα πράγματα σοβαρές ευθύνες έχουν οι παρατάξεις ΔΑΚΕ και ΔΗΣΥ που όχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά δικαιολόγησαν την επέμβαση της αστυνομίας. Άλλωστε είναι αυτές που το προηγούμενο διάστημα καταδίκασαν σε αδράνεια το σωματείο και από κοινού αποφάσισαν να εφαρμόσουν το νόμο Χατζηδάκη και να στήσουν διπλές κάλπες και για την ανάδειξη ΔΣ, ακριβώς όπως έκαναν και για τα συνέδρια ΔΟΕ και ΑΔΕΔΥ. Βρίσκονται στην ηγεσία του κλάδου και με συνέπεια υποστηρίζουν τους αντιλαϊκούς νόμους όλων των κυβερνήσεων. Δεν διστάζουν να υπονο-

μεύσουν κάθε αγωνιστική διάθεση αλλά και να ξεπουλήσουν ανοικτά κάθε αγώνα των εκπαιδευτικών.

Από την άλλη, πρέπει να εξηγηθεί η στάση της ΑΣΕ/ΠΑΜΕ, η οποία νομιμοποίησε τις εκλογές στο σύλλογο με τη συμμετοχή της σε αυτές. Ενώ στα λόγια υποστηρίζει ότι είναι ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη, τον εφαρμόζει χωρίς αιδώς. Άλλωστε αυτή τη στάση κράτησε και σε άλλα σωματεία, τα οποία μάλιστα ελέγχει και δεν μπορεί να επικαλεστεί τη δυσκολία να αντιταχθεί λόγω «δυσμενών συσχετισμών» (Σωματείο Επισιτισμού - Τουρισμού Ν. Αττικής και ΕΛΕΠΑ (Ένωση Λογιστών Ελεγκτών Περιφέρειας Αττικής). Για τη στάση της αυτή δέχτηκε έντονη κριτική με αποτέλεσμα να προσπαθεί να αμβλύνει τις εντυπώσεις. Όμως οι λεονταρισμοί δεν ωφελούν. Το κράτος ψηφίζει νόμους για να τους εφαρμόσει και όχι για να μείνουν στα χαρτιά. Και δεν διστάζει να προσάγει και συνδικαλιστές.

Τα γεγονότα αυτά κατήγγειλαν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών από την πρώτη στιγμή. Καταδίκασαν την υποκρισία και των τριών παρατάξεων. Η

ωμή παρέμβαση της αστυνομίας δείχνει πού μπορεί να φτάσει η εφαρμογή των άδικων νόμων. Η επίκληση της νομιμότητας από συνδικαλιστικές παρατάξεις (όπως κι αν την εννοεί ο καθένας) αποκαλύπτει την άρνησή τους, στην ουσία, να ανταποκριθούν στο δύσκολο αλλά αναγκαίο καθήκον να προετοιμάσουν αγώνες για να αντιμετωπιστεί η επίθεση της κυβέρνησης.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών από την πρώτη στιγμή δήλωσαν ότι δεν θα συμμετάσχουν στις ηλεκτρονικές εκλογές, αν και είχαν σημαντική παρουσία κι εκπροσωπούσαν με δύο έδρες στο προηγούμενο ΔΣ. Συμμετοχή σε εκλογές όπου υπάρχει ηλεκτρονική κάλπη σημαίνει αποδοχή του νόμου Χα-

τζηδάκη. Σημαίνει απονέκρωση κάθε συλλογικής διαδικασίας, διάλυση σωματείων. Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί να λειτουργεί με όρους κοινοβουλευτισμού, τα μέλη δεν είναι αμέτοχοι θεατές και απλοί ψηφοφόροι που τους θυμούνται μόνο στις εκλογές. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι ζωντανές συλλογικές διαδικασίες με ενεργοποίηση των εκπαιδευτικών, μαζικοποίηση των Γενικών Συνελεύσεων, σωματεία δυνατά και ανεξάρτητα από την κυβέρνηση και το κράτος. Τα αποτελέσματα των εκλογών όπως φαίνονται στον παρακάτω πίνακα θεωρούμε πως δικαιώνουν τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, οι οποίες θα συνεχίσουν τη δράση τους και το επόμενο διάστημα.

	2023	2021
ΨΗΦΙΣΑΝ	469	416
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	----	69 (2)
ΔΑΚΕ	208 (4)	148 (3)
ΔΗΣΥ	172 (3)	139 (3)
ΑΣΕ/ΠΑΜΕ	89 (2)	60 (1)

Ολοκληρώθηκαν οι εκλογές στον ΣΕΦΚ

Κλαδικό σωματείο εργαζόμενων στην ιδιωτική εκπαίδευση

Στις 1, 2 και 3 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του ΣΕΦΚ - κλαδικό σωματείο εργαζόμενων στην ιδιωτική εκπαίδευση για την ανάδειξη του νέου ΔΣ και των αντιπροσώπων στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας και στην ομοσπονδία (ΟΙΕΛΕ). Ένα σωματείο

κλαδικό, το οποίο καλύπτει όλους τους εργαζόμενους στην ιδιωτική εκπαίδευση (φροντιστήρια, κέντρα ξένων γλωσσών, ιδιωτικά σχολεία/νηπιαγωγεία, ΙΕΚ κλπ.), έναν κλάδο δηλαδή με χιλιάδες εργαζόμενους της Αθήνας.

Στη διαδικασία συμμετείχαν δύο ψηφοδέλτια, οι Αυτόνομες Ριζοσπαστικές Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις και η Ταξική Πορεία. Η συμμετοχή αυξήθηκε σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές, από 150 ψηφίσαντες (2021) στους 174 ψηφίσαντες (2023). Παρά τη σχετικά

πρόσφατη παρέμβασή της στο σωματείο, η Ταξική Πορεία συγκέντρωσε 13 ψήφους και πήρε 1 έδρα στο ΔΣ, 17 ψήφους στην κάλπη για το ΕΚΑ και 13 ψήφους και 1 αντιπρόσωπο στην κάλπη για την ΟΙΕΛΕ. Βέβαια, η ΟΙΕΛΕ διέγραψε το σωματείο απ' τη δύναμή της από τότε που έγινε κλαδικό, παρ' όλ' αυτά η κάλπη για την εκπροσώπηση υπάρχει για την περίπτωση που, όπως διεκδικεί το ίδιο, γίνει ξανά δεκτό στην ομοσπονδία.

Οι εκλογές αυτές διενεργήθηκαν σε μια πολύ δύσκολη περίοδο για τους εργαζόμενους, σε μια περίοδο με ψηφισμέ-

νο έναν νέο αντεργατικό νόμο, που εντείνει την εκμετάλλευση και την εργοδοτική αυθαιρεσία, βάζοντας στο στόχαστρο τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και την απεργία. Η Ταξική Πορεία θέλει να συμβάλει και ν' αναδείξει την κατεύθυνση της αντίστασης και της διεκδίκησης μέσα στον κλάδο, κόντρα στις λογικές της ανάθεσης και της απογοήτευσης. Κόντρα στις λογικές της αποπολιτικοποίησης και της «αποπαρωταξικοποίησης». Στόχος να μαζικοποιηθεί το σωματείο, με συχνές μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, στις οποίες θα εκτίθενται ανοικτά οι απόψεις και θα οργανώνεται η πάλη των εργαζόμενων. Κόντρα στην αποσυγκρότηση και τον ατομικό δρόμο που επικρατεί στους χώρους δουλειάς.

Απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία που εντείνεται και στον συγκεκριμένο κλάδο, ν' αναδείξουμε τη συλλογική οργανωμένη πάλη. Να εμπνεύσουμε τους εργαζόμενους να πλαισιώσουν το σωματείο και, με την ενεργή συμμετοχή τους, να το κάνουν όργανο πάλης για τους αγώνες που έχουμε ανάγκη: για μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα, συλλογικές συμβάσεις και πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής.

σημάνουν κατάργηση οργανικών θέσεων για τους εκπαιδευτικούς, λιγότερες προσλήψεις αναπληρωτών, επιδείνωση των συνθηκών εργασίας, καθώς τα τμήματα των σχολείων που επιχειρείται να συγχωνευτούν θα γεμίσουν με 27 και 28 μαθητές, κάνοντας αφόρητες τις συνθήκες σπουδών για τους μαθητές και εργασίας για τους εκπαιδευτικούς.

Η κινητοποίηση-πορεία μαθητών, γονέων και εκπαιδευτικών του 13ου Γυμνασίου και του 17ου ΓΕΛ Θεσσαλονίκης την 1η του Δεκέμβρη απαιτώντας να παρθούν πίσω οι συγχωνεύσεις και η παράσταση διαμαρτυρίας στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας στις 5 του Δεκέμβρη πρέπει να συνοδευτούν από μαζικοποίηση και συντονισμό του αγώνα, για να μην περάσουν οι συγχωνεύσεις. Μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους στον δρόμο και αγωνιστικά να διεκδικήσουν το δικαίωμα στις σπουδές και στην εργασία.

ΣΕΦΚ Αποτελέσματα 2023	Για ΔΣ (έδρες)	Για ΕΚΑ (αντιπρ.)	Για ΟΙΕΛΕ (αντιπρ.)
Ψήφισαν	174	158	144
Άκυρα	4	4	3
Λευκά	3	6	4
Αυτόνομες Ριζοσπαστικές Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις	154 (6)	131 (2)	124 (6)
Ταξική Πορεία	13 (1)	17 (-)	13 (1)

Ουκρανία

Προς αλλαγή στρατηγικής
ΗΠΑ - ΝΑΤΟ;

Όλα δείχνουν ότι ο πόλεμος του ΝΑΤΟ κατά της Ρωσίας στην Ουκρανία, σχεδόν δύο χρόνια μετά, πιάνει κάποια όρια. «Ο πόλεμος με τη Ρωσία έχει εισέλθει σε μια νέα φάση και ο χειμώνας αναμένεται να περιπλέξει τις μάχες ύστερα από μια καλοκαιρινή αντεπίθεση που απέτυχε να δώσει τα επιθυμητά αποτελέσματα λόγω των επίμονων ελλείψεων όπλων και χερσαίων στρατευμάτων», είπε ο Ζελένσκι σε συνέντευξή του στο Associated Press...

«Για άσχημα νέα από το ουκρανικό μέτωπο πρέπει να είναι έτοιμο το ΝΑΤΟ», προειδοποίησε ο γγ του ΝΑΤΟ, Στόλτενμπεργκ, σε συνέντευξή του το Σάββατο (2/12) στο γερμανικό τηλεοπτικό δίκτυο ARD. Σημειώνει, δε, πως «δεν είμαστε σε θέση να συνεργαστούμε τόσο στενά όσο θα έπρεπε», ενώ κάλεσε τις κυβερνήσεις να κοιτάξουν πέρα από τα εθνικά τους συμφέροντα και να δουν τη μεγάλη εικόνα. «Μια νίκη για τον Πούτιν (...) θα αποτελούσε κίνδυνο για τους υπόλοιπους συμμάχους»!

Τα κυρίαρχα δυτικά ΜΜΕ εντοπίζουν την έναρξη μιας «σοβαρής κρίσης κόπωσης» από την Ουκρανία πολύ πριν από το ξέσπασμα του νέου πολέμου στη Μ. Ανατολή. Το πιο ενδιαφέρον ερώτημα που θέτουν είναι το εξής: «Γιατί αργήσατε τόσο πολύ;» επιρρίπτοντας ουσιαστικά την ευθύνη στην Ουκρανία. Δεν γίνεται λόγος ωστόσο για τα κονδύλια, που πολλά από αυτά τροφοδότησαν τη διαφθορά στην Ουκρανία ή εξυπηρέτησαν τις βιομηχανίες όπλων της Δύσης, όπως έχουν επισημάνει με κυνισμό αμερικανοί πολιτικοί.

Αυτό που αντιμετωπίζει τώρα η Ουκρανία είναι ότι, για πρώτη φορά, η αλήθεια διαρρέει από πολλές πλευρές, αφού η Ουάσινγκτον φαίνεται να θέτει τα θεμέλια για μια πορεία «εξόδου». Η προετοιμασία του εδάφους για ένα «πακετάρισμα» οπισθοχώρησης απαιτεί διάφορα προσχήματα. Μια προφανής εξήγηση είναι ότι η Ουκρανία αποδεικνύεται πρόβλημα για τη συνέχεια, ιδίως στην προοπτική νέων συγκρούσεων στη Μ. Ανατολή. Σύμφωνα με ρεπορτάζ του

NBC News τον προηγούμενο μήνα, ανώτεροι αξιωματούχοι των ΗΠΑ έριξαν την ιδέα να παραχωρήσει η Ουκρανία εδάφη στη Ρωσία για να τερματιστεί η σύγκρουση. Πράγμα που άμεσα θέτει το ζήτημα της τύχης της ηγεσίας του Κιέβου.

Γιατί λοιπόν όλα αυτά βγαίνουν τώρα στη φόρα; Σίγουρα η χρονική στιγμή είναι πιο περίπλοκη από ό,τι πριν δύο χρόνια. Είναι σαφές πως ο σημερινός ισραηλινο-παλαιστινιακός πόλεμος στη Γάζα είναι ένας από τους τρεις βασικούς παράγοντες. Οι άλλοι δύο είναι: οι προεδρικές εκλογές που πλησιάζουν στις ΗΠΑ και το ότι ο Πούτιν και το πολιτικό σύστημα της Μόσχας έχει αποδειχθεί ανθεκτικό και ίσως ισχυροποιήθηκε. Πάνω σε αυτό φωτογραφίζεται η στάση της Κίνας! Την προέτρεπαν να εγκαταλείψει τη Ρωσία, αλλά ταυτόχρονα έδιναν σήμα ότι η Κίνα θα ήταν η επόμενη που θα «πολιορκούσαν». Για την Κίνα, ωστόσο, τα θεμελιώδη στρατηγικά μεγέθη της κατάστασης καθόρισαν την συμπεριφορά της, και αυτά έχουν γίνει πλέον σαφή στη Δύση.

Δεν μπορούν να το πουν ανοικτά, αλλά στο βάθος γνωρίζουν πως το να «πακετάρουν» αυτή την ήττα ως μια απλή αλλαγή στρατηγικής σε «ανάσχεση» δεν είναι και τόσο απλό. Είναι γεγονός πως η Δύση ενέπλεξε βαθιά τις χώρες της Βαλτικής. Η Λετονία ανακοίνωσε ότι θα κλείσει τη Βαλτική Θάλασσα στα ρωσικά πλοία και η Δανία το κλείσιμο των στενών για τα ρωσικά πλοία. Με πρόσχημα το προσφυγικό, που δείχνει να φουντώνει όπως το 2021, η Φιλανδία έχει ουσιαστικά κλείσει τις χερσαίες επικοινωνίες με τη Ρωσία και οι χώρες της Βαλτικής με τη Νορβηγία ετοιμάζονται να ακολουθήσουν το παράδειγμά της. Ταυτόχρονα, πάνω από 70.000 ΝΑΤΟϊκοί στρατιώτες βρίσκονται περιμετρικά του ρωσικού θύλακα Καλίνινγκραντ στην Βαλτική. Μεγάλες ασκήσεις του ΝΑΤΟ θα πραγματοποιηθούν εκεί τον Φεβρουάριο-Μάρτιο του 2024.

Ωστόσο, αν και πολλές από αυτές τις χώρες χαρακτηρίζονται «ρωσοφοβικές», δεν συμπίπτουν στην προσέγγιση

τους. Ουκρανία και Πολωνία είναι στα «μαχαίρια», με τη Βαρσοβία να σταματά τις προμήθειες όπλων. Οι ασταθείς σχέσεις τους (όπως η ορατή κρίση στα σύνορα των δύο χωρών λόγω της διαμαρτυρίας των πολωνών μεταφορέων επειδή οι ουκρανοί συνάδελφοί τους απέσπασαν εξαιρέσεις που τις επεκτείνουν και εντός ΕΕ), μπορεί να οδηγήσουν σε ακόμη πιο οξυμένη κατάσταση.

Ίσως τα προηγούμενα να εντάσσονται στις παρενέργειες μιας αναμενόμενης αποκλιμάκωσης. Ωστόσο το πραγματικό αντιστάθμισμά της αναζητείται σε άλλα επίπεδα. Ο επικεφαλής της διοικητικής μέριμνας του ΝΑΤΟ, γερμανός αντιστράτηγος Sollfrank, πρότεινε τη δημιουργία «στρατιωτικής Σένγκεν» για τη βελτιστοποίηση της μετακίνησης στρατιωτικού εξοπλισμού σε ολόκληρη την ΕΕ. Πέρα από τη χρονική της στιγμή, το σημαντικό είναι η ουσία αυτής της πρότασης. Θα μπορούσε να παρουσιαστεί όχι μόνο ως αντιστάθμισμα στην αποκλιμάκωση, αλλά και να συμπληρώσει την έλλειψη εγγυήσεων τύπου άρθρου 5 του ΝΑΤΟ. Το ερώτημα είναι αν οι ΗΠΑ (για την πιο δυναμική ανάσχεση της Κίνας στην Ασία) είναι πρόθυμες να αναθέσουν τις επιχειρήσεις αντιρωσικής ανάσχεσης στην Ευρώπη στους Ευρωπαίους και ειδικότερα στη Γερμανία.

Αναμφίβολα η «στρατιωτική Σένγκεν» θα εξυπηρετούσε τους στόχους της Γερμανίας, η οποία σχεδιάζει να καταστήσει τις στρατιωτικές της δυνάμεις τις μεγαλύτερες της ΕΕ στα ανατολικά σύνορα. Εκεί θα μπορούσαν να αναπτυχθούν, ως στρατιωτική εποπτεία αορίστου χρόνου. Είτε ως «αποτρεπτικό μέσο για τη ρωσική επιθετικότητα» είτε ως μέρος μιας απάντησης σε ένα τεχνητά κατασκευασμένο συνοριακό περιστατικό.

Για τη Γερμανία και τις ηγεμονικές της τάσεις στην ΕΕ, είναι αναγκαία η εξουδετέρωση των φιλοδοξιών της Πολωνίας να ηγηθεί του χώρου της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης. Η Πολωνία φιλοδοξούσε να γίνει ο ηγέτης της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης από τότε που ξεκίνησε ο πόλεμος στην Ουκρανία, αλλά η Γερμανία στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Η υποστήριξή της στον Τουσκ εντάσσεται ως μία «διευκόλυνση» σε αυτό το παιχνίδι ισχύος. Η νίκη του «φιλελεύθερου συνασπισμού» της αντιπολίτευσης στις πολωνικές εκλογές τον περασμένο μήνα (στις οποίες ο πολωνός ΥΠΕΞ κατηγορήσε τη Γερμανία για ανάμιξη) θα έχει ως πιθανό αποτέλεσμα την επιστροφή του πρώην πρωθυπουργού και προέδρου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Τουσκ, στην πρωθυπουργία. Σε αυτή την περίπτωση, ο πολιτικός που πρόσκειται στη Γερμανία θα μπορούσε να αξιοποιηθεί από το Βερολίνο, με αποτέλεσμα η Πολωνία να αναγκαστεί να παραχωρήσει την όποια σφαίρα επιρροής της επ' αόριστον στη Γερμανία!

Το σενάριο (η Γερμανία θα αναλάβει ουσιαστικά από τις ΗΠΑ να «ανακαιτίσει» τη Ρωσία στην Ευρώπη) εικάζεται ότι πηγάζει από τις ΗΠΑ στο πλαίσιο του στρατηγικού σχεδίου της Ουάσινγκτον «Lead From Behind» (οδηγώ από πίσω), ώστε οι ΗΠΑ να μπορούν στη συνέχεια, με μεγαλύτερη άνεση, να ασχοληθούν με τα ζητήματα της νοτιοανατολικής Ασίας. Υπάρχουν ωστόσο πολλές μεταβλητές, πέρα από τον έλεγχο της Πολωνίας, που θα μπορούσαν να ακυρώσουν ένα τέτοιο σενάριο.

Όλα αυτά πάντως αντανακλούν τη δυσκολία να διαχειριστούν οι ΗΠΑ το γεγονός ότι η Ρωσία αποκτά πλεονέκτημα, επί του πεδίου, στην Ουκρανία.

XB

Ισπανία

Η μειοψηφική κυβέρνηση Σάντσεθ σε τεντωμένο σκοινί

Αφού ξεπέρασε στις Βουλευτικές εκλογές του 2019 τα ποσοστά του κεντροδεξιού Λαϊκού Κόμματος, λαμβάνοντας το 28% των ψήφων, το Ισπανικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (PSOE) κατάφερε οριακά να σχηματίσει κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον ηγέτη του, Πέδρο Σάντσεθ, με την υποστήριξη κεντροαριστερών και ρεφορμιστικών κομμάτων και με «κριτική συναίνεση» των αυτονομιστικών παρατάξεων που είχαν έλθει σε ρήξη με τις κυβερνήσεις της Δεξιάς. Οι Ισπανοί ψηφοφόροι, ιδίως οι φτωχές λαϊκές μάζες, είχαν κουραστεί από τα απανωτά μνημόνια και την αυξανόμενη επίθεση κατά των δικαιωμάτων τους που προωθούσε η εφαρμοζόμενη νεοφιλελεύθερη πολιτική κατ' εντολή της ΕΕ και του ΔΝΤ, και ήλπιζαν σε κάποια αλλαγή προς περισσότερο φιλολαϊκή κα-

τεύθυνση (όπως και στην Ελλάδα το 2015). Από την πρώτη στιγμή, όμως, ο ασταθής κυβερνητικός συνασπισμός τέθηκε σε δοκιμασία, με την κρίση της πανδημίας, τις πιέσεις των συντηρητικών δυνάμεων και των ξένων παραγόντων και, κυρίως, με τη στάση της Ισπανίας αναφορικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Η συνεπαγόμενη απογοήτευση των λαϊκών μαζών εκφράστηκε με τη νίκη του Λαϊκού Κόμματος στις περιφερειακές εκλογές στη Μαδρίτη και την Ανδαλουσία, που κατέστησαν μειοψηφική την κυβέρνηση Σάντσεθ στο ισπανικό κοινοβούλιο. Με την αποχώρηση του κεντροαριστερού κόμματος Ποδέμος από τον κυβερνητικό συνασπισμό και τη στάση αποχής των κεντρικών Ciudadanos, η χώρα βυθίζεται σε κυβερνητική κρίση και ο Σάντσεθ αναγκάζεται να προκηρύ-

ξει πρόωρες εκλογές για τον Ιούλιο του 2023, αφού το κόμμα του ηττήθηκε στις δημοτικές εκλογές του Μαΐου. Στο μεταξύ, η αυξανόμενη πίεση των μεταναστευτικών ροών οδήγησε πολύ κόσμο στην αγκαλιά του φασιστικού μορφώματος VOX, που είδε να ανεβαίνουν τα ποσοστά του στις δημοσκοπήσεις.

Σε μια προσπάθεια «συμφιλίωσης» με τους πρώην κυβερνητικούς συμμάχους, το PSOE έκανε ανοίγματα προς τα αυτονομιστικά κινήματα της Καταλονίας, της Γαλικίας και της Χώρας των Βάσκων. Παρά ταύτα, έχασε για δύο μονάδες τις εκλογές της 23ης Ιουλίου, όπου το Λαϊκό Κόμμα έλαβε το 33% των ψήφων. Ακόμη και με την υποστήριξη του φασιστικού VOX, η κεντροδεξιά δεν μπόρεσε να σχηματίσει κυβέρνηση. Αλλά ούτε και το PSOE, με 31%, δεν κατάφερε να πετύχει κυβερνητική πλειοψη-

φία. Εν τω μεταξύ, κάτω από την πίεση των δεξιών και ακροδεξιών παρατάξεων που κατεβαίνουν σε οργανωμένες διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, ο Σάντσεθ διαβλέπει το ενδεχόμενο υπαναχώρησης όσον αφορά την αμνηστευση των διωκόμενων αυτονομιστών, με αποτέλεσμα το ισχυρό κίνημα Junts (Μαζί για την Καταλονία) του Κάρλες Πουίγδεμοντ να απειλεί να άρει την υποστήριξή του στο PSOE. Και έτσι, η χώρα ζει γι' άλλη μια φορά κυβερνητική κρίση και τα αυτονομιστικά κόμματα είναι αυτά που θα αποφασίσουν προς τα πού θα γείρει η ζυγαριά. Ο ορισμός του Σάντσεθ ως «μεταβατικού πρωθυπουργού» από τον βασιλιά δεν έκανε παρά να αναβάλει το πρόβλημα και η Ισπανία ζει μια περίοδο αβεβαιότητας που ίσως οδηγήσει ξανά σε πρόωρες γενικές εκλογές.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Κατεχόμενη Παλαιστίνη Το τέλος του Αννίβα και οι ανθρωποθυσίες στον βωμό της κατοχής

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το άρθρο του Ούρι Αβνέρι, για την οδηγία, www.outlookindia.com/website/story/the-hannibal-procedure/291942 και τη συζήτηση του Max Blumenthal με τον Αμερικάνο δημοσιογράφο Chris Hedges για το τι πραγματικά συνέβη στο φεστιβάλ Σουπερνόβα scheerpost.com/2023/11/17/what-really-happened-in-israel-on-oct-7-w-max-blumenthal

ΔΕΙΤΕ το ντοκιμαντέρ του Μπένι Μπρούνερ, The Hannibal Directive, παραγωγής του Αλ Τζαζίρα, www.youtube.com/watch?v=FcShjCJ2no&t=2379s

atheatoskosmosps.blogspot.com

Οι Ρωμαίοι τον κυνήγησαν μέχρι τέλους για να τον εκδικηθούν, επειδή σήκωσε το ανάστημά του εναντίά τους και τους ανάγκασε σε ταπεινωτικές ήττες. Κοντά στα στενά του Βοσπόρου, σε μια μικρή πόλη που είχε καταφύγει, το 183 π.Χ. ο Αννίβας γέρος πια, για να μη πέσει στα χέρια τους αυτοκτόνησε, πίνοντας δηλητήριο. Από το τέλος του Αννίβα λέγεται πως εμπνεύστηκαν Ισραηλινοί επιτελείς τη στρατιωτική οδηγία με την ονομασία Χάνιπαλ, που έθεσαν σε εφαρμογή το 1986, για να προσδώσουν κάτι ηρωικό σε μια εγκληματική απόφαση. Είχαν προηγηθεί οι δυο ταπεινωτικές συμφωνίες, με τις οποίες οι σιωνιστές αναγκάστηκαν να ανταλλάξουν χιλιάδες Παλαιστίνιους και Λιβανέζους αιχμαλώτους με μερικές δεκάδες Ισραηλινούς στρατιώτες που είχαν αιχμαλωτιστεί κατά τη διάρκεια της εισβολής στο Λίβανο το 1982. Η δεύτερη, μάλιστα, ονομάστηκε Συμφωνία Τζιμπρίλ, από το όνομα του ηγέτη του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, ο οποίος είχε κάνει τις διαπραγματεύσεις με τις οποίες η παλαιστινιακή αντίσταση πήρε πίσω 1.150 αιχμαλώτους, παραδίδοντας δυο εισβολείς. Σε εκείνη την ανταλλαγή, μεταξύ άλλων, είχε απελευθερωθεί και ο συνιδρυτής της Χαμάς, σείχη Άχμεντ Γιασίν. Η οδηγία η οποία ποτέ δεν παρουσιάστηκε δημόσια, αλλά επιβεβαιώθηκε από πολλές πλευρές, περιλάμβανε τις ενέργειες που έπρεπε να κάνουν τα στρατιωτικά τμήματα σε περίπτωση απειλής αιχμαλωσίας ενός ή περισσότερων στρατιωτών της Τσαχάλ. Για 17 χρόνια η οδηγία ήταν μυστική και μόνο όταν ένας στρατιωτικός γιατρός την αποκάλυψε με επιστολή του στην «Χααρέτζ», η ηγεσία του στρατού αναγκάστηκε να την παραδεχθεί. Σύμφωνα με το δημοσίευμα της ισραηλινής εφημερίδας, η διαταγή υπογράμμιζε μεταξύ άλλων πως «... Κατά τη διάρκεια μιας απαγωγής, η κύρια αποστολή είναι να σώσουμε τους στρατιώτες μας από τους απαγωγείς ακόμη και με το τίμημα να τους βλάψουμε ή να τους τραυματίσουμε. Τα πυρά πρέπει να χρησιμοποιούνται για να εξουδετερώσουν τους απαγωγείς ή να τους σταματήσουν. Εάν το όχημα ή οι απαγωγείς δεν σταματήσουν, θα πρέπει τα πυρά να σκοπεύουν για να χτυπήσουν τους απαγωγείς, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει κίνδυνο να χτυπήσουν τους στρατιώτες μας. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να γίνουν τα πάντα για να σταματήσει το όχημα και να μην του επιτραπεί να διαφύγει». Το σιωνιστικό καθεστώς ισχυρίστηκε ύστερα από πολλές αντιδράσεις, ακόμη και δηλώσεις άρνησης εκτέλεσής της, πως η οδηγία έχει αλλάξει και από το 2016 έχει πάψει να ισχύει. Τελευταία αφορμή για την υιοθέτηση της οδηγίας ήταν η απαγωγή το 1986 δύο στρατιωτών από τη λιβανέζικη Χεζμπολάχ και ο κίνδυνος που είδε η ισραηλινή ηγεσία να πολλαπλασιαστούν τα περιστατικά ομηρίας και να αναγκαστεί να εμπλακεί σε μια αδιάκοπη διαδικασία διαπραγματεύσεων με τις παλαιστινιακές οργανώσεις. Η στρατιωτική ηγεσία αλλά και ένα σημαντικό τμήμα των πολιτικών από την εποχή της αεροπειρατείας στο αεροδρόμιο του Έντεμπε

είχαν καταλήξει πως είναι καλύτερη η επίδειξη πυγμής ακόμη και με απώλειες, παρά οι συμφωνίες ανταλλαγής. Και ακριβώς με αυτή την απάνθρωπη επιλογή, επιδίωξαν να αντιμετωπίσουν χωρίς τύψεις και αναστολές κάθε ενδεχόμενο ομηρίας ή αιχμαλωσίας. Άλλωστε, ο Νετανιάχου έχει μια ιδιαίτερη σχέση με εκείνη την επιχείρηση, η κατάληξη της οποίας θεωρείται πως δικαίωσε τους αδιάλλακτους στην ισραηλινή ηγεσία. Ο συνταγματάρχης Γιόνταν Νετανιάχου, επικεφαλής της επιχείρησης Έντεμπε το 1976 και μοναδικός νεκρός από την πλευρά των Ισραηλινών, ήταν ο μεγάλος αδελφός του σημερινού πρωθυπουργού.

Οι περιπτώσεις δύο στρατιωτών που είχαν βέβαια διαφορετική τύχη επανέφεραν την αντιπαράθεση γύρω από την οδηγία Χάνιπαλ, πριν μερικά χρόνια στο εσωτερικό του Ισραήλ, ενισχύοντας με διαφορετικό τρόπο τόσο τους υποστηρικτές όσο και τους επικριτές της. Στην πρώτη, ο 19χρονος Γκιλάντ Σαλίτ απελευθερώθηκε το 2011 ύστερα από 5 χρόνια αιχμαλωσίας στη Γάζα με αντάλλαγμα 1.027 Παλαιστίνιους κρατούμενους. Μεταξύ αυτών και ο Γιαχιά Σινουάρ, ο θεωρούμενος σήμερα επικεφαλής της Χαμάς στη Γάζα. Η σιωνιστική ηγεσία είχε αρνηθεί σταθερά επί χρόνια να διαπραγματευθεί για την επιστροφή του Σαλίτ και το έκανε απρόθυμα μόνο μετά τις αφόρητες πιέσεις από ένα μαζικό κίνημα μέσα στο Ισραήλ. Τότε μια αρθρογράφος της εφημερίδας «Χααρέτζ» παραδεχόταν πως δίχως τις πιέσεις των γονιών του και τις διαδηλώσεις του λαού, ο Σαλίτ θα βρισκόταν ακόμη σε ένα υπόγειο στη Γάζα. Εκείνες τις ημέρες οι σκληροί του κατοχικού καθεστώτος διαφώνησαν και πάλι και υποσχέθηκαν πως δεν θα επιτρέψουν να ξανασυμβεί. Και πράγματι έκτοτε δεν ξανασυνέβη. Σε μια περίπτωση, μάλιστα, στην οποία θεωρήθηκε πιθανή μια ανάλογη εξέλιξη, οι ενέργειες που υπαγόρευε η οδηγία καταφέρναν να την αποτρέψουν. Ήταν Παρασκευή 1 Αυγούστου 2014, όταν εν μέσω της αιματηρής ισραηλινής εισβολής στη λωρίδα που ξεκίνησε τον Ιούλιο και βάστηξε επτά εβδομάδες, κοντά στη Ράφα στη νότια Γάζα, ο ανθυπολοχαγός Χαντάρ Γκόλντιν και μια ομάδα στρατιωτών έπεσαν σε ενέδρα της αντίστασης, την ώρα που εξερευνούσαν ένα τούνελ. Ύστερα από σύντομη μάχη ο Γκόλντιν θεωρήθηκε απαχθείς και αμέσως ξεκίνησε μια τεράστια επιχείρηση για τον εντοπισμό του. Ο ισραηλινός στρατός στην κυριολεξία ισοπέδωσε την περιοχή με αδιάκριτους βομβαρδισμούς σκοτώνοντας τουλάχιστον 135 αμάχους Παλαιστίνιους, γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση μέχρι και της Διεθνούς Αμνηστίας. Μάλιστα, στην έκθεσή της έναν χρόνο αργότερα, η οργάνωση έκανε σαφή αναφορά στην οδηγία Χάνιπαλ, κατηγορώντας το Ισραήλ για εγκλήματα πολέμου. Συγκεκριμένα έγραφε πως η εφαρμογή της οδηγίας οδήγησε στο να εξαπολυθούν παράνομες επιθέσεις εναντίον αμάχων και να εκτυλιχτούν σκηνές πανικού και χάους κάτω από καταιγισμό πυρών από αεροσκάφη F-16, μη επανδρωμένα αεροσκάφη, ελικόπτερα και από το πυροβολικό, με φόνους αμάχων στον δρόμο ή

πάνω σε οχήματα που απομάκρυναν τους τραυματίες. Εν τέλει, μια ειδική επιτροπή που σχημάτισε ο στρατός ανακοίνωσε στις 3 Αυγούστου πως ο Γκόλντιν σκοτώθηκε στη μάχη. Ο κίνδυνος να επαναληφθεί η περιπέτεια του Γκιλάντ Σαλίτ είχε αποσοβηθεί!

Η συζήτηση γύρω από την ισχύ και την εφαρμογή της περιβόητης οδηγίας ήρθε και πάλι στο προσκήνιο μετά την επίθεση-επιστροφή των μαχητών της Παλαιστινιακής αντίστασης στα κατεχόμενα, στις 7 Οκτωβρίου. Αυτή τη φορά το σιωνιστικό καθεστώς δεν βρέθηκε μπροστά σε μια υποψία ομηρίας ή μια μεμονωμένη περίπτωση, αλλά σε μια μεγάλη ομάδα αιχμαλώτων στρατιωτών και αμάχων ομήρων. Όσα τραγικά έγιναν μέχρι σήμερα ή μέλλουν να συμβούν το επόμενο διάστημα, από την ώρα που ξεκίνησαν τα ισραηλινά αντίποινα και η χερσαία εισβολή θύμισαν σε πολλούς τη σκληρή οδηγία. Δεν έγινε η συσχέτιση μόνο από αντιπάλους της πολιτικής του Ισραήλ, αλλά και από στελέχη της κυβέρνησης Νετανιάχου. Για να κάνει πιο σαφή τη διαφωνία του στην ολιγοήμερη εκκευρία και τις ανταλλαγές ομήρων με Παλαιστίνιους κρατούμενους, ο ακροδεξιός υπουργός Ασφαλείας του Ισραήλ, Ιταμάρ Μπεν-Γκβιρ, θύμισε επικριτικά την περίπτωση του Γκιλάντ Σαλίτ, που έδωσε την ευκαιρία για την απελευθέρωση του Γιαχιά Σινουάρ. Η κυβέρνηση Νετανιάχου με πολλή δυσκολία, ύστερα από εξωτερική πίεση και τον μαζικό ξεσηκωμό των οικογενειών και μεγάλης μερίδας της ισραηλινής κοινωνίας, αποδέχθηκε την διαπραγμάτευση εμφανώς

ανυπόμονη να ξεκινήσει ξανά το συντομότερο τις πολεμικές επιχειρήσεις. Παρά τις διαβεβαιώσεις πως ενδιαφέρεται για την τύχη των ομήρων, οι στρατιωτικές επιλογές που έχει κάνει από την πρώτη στιγμή δείχνουν το αντίθετο.

Στα προηγούμενα ήρθε να προστεθεί και μια άλλη διάσταση για τα όσα πραγματικά συνέβησαν το πρωινό της 7ης Οκτωβρίου και πολλοί υποψίαστηκαν, βλέποντας τις καταστροφές στα κιμπούτς και τα καμένα αυτοκίνητα στο μουσικό φεστιβάλ Supernova, στη δυτική Νεγκέβ. Σύμφωνα με δημοσιεύματα και πάλι της ισραηλινής «Χααρέτζ», τα οποία επικαλούνται συμπεράσματα ερευνών της αστυνομίας, ένα τουλάχιστον στρατιωτικό ελικόπτερο άνοιξε πυρ αδιάκριτα πάνω από τους χώρους του φεστιβάλ, ενώ άλλοι αναλυτές βλέποντας την ατελείωτη σειρά των καμένων αυτοκινήτων, ισχυρίζονται πως τέτοιες καταστροφές προξενούνται μόνο από εξελεγμένους πυραύλους αέρος-εδάφους. Όσο για τις περιπτώσεις των κατεστραμμένων κτιρίων στα κιμπούτς, δημοσιογράφος της εφημερίδας αναφέρει μαρτυρίες, στις οποίες υπάρχουν περιγραφές για μαζικές και τυφλές αεροπορικές επιθέσεις στα σπίτια που είχαν οχυρωθεί οι Παλαιστίνιοι μαχητές. Ανεξάρτητα από την κατάληξη της ισραηλινής εισβολής στη Γάζα και τα πόσα εγκλήματα πολέμου μέλλουν να γίνουν ακόμη σε βάρος των Παλαιστίνιων, είναι βέβαιο πως δεν θα αργήσει ο καιρός που θα αποκαλυφθούν τέρατα και σημεία που διέπραξε η ισραηλινή ηγεσία και σε βάρος του ίδιου του λαού της.

Παλαιστίνη-Ισραήλ

Ανταλλαγή ομήρων: Τα ψέματα των σιωνιστών και η αλήθεια ενός λαού

Ολιγόμηρη εκκευρία συμφωνήθηκε ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Χαμάς με τη μεσολάβηση του Κατάρ. Η συμφωνία περιελάμβανε κατάπαυση του πυρός, αποστολή βοήθειας στη Λωρίδα της Γάζας και ανταλλαγή ομήρων με παλαιστίνιους κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές. Συνολικά 105 όμηροι, 81 Ισραηλινοί, 23 Ταϊλανδοί, 1 Φιλιππινέζος απελευθερώθηκαν από τη Χαμάς, καθώς και ένας Ρώσος ύστερα από απευθείας διαπραγματεύσεις με τη Ρωσία. Από την άλλη, οι Ισραηλινοί απελευθέρωσαν 210 φυλακισμένους Παλαιστίνιους, σχεδόν όλοι τους γυναίκες και ανήλικοι. Όλοι τους αγωνιστές, που συμμετείχαν οι περισσότεροι ως ανήλικοι σε διαδηλώσεις υπέρ της απελευθέρωσης της Παλαιστίνης. Επίσημα 7.200 Παλαιστίνιοι είναι φυλακισμένοι, οι 2.000 από την αρχή του τελευταίου πολέμου. Η Χαμάς δήλωσε πως είναι διατεθειμένη να απελευθερώσει όλους τους ομήρους σε αντάλλαγμα όλων των φυλακισμένων.

Αποτελεί μια σημαντική νίκη για την παλαιστινιακή αντίσταση αυτή η εκκευρία. Πολύ γρήγορα το αντιλήφθηκε αυτό το σιωνιστικό κράτος και προσπάθησε να δυναμιτίσει τη συμφωνία. Έτσι, παρά την «κατάπαυση» του πυρός, οι Ισραηλινοί πυροβολούσαν αμάχους που είχαν καταφύγει σε προσφυγικούς καταυλισμούς στις νότιες περιοχές και άρχισαν να επιστρέφουν στη Γάζα. Το σχέδιό τους ναυάγησε και έτσι επιδόθηκαν στη διάδοση ψεμάτων. Αλλά, όσο και αν προσπαθούν, είναι αδύνατο να μην αποκαλυφθούν τα ψέματά τους. Και το μεγαλύτερο από αυτά ήταν η επιστροφή από το «Βασίλειο των νεκρών» δύο ομήρων... Από τη Δυτική Όχθη ο παλαιστίνιος υπουργός Καντούρα Φάρις, αρμόδιος για

τους νυν και πρώην κρατούμενους στις φυλακές του Ισραήλ, δήλωσε χαρακτηριστικά ότι «*οι όμηροι θα πεθάνουν μόνο αν συνεχιστούν οι βομβαρδισμοί στη Γάζα, από πυρά του Ισραήλ*».

Η «διαχείριση» των ομήρων αυτή τη φορά έγινε με προσεκτικό τρόπο. Οι δημοσιογράφοι κρατήθηκαν μακριά και οι πληροφορίες διοχετεύονταν από τον ισραηλινό στρατό. Μαθαίνουμε ότι οι όμηροι παραδόθηκαν «ναρκωμένοι», αν και διαπιστώθηκε ότι είναι καλά στην υγεία τους, ότι η Χαμάς δεν απελευθερώνει γυναίκες για να μην αποκαλυφθεί η «κακοποίηση τους».

Οι σιωνιστές «δίνουν με το ένα χέρι και παίρνουν με το άλλο». Από τότε που ξεκίνησαν να βομβαρδίζουν τη Λωρίδα της Γάζας και ειδικά κατά τις μέρες της εκκευρίας, στρατός και έποικοι πολλαπλασίασαν τις επιθέσεις τους στη Δυτική Όχθη, με 237 νεκρούς και 3.000 τραυματίες. Η Τζενίν για άλλη μια φορά δέχθηκε επίθεση, ενώ δύο νοσοκομεία, το κυβερνητικό νοσοκομείο και το Ibn Sina, πολιορκήθηκαν.

Οι ΗΠΑ σε μια «κρίση ευαισθησίας» ζητούν να καταβληθεί κάθε προσπάθεια ώστε οι απώλειες αμάχων να είναι όσο το δυνατό λιγότερες. Όμως το τέλος της εκκευρίας έφερε σφοδρούς βομβαρδισμούς στη Γάζα, ενώ η «σύσταση» στους αμάχους να φύγουν και από τη Χαν Γιουνίς προοιωνίζεται βομβαρδισμούς και στη νότια Λωρίδα της Γάζας. Ο Νετανιάχου προσπαθεί να αντιστρέψει το αρνητικό κλίμα και επιλέγει να σκληρύνει τη στάση του. Στόχος μας είναι, λέει, η καταστροφή της Χαμάς. Στην πραγματικότητα όμως έχει εξαπολύσει ολοκληρωτικό πόλεμο ενάντια στο λαό της Παλαιστίνης.

«*Δαπανάμε πολύ περισσότερο χρόνο για να εξασφαλίσουμε ότι οι προσπάθειές μας να προειδοποιηθούν οι άμαχοι είναι αποτελεσματικές*», διαβεβαίωσε αξιωματικός του ισραηλινού στρατού. Με τη χρήση ενός συστήματος που αξιοποιεί το σήμα από κινητά τηλέφωνα, δεδομένα από την αεροπορική επιτήρηση και τεχνητή νοημοσύνη μειώνεται τάχα ο αριθμός των νεκρών μεταξύ των αμάχων. Ο ΟΗΕ αμφισβητεί τη χρησιμότητα των εργαλείων αυτών. Καταγγέλλει ότι η ανθρωπιστική βοήθεια είναι σταγόνα στον ωκεανό και φτάνει με μεγάλη καθυστέρηση αλλά και παρεμπόδιση από τους

σιωνιστές. Οι Παλαιστίνιοι πλέον κινδυνεύουν από λιμό και μολυσματικές ασθένειες στον ίδιο βαθμό με τους βομβαρδισμούς.

Οι εικόνες που μας έρχονται από τη Λωρίδα της Γάζας είναι αποκαρδιωτικές αλλά και αποκαλυπτικές για την ωμότητα των ισραηλινών βομβαρδισμών. Δεν έχει μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα. Οι Παλαιστίνιοι επιστρέφουν και σκάβουν με τα χέρια τους στα χαλάσματα αναζητώντας τα νεκρά σώματα των οικειών τους. Το μεγαλείο ενός λαού φανερώνεται στην αποφασιστική αλήθεια: είναι η γη μας και δεν θα φύγουμε από εδώ.

Συνεδρίαση COP28 για το κλίμα

Τα πάντα είναι σχετικά

Ξεκίνησε η Συνεδρίαση COP28 του ΟΗΕ στις 30 του Νοέμβρη, στο Ντουμπάι των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων. Η φετινή συνεδρίαση, η οποία αναμένεται να ολοκληρωθεί στα μέσα Δεκέμβρη, υποβαθμίστηκε από τους παγκόσμιους ηγέτες με τις απουσίες του Αμερικάνου πρόεδρου Τζο Μπάιντεν, του Κινέζου ομολόγου του Σι Τζι Πινγκ, αλλά και του Πάπα (λόγω ασθένειας).

Στο επίκεντρο της συζήτησης βρίσκεται η αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη και ο τρόπος μετριασμού της κλιματικής κρίσης. Αξίζει να σημειωθεί σαν δεδομένο, ότι οι δύο χώρες οι οποίες ευθύνονται για το 40% των παγκόσμιων εκπομπών αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, οι ΗΠΑ και η Κίνα, παρουσίασαν πρόσφατα κοινή έκθεση όσον αφορά το μεθάνιο, το οποίο είναι το δεύτερο σε μέγεθος αέριο μετά το διοξείδιο του άνθρακα το οποίο ευθύνεται για το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ανοίγει έτσι μια καινούργια αντιπαράθεση, με τις βιομηχανίες κρέατος και γάλακτος να καλούνται να πάρουν μέτρα για τη μεί-

ωση του μεθανίου, μιας και είναι από τους βασικούς υπεύθυνους για την εκπομπή του, μαζί με τις εταιρίες φυσικού αερίου. Έτσι, η «πράσινη στροφή» περιλαμβάνει την πρωτοδότηση της λεγόμενης πράσινης ενέργειας και των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, αλλά και τη στροφή σε άλλες μορφές διατροφής που δεν θα έχουν στο επίκεντρο το κρέας και τα γαλακτοκομικά.

Είναι προφανές ότι τα συμφέροντα που παίζονται και από τη μία και από την άλλη πλευρά προσπαθούν να ενισχύσουν τη θέση τους χρησιμοποιώντας μελέτες και επιχειρήματα στηριγμένα σε επιστημονικά (ή «επιστημονικά») δεδομένα κατά το δοκούν. Παράδειγμα είναι η τοποθέτηση του προεδρεύοντα της σύσκεψης Σουλτάν Αλ Τζαμπέρ. Ο Αλ Τζαμπέρ αμφισβήτησε ανοιχτά την κυρίαρχη άποψη των δυνάμεων του ΟΗΕ ότι η μείωση των ορυκτών καυσίμων θα περιορίσει την παγκόσμια υπερθέρμανση κατά 1,5 °C, ο οποίος είναι ο στόχος που έχει μπει από τη σύσκεψη του 2016 στο Παρίσι. Παράλληλα όμως ο Αλ Τζαμπέρ είναι επικεφαλής της Αδnoc, του κρατικού πετρελαϊ-

κού γίγαντα των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και μάλιστα με έγγραφα που διέρρευσαν κατηγορείται ότι προετοιμαζόταν για συναντήσεις με τουλάχιστον 27 ξένες κυβερνήσεις στο περιθώριο της σύσκεψης. Στα έγγραφα περιλαμβάνονται και προτεινόμενα «σημεία συζήτησης», όπως ένα για την Κίνα που λέει ότι η Αδnoc είναι «*πρόθυμη να αξιολογήσει από κοινού τις διεθνείς ευκαιρίες για LNG (υγροποιημένο φυσικό αέριο)*» στη Μοζαμβίκη, τον Καναδά και την Αυστραλία.

Γίνεται κατανοητό λοιπόν ότι για τις διεθνείς αυτές συναντήσεις όλα είναι σχετικά και έχουν κατά βάση να κάνουν με το κέρδος και τις πολιτικές των κρατών και των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών. Το ενεργειακό ζήτημα είναι πρώτα και κύρια ζήτημα επιβολής και κερδοφορίας των ισχυρών δυνάμεων και όχι ζήτημα ευημερίας για τους λαούς του κόσμου. Έτσι χρησιμοποιείται η επιστήμη και το επιστημονικό δυναμικό για να ενισχύσει τη μία ή την άλλη κατεύθυνση. Με τον ίδιο τρόπο χρησιμοποιείται και η κλιματική κρίση και η ανθρωπογενής κλιματική αλλαγή ως

αποδιοπομπαίος τράγος για τις ευθύνες του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, ο οποίος βάζει τα κέρδη και την εκμετάλλευση πάνω από τον άνθρωπο και το περιβάλλον. Με βάση όλη αυτή τη «σχετικότητα» έχει φτάσει η διεθνής κοινότητα να βαφτίζει πράσινη ενέργεια την πυρηνική. Για να μπορούν κάποιες χώρες να υπερισχύσουν απέναντι σε αυτές που έχουν πρόσβαση στα ορυκτά καύσιμα.

Αυτό το θέατρο του παραλόγου αντικατοπτρίζεται και στην τοποθέτηση του Κυριάκου Μητσοτάκη στη σύσκεψη. Όπου, μετά από 1,7 εκατομμύρια στρέμματα καμένα το 2023 και τις πλημύρες από τις κακοκαιρίες που έθαψαν σχεδόν τη μισή Θεσσαλία, δήλωσε ότι η χώρα μείωσε κατά 8% τη χρήση άνθρακα και ότι η οικονομία μας αναπτύσσεται ταχύτατα μειώνοντας τους ρύπους κατά 43% από το 2005 και ότι στρεφόμαστε στις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας, έχοντας από τις καλύτερες επιδόσεις στις χώρες της ΕΕ! Ακόμα και οι καταστροφές του 2023 είναι σχετικές...

Παλαιστίνη

Το σιωνιστικό κράτος ξανάρχισε τις σφαγές

Μεγαλώνουν τα αδιέξοδα - Αγγίζονται οριακές καταστάσεις

Τελικά, αφού δόθηκε μία παράταση τριών ημερών στην αρχική τετραήμερη κατάπαυση του πυρός και ανταλλαγή αιχμαλώτων, η εκκευρία κατέρρευσε κυρίως λόγω του Ισραήλ. Άλλωστε ήταν γνωστό πως η ισραηλινή ηγεσία πείστηκε αφόρητα από το μεγάλο αφεντικό του σιωνιστικού κράτους, τις ΗΠΑ, και σε συνδυασμό με τα πολιτικά προβλήματα που αντιμετωπίζει στο εσωτερικό της αλλά και την πίεση των συγγενών των αιχμαλώτων αναγκάστηκε να ενδώσει και να αποδεχθεί μια ολιγοήμερη παύση πυρός.

Το φασιστικό-σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ επιδιόεται τώρα με ακόμη μεγαλύτερη αγριότητα σε βομβαρδισμούς κατοικημένων περιοχών και σε ολόκληρη - επίσημα - τη Λωρίδα της Γάζας. Μαζί με τον πολλαπλασιασμό των εγκλημάτων της σιωνιστικής οντότητας, πολλαπλασιάζονται ξανά τα αδιέξοδα και οι οριακές καταστάσεις που καλείται να αντιμετωπίσει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, ενώ η περιοχή κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή να πάρει φωτιά!

Από την εκκευρία στη νέα και μεγαλύτερη σφαγή

Η εκκευρία αποτέλεσε μια μικρή επιτυχία της παλαιστινιακής αντίστασης, που έδωσε ανάσα στους παλαιστίνιους μαχητές και στο δοκιμαζόμενο λαό της Γάζας καθώς και κουράγιο σε όλο το λαό της Παλαιστίνης μέσα από την απελευθέρωση των κρατουμένων γυναικών και παιδιών, ομήρων ουσιαστικά του σιωνιστικού Ισραήλ, μιας και πολλοί από αυτούς, όπως άλλωστε και οι παλαιστίνιοι άντρες, κρατούνται στα ισραηλινά κάτεργα ακόμα και χωρίς δίκη (ή και απαγγελία κατηγοριών)! Η εκδικητικότητα του ισραηλινού φασιστικού κράτους αλλά και η προσπάθεια να δυναμιτίσει την εκκευρία φανερώθηκε και από τη σύλληψη - τις ίδιες μέρες της εκκευρίας - περισσότερων Παλαιστίνιων από αυτούς που απελευθέρωσε με την εκκευρία!

Για την ισραηλινή ηγεσία, η εκκευρία ήταν μια οπισθοχώρηση από την κατεύθυνση που είχε χαράξει και γι' αυτό κάθε μέρα έβαζε τρικλοποδιές στην εφαρμογή της. Γι' αυτό επίσης και η αντιπροσωπεία της μισητής Μοσάντ αποχώρησε - με εντολή Νετανιάχου - από την Ντόχα του Κατάρ πριν ακόμα εμφανιστεί αδιέξοδο στις διαπραγματεύσεις.

Η σιωνιστική ηγεσία έπειτα προχώρησε με μεγαλύτερη βαρβαρότητα στα εγκλήματα κατά των αμάχων. Σε μια επίδειξη της ναζιστικής της αντίληψης/πρακτικής και ενός απύθμενου κυνισμού, χώρισε και αρίθμησε ολόκληρη τη Λωρίδα της Γάζας σε 2.000 περιοχές και καλεί συνεχώς τους κατοίκους της να βλέπουν σε εφαρμογή του κινητού(!) ποια περιοχή βομβαρδίζεται και σε ποια περιοχή πρέπει να πάνε. Απανθρωπιά και κυνισμός, όταν πάνω από 1.500.000 κάτοικοι της Βόρειας Γάζας έχουν εκτοπιστεί και στριμώχνονται με τον υπόλοιπο πληθυσμό στη Νότια Γάζα και οι οποίοι, αν δεν σκοτωθούν από τους ανελέητους βομβαρδισμούς, οδηγούνται στην πλήρη εξαθλίωση και το θάνατο, χωρίς πόσιμο νερό, με ελάχιστα τρόφιμα, χωρίς ρεύμα και με τα περισσότερα και μεγαλύτερα νοσοκομεία βομβαρδισμένα. Αυτή η αδιανόητη ισραηλινή πρακτική είναι το πέπλο, που όμως, δυστυχώς γι' αυτούς

και τα υπερατλαντικά αφεντικά τους, δεν μπορεί να καλύψει το πρόσωπο του ναζιστικού τέρατος που εμφανίζει το κράτος-τρομοκρατία του Ισραήλ.

Ήδη σε ένα εικοσιτετράωρο οι νεκροί είναι εκατοντάδες, η ανθρωπιστική βοήθεια μέσω του περάσματος της Ράφα δεν περνά στη Λωρίδα της Γάζας. Τη στιγμή μάλιστα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η μεγαλύτερη πόλη της Νότιας Γάζας, η Χαν Γιουνίς, έχει αποκλειστεί και γίνονται σκληρές μάχες της παλαιστινιακής αντίστασης εναντίον της προσπάθειας του κατοχικού στρατού να εισβάλει σ' αυτήν. Πάντως η ηρωική αντίσταση των ταξιαρχιών των παλαιστινιακών οργανώσεων και τα προβλήματα που έχει βάλει στον εισβολέα επιβεβαιώνονται και από την παραδοχή της ηγεσίας του κατοχικού στρατού πως δεν ελέγχει ούτε τη Βόρεια Γάζα, στην οποία επίσης επιχειρεί, και πως για κάτι τέτοιο θα απαιτηθεί καιρός.

Τα σχέδια τελικών λύσεων και τα αραβικά καθεστώτα

Παράλληλα με τη σιωνιστική αγριότητα επί του άμαχου πληθυσμού στη Λωρίδα της Γάζας, η σιωνιστική ηγεσία έχει κλιμακώσει την κατοχική πολιτική της και στη Δυτική Όχθη. Οι Ισραηλινές «Αμυντικές» Δυνάμεις, οι διαβόητες IDF, όπως καταγγέλλουν πια και δυτικά ΜΜΕ, εξοπλίζουν με βαρύ οπλισμό οργανωμένους σε παραστρατιωτικές ακροδεξιές ομάδες εποίκους, συμμετέχοντας σε επιδρομές και δολοφονίες κατά παλαιστίνιων αμάχων σε πολλές πόλεις της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης. Οι ΗΠΑ, σε μια προσπάθεια συγκράτησης του αφηνιασμένου μαντρόσκυλου τους, απείλησαν με μη παροχή βίζας σε εποίκους που συμμετέχουν στα πογκρόμ.

Ο εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού δηλώνει πως ο έλεγχος της Βόρειας Γάζας είναι το πρώτο βήμα ενός μακρού πολέμου και προετοιμασία για την επόμενη φάση. Στο φως της δημοσιότητας έρχονται σχέδια όπως η δημιουργία ζώνης ασφαλείας εντός της Λωρίδας της Γάζας πλάτους από 1 έως και 2 ή 5 χιλιομέτρων, ενώ δεν έχουν φύγει από το τραπέζι οι ναζιστικού τύπου προτάσεις για εκτοπισμό των Παλαιστίνιων από τη Λωρίδα της Γάζας αλλά και από τη Δυτική Όχθη. Σ' αυτό το σημείο αξίζει να επισημανθεί πως τόσο οι βομβαρδισμοί του κατοχικού στρατού στη Λωρίδα της Γάζας όσο και η θεαματική αύξηση των εποικισμών αλλά και των πογκρόμ στρατού και εποίκων εναντίον των πληθυσμών στη Δυτική Όχθη μετατρέπουν αυτές τις προτάσεις σταδιακά σε πράξη.

Από την άλλη, τα αραβικά καθεστώτα, όπως η Αίγυπτος και η Ιορδανία, δεν δείχνουν διατεθειμένα να «φορτωθούν το πρόβλημα». Γνωρίζουν πως δεν μπο-

ρούν να διαχειριστούν με κανέναν τρόπο ένα προσφυγικό κύμα τέτοιων διαστάσεων, ενώ οι ηγεσίες τους δεν είναι καθόλου σίγουρες για το μέχρι πότε μπορούν να αποφεύγουν το ξέσπασμα ενός εσωτερικού κύματος αμφισβήτησης της αντιδραστικής τους πολιτικής έναντι του παλαιστινιακού λαού. Ο Αλ Σίσι της Αιγύπτου επανέρχεται στο παλιό σχέδιο για «αποστρατιωτικοποιημένο παλαιστινιακό κράτος» του οποίου την ασφάλεια θα εγγυώνται οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, ο ΟΗΕ και οι αραβικές χώρες! Θα λέγαμε πως η διοίκηση Μπάιντεν, μέσω της επαναφοράς της «λύσης των δύο κρατών», δημιούργησε ένα φύλλο συκής όχι μόνο για τις ίδιες αλλά για την ξεπουλημένη Παλαιστινιακή Αρχή και τα αντιδραστικά καθεστώτα που πάνω της θα επιχειρήσουν να ενταφιάσουν τον δίκαιο αγώνα του λαού της Παλαιστίνης για λεύτερη και ανεξάρτητη πατρίδα.

ΗΠΑ: η στήριξη του Ισραήλ και η μεσανατολική τους πολιτική

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στηρίζει στρατιωτικά την εισβολή του σιωνιστικού Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας, στέλνοντας τελευταία και βόμβες βαθιάς διείσδυσης για την καταστροφή των τούνελ της παλαιστινιακής αντίστασης. Για όσους γνωρίζουν, το σιωνιστικό Ισραήλ δεν θα μπορούσε να σταθεί για πολύ καιρό στη Μέση Ανατολή χωρίς την πολύπλευρη βοήθεια που λαμβάνει από τους μεγαλύτερους φονιάδες των λαών. Αυτό ωστόσο δεν σημαίνει ότι ο τρόπος κίνησης της ισραηλινής ηγεσίας βρίσκει σύμφωνους τους επιτελείς της Ουάσιγκτον. Εξακολουθούμε δηλαδή να εκτιμούμε πως η αμερικανική ηγεσία βρίσκεται μπροστά σε ένα αδιέξοδο και γι' αυτό πολλοί συστημικοί δημοσιογράφοι της χρεώνουν πως «δεν έχει σχέδιο». Από τη μια δεν παζαρεύει τη στήριξη του σιωνιστικού μαντρόσκυλου, το κύριο και στις σημερινές συνθήκες το μόνο στήριγμά της στην αραβική χερσόνησο. Από την άλλη, οι κινήσεις της ισραηλινής ηγεσίας έχουν -για να μην πούμε ακυρώσει- μπλοκάρει τη μεσανατολική της πολιτική. Γι' αυτό και τα «τέσσερα όχι και ένα ναι» που είχαμε αναφέρει στο αντίστοιχο άρθρο της προηγούμενης έκδοσης της εφημερίδας χαρακτηρίζονται από ορισμένα αμερικανικά συστημικά ΜΜΕ ως

«ανεπιτυχείς ιδέες» μιας ηγεσίας (των ΗΠΑ) που όμως στην πράξη διολισθαίνει στην υποστήριξη μιας αδιέξοδης πορείας. Την ίδια στιγμή αμερικάνοι αξιωματούχοι προειδοποιούν το Ισραήλ πως προκειμένου να αποκτήσει μια «τακτική νίκη» διακινδυνεύει να υποστεί «στρατηγική ήττα».

Αυτές οι κριτικές αλλά και οι προβληματισμοί στο εσωτερικό της αμερικανικής διοίκησης διογκώνονται ενόσω η ισραηλινή ηγεσία φαίνεται να σπρώχνει σε ολόένα και πιο οριακές καταστάσεις, βάζοντας την αμερικανική διοίκηση μπροστά στην πιθανότητα ακόμα και ενός ξέσπασματος μια περιφερειακής κρίσης στη Μέση Ανατολή, που θα δώσει στους αντίπαλους ιμπεριαλιστές ακόμα περισσότερο χώρο παρέμβασης και υπονόμευσης της αμερικανικής και δυτικής παρουσίας στην περιοχή. Οριακές καταστάσεις τόσο εντός της κατεχόμενης Παλαιστίνης όσο και με τις δηλώσεις της για «κυνήγι των ηγετών της Χαμάς στο Κατάρ, την Τουρκία και όπου αλλού», που εξόργισε την Τουρκία και την έκανε να σηκώσει ακόμα περισσότερο τους αντιισραηλινούς τόνους.

Όχι τυχαία, σε μια τέτοια φάση ο ρώσος πρόεδρος επισκέπτεται τη Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ, ενώ όταν επιστρέψει στη Μόσχα θα υποδεχτεί τον πρόεδρο του Ιράν, δηλαδή θα έχει επίσημες συνομιλίες με τρεις χώρες με σημαντικό ρόλο στην περιοχή και των οποίων η ένταξη στο σχήμα των BRICS επίκειται στην αρχή του 2024.

Σ' αυτήν την κατάσταση οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές δείχνουν για μια ακόμη φορά «σκορποχώρι». Η Γερμανία στηρίζει τη ναζιστική πρακτική του Ισραήλ με το πρόσχημα της καταδίκης του ναζιστικού παρελθόντος της Γερμανίας. Ο Μακρόν προειδοποιεί το Ισραήλ ότι με αυτούς τους στόχους που βάζει («εξόντωση της Χαμάς») δημιουργεί τους όρους για ένα πόλεμο δέκα ετών! Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός άλλωστε δεν έχει στόχο απλά και μόνο να διασώσει, αλλά να ενισχύσει με κάθε τρόπο τα ερείσματά του στην περιοχή. Παράλληλα, Ισπανία και Βέλγιο επιλέγουν την πιο ανοιχτή κριτική στα πεπραγμένα του Ισραήλ, θεωρώντας ότι έχει υπερβεί τα ανεκτά όρια και εκθέτει τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις που το στηρίζουν.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η δολαριοποίηση της Αργεντινής

Σε μια περίοδο που συζητιέται έντονα το ζήτημα της «αποδολαριοποίησης» ανά τον κόσμο, ο νέος Πρόεδρος της Αργεντινής πάει κόντρα στο ρεύμα και δηλώνει πως με το... αλυσοπριόνό του θα... πετσοκόψει το πέσος, το εθνικό νόμισμα της χώρας και θα το αντικαταστήσει με το δολάριο! Θα προχωρήσει -σύμφωνα με τα λεγόμενά του- και στην κατάργηση της Κεντρικής Τράπεζας της χώρας!

Φαίνεται η ιστορία να επαναλαμβάνεται ως ιλαροτραγωδία στην Αργεντινή, όταν πριν από 34 χρόνια ο Κάρλος Μένεμ -ο πρώτος δεξιός νεοφιλελεύθερος Πρόεδρος μετά τους περονιστές και τη δικτατορία- συνέδεσε το πέσος με το δολάριο, μάλιστα στην πολύ σκληρή ισοτιμία ένα προς ένα.

Είχε προηγηθεί εκείνο το «γλυκό χρήμα plata dulce», της μεσαίας και άνω τάξης, όταν η δικτατορία το 1970 επέτρεψε τις κερδοσκοπικές τοποθετήσεις σε δολάρια. Το ίδιο γλυκό κέρδος οδηγεί τις μετοχές των αργεντινικών επιχειρήσεων που είναι εισηγμένες στις ΗΠΑ να εκτοξεύονται μαζί με τις τιμές των ομολόγων, μετά την εκλογή Μιλέι.

Για να στηριχτεί αυτή η ισοτιμία, η κυβέρνηση Μένεμ έλαβε τα πρώτα επίσης πολύ σκληρά αντεργατικά μέτρα, μετά τη δικτατορία Βιντέλα. Ο τεράστιος πληθωρισμός τιθασειύτηκε, αλλά τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής δεν άργησαν πολύ να φανούν, με τη διόγκωση του δημόσιου χρέους, τον έλεγχο του ΔΝΤ, την τελική χρεοκοπία της χώρας και την επάνοδο ενός πιο... τρελού πληθωρισμού. Από τότε η πολύπαθη οικονομικά χώρα δεν λέει να ορθοποδήσει. Μπαινοβγαίνει σε προγράμματα «στήριξης» του ΔΝΤ.

Βέβαια, δεν ήταν ο Μένεμ που διέφευγε στις αρχές του 2000 με ελικόπτερο από το προεδρικό μέγαρο ύστερα από λαϊκή εξέγερση που άφησε στους δρόμους 39 νεκρούς, κυρίως νέους. Ήταν μία από τις «κεντρώες» κυβερνήσεις που διαδέχτηκαν τη διαχείριση του χάους.

Αν ρωτήσετε, όμως, τον Μιλέι, τον νεοεκλεγέντα Πρόεδρο, για τότε, θα σας πει ότι όλα αυτά συνέβησαν γιατί ο Μένεμ δεν πήγε το «έργο» μέχρι την τελική του συνέπεια, την πλήρη δηλαδή κατάργηση του πέσος και την αντικατάστασή του από το δολάριο. Πρόκειται για το σχέδιο που, όπως είδαμε, θέλει να εφαρμόσει ο ίδιος!

Σήμερα ο πληθωρισμός ανέρχεται στο εφιαλτικό νούμερο 143%! Δηλαδή το χρήμα που κυκλοφορεί -για να το πούμε λίγο «λαϊκά»- είναι 143 φορές παραπάνω από τις πραγματικές συναλλαγές που πραγματοποιούν οι πολίτες! Για να υπάρχει μία σύγκριση, στο τέλος της δεκαετίας του '90, που ανέλαβε ο Μένεμ, ήταν 2.000%!

Και όμως το πείραμα της δολαριοποίησης έχει ήδη δοκιμαστεί και συντελεστεί σε τρεις άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής: το Εκουαδόρ (Ισημερινός), το Ελ Σαλβαντόρ και τον Παναμά.

Το πρώτο οδηγήθηκε στη δολαριοποίηση πάλι στις αρχές του 2000, με έναν πληθωρισμό που έφτανε το 100%. Για το δεύτερο, υπήρξε προϋπόθεση από τις ΗΠΑ προκειμένου να προσχωρήσει η χώρα στη σύναψη ελεύθερου εμπορίου με τις ΗΠΑ (ποιον άλλον;).

Μάλιστα, το Σαλβαντόρ είναι η πρώτη χώρα στον κόσμο που υιοθέτησε ως εθνικό της νόμισμα το κρυπτονόμισμα bitcoin μέσα στην πανδημία το 2021! Τέλος, ο Παναμάς τυπικά έχει νόμισμα το balboa από το 1904 που ιδρύ-

θηκε, όμως ως επίσημο νόμισμά του αναγνωρίζεται από τότε το δολάριο. Το balboa αποτελεί περισσότερο μία λογιστική-συναλλαγματική μονάδα, αφού δεν εκτυπώνεται σε τραπεζογραμμάτια, ως χαρτί δηλαδή και χρησιμοποιείται σε πολύ στοχευμένες και περιορισμένες συναλλαγές.

Το τι συνόδευσε την τιθάσευση του πληθωρισμού σε αυτές τις χώρες είναι γνωστό όλα αυτά τα χρόνια. Ο Ισημερινός ήταν η πρώτη χώρα της Λατινικής Αμερικής που καταγράφηκε η εξέγερση ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού και που μέχρι να «σοβαρευτεί», δοκιμάστηκε το σοσιαλδημοκρατικό πείραμα.

Σήμερα αστοί οικονομολόγοι επισημαίνουν ότι και οι τρεις οικονομίες έχουν γίνει κέντρα «ξεπλύματος» μαύρου χρήματος από τα καρτέλ του «επίσημου» εγκλήματος και των ναρκωτικών. Ειδικά το Σαλβαντόρ έχει γίνει η πλατφόρμα «ξεπλύματος» για τη μαφία ναρκωτικών της Κολομβίας, που έρχεται σε άμεση επαφή με το αμερικάνικο νόμισμα!

Μπορεί να επαναληφθεί το «πείραμα» στην Αργεντινή;

Δύο είναι εδώ τα πιο μεγάλα εμπόδια: Το μέγεθος της χώρας (η Αργεντινή αν και «τραυματισμένη» εξακολουθεί να είναι η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της Λατινικής Αμερικής) και η έλλειψη βασικών συναλλαγματικών αποθεμάτων στα κρατικά ταμεία. Ο Μιλέι βέβαια επιδιώκει να βγάλει στην επιφάνεια τα δολάρια που βρίσκονται κρυμμένα στα... στρώματα. Η χώρα δεν διαθέτει τα συναλλαγματικά εμβάσματα των φτωχοδιάβολων του Ελ Σαλβαντόρ, που μετά την εκεί δολαριοποίηση και την έκρηξη της φτώχειας και της ανεργίας πήραν τον δρόμο της μετανάστευσης στις ΗΠΑ.

Πρόθυμοι δανειστές για να δώσουν στον Μιλέι τα 30 δισ. δολάρια σε μετρητά που έχει ανάγκη, όπως δήλωσε, για να βάλει τη χώρα στις ράγες του μειωμένου πληθωρισμού δεν βρίσκονται. Θα βρίσκονταν, άλλωστε, όλα τα προηγούμενα χρόνια στο ένα ή στον άλλον βαθμό...

«Η δολαριοποίηση είναι μια δυνητικά επικίνδυνη στρατηγική "χωρίς έξοδο"», έγραψε ο Μαρκ Σόμπελ, πρώην ανώτερος αξιωματούχος στο υπουργείο Οικονομικών των ΗΠΑ και πρώην εκπρόσωπος των ΗΠΑ στο ΔΝΤ, σε ένα άρθρο σχετικά με τις προτάσεις του Μιλέι που επικαλείται το New Yorker. «Θα μπορούσε να σπείρει τους σπόρους για μια τεράστια οικονομική συντριβή, ενώ εκτρέπει την προσοχή από τη σκληρή δουλειά [που απαιτείται] για την ανόρθωση της οικονομίας». Οι Αμερικάνοι (όχι η πλευρά Τραμπ) αν και επωφελούνται από τη φανερή φιλοαμερικάνικη στροφή και «προτίμηση» του Μιλέι (ήδη οι διαδικασίες για τη σύναψη οικονομικού μνημονίου ανάμεσα στις χώρες που αποτελούν το σχήμα Mercosur και την ΕΕ μετά τις εκλογές στην Αργεντινή έχουν παγώσει) επισημαίνουν τα στοιχεία ανισορροπίας στην πολιτική του.

Βέβαια, η «σκληρή δουλειά που απαιτείται» στο υπόλοιπο κομμάτι του προγράμματος Μιλέι (περικοπές συντάξεων, κατάργηση επιδομάτων φτώχειας, συντριβή κοινωνικών κατακτήσεων, όσες έχουν... απομείνει) δεν αμφισβητείται. Απλά καλείται να προσγειωθεί ο... κάτοχός του.

Αυτά και άλλα πολλά θα επισημανθούν επίσης στο πρώτο ενδο... ατλαντικό ταξίδι του Μιλέι, στις ΗΠΑ.

Βασίλης Τσιράκης: «Φαύλος Κύκλος»

Μυθοπλασία

πάνω στην πραγματικότητα

Γνώριμοι δρόμοι και γωνίες της Θεσσαλονίκης, γνώριμες καταστάσεις, γνώριμη η προσφυγιά, η φτώχεια, οι πορείες, η δράση των φασιστών. Αυτό είναι το κάδρο της νέας ταινίας μικρού μήκους του Βασίλη Τσιράκη, με τίτλο «Φαύλος Κύκλος».

Ο Φαύλος Κύκλος είναι μια ταινία για τους φαύλους κύκλους. Για την προσφυγιά που γεννάει φτώχεια. Για τη φτώχεια που γεννάει εξαθλίωση. Για την εξαθλίωση στην οποία πατάει ο φασισμός για να στρέψει τον Έλληνα εξαθλιωμένο ενάντια στον πρόσφυγα εξαθλιωμένο. Για την ένδεια που γεννιέται μέσα σε αυτό το καζάνι και γεννάει την ανάγκη να βρουν εισόδημα ακόμη κι από τον πόλεμο και τον θάνατο. Φτάνοντας, έτσι, στην αρχή αυτού του κύκλου της αθλιότητας, που γεννάει το σύστημα των πολέμων, ο ιμπεριαλισμός.

Δύο άνθρωποι πάμφτωχοι, άστεγοι, είναι στο προσκήνιο της ταινίας του Τσιράκη. Ο ένας πρόσφυγας, ο άλλος ντόπιος, συναντιούνται τυχαία σε έναν δρόμο, βάζοντας από ένα τασάκι και παίζοντας μαζί φουσαρμόνικα κι ακορντεόν, για να μαζέψουν ελάχιστα κέρματα μπας και επιβιώσουν μια μέρα ακόμη, στη σκληρότερη πραγματικότητα που υπάρχει στη χώρα.

Οι περαστικοί τους αφήνουν ψιλά. Είναι όμως από μια πορεία της ειρήνης που βγαίνει μια αγωνίστρια για να ενώσει τα δύο τασάκια και τα ελάχιστα ψιλά που βγαίνουν. Απεναντίας, είναι ένα πογκρόμ φασιστών που δίνει όλα τα λεφτά στον Έλληνα και σπάει το τασάκι του πρόσφυγα, ενώ ακόμη κι ένας επαίτης στάζει φασιστικό δηλητήριο στα αυτιά του ενός μουσικού, θέλοντας μόνο να διχάσει τους κολασμένους της γης, για να μην καταλάβουν την κοινή τους μοίρα. Οι δε ΜΚΟ «διάσωσης» πιο πολύ με βιτρίνα διακίνησης και εκμετάλλευσης μοιάζουν. Ποιος θα σπάσει αυτόν τον φαύλο κύκλο;

Μέσα σε 25 λεπτά, η ταινία του Τσιράκη καταφέρνει να δείξει την εξαθλίωση που επικρατεί σε μια πόλη που έχει μάθει τόσο από φτώχεια όσο κι από προσφυγιά. Αν και με αργούς ρυθμούς, όποιος δεν ζει σε άλλο κόσμο, καταλαβαίνει πόσο συμπακνωμένα είναι τα πολλαπλά μηνύματα της ζωής σε ένα αστικό κέντρο όπως της Θεσσαλονίκης (που αν και δεν ομολογείται, οι καθημερινές και ιστορικές εικόνες της είναι παντού). Παράλληλα, οι ερασιτέχνες ηθοποιοί δείχνουν ότι για να ειπωθεί μια ιστορία, δεν χρειάζονται ακριβές παραγωγές και σκηνικά Χόλυγουντ, αλλά αρκεί η απλότητα της ιστορίας, που βγαίνει φυσικά μέσα από μια ζωή που δεν είναι μυθοπλασία, παρά ο ζωντανός, αστικός φαύλος κύκλος όλων των συντελεστών: των προσφύγων, των άστεγων, των φτωχών, των αγωνιστών, των φασιστών και του συστήματος που τους γεννά και τους χειρίζεται εναντίον όλων των προηγούμενων.

Το θέμα είναι ότι πάντα θα βρίσκονται αυτοί που θα σπάνε τον κύκλο της ανοχής της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και της ιμπεριαλιστικής φαυλότητας. Οι καλλιτέχνες, οι αγωνιστές, όσοι δεν έχουν να χάσουν τίποτα άλλο στη ζωή, από τις αλυσίδες τους. Γι' αυτό μια τέτοια ταινία αξίζει να προβληθεί και να συζητηθεί. Η ταινία έχει γίνει μέχρι στιγμής δεκτή στα φεστιβάλ: «Barcelona indie awards» της Ισπανίας, «Nicomedia International Film Awards» της Τουρκίας, «Concepción Independent Film Awards» της Χιλής, «Chania Film Festival (CFF)» της Ελλάδας και «Berlin Indie Film Festival» της Γερμανίας, ενώ θα προβληθεί την Κυριακή 10 Δεκεμβρίου στις 12 το μεσημέρι στον κινηματογράφο «Μακεδονικών», με συζήτηση στο τέλος της ταινίας.

Χένρι Κίσινγκερ

«Μάγος» της διπλωματίας ή οργανωτής πραξικοπημάτων και πολέμων;

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΚΟΔΡΑΝΗ

Χαρακτηρίστηκε «μάγος» της διπλωματίας, αρχιτέκτονας» των διεθνών σχέσεων των ΗΠΑ στο δεύτερο μισό του 20ου αιώνα, «γίγαντας» του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών, τιμήθηκε με βραβείο Νόμπελ Ειρήνης το 1973 και ήταν σύμβουλος εξωτερικής πολιτικής πολλών αμερικανών προέδρων. Ο πρόσφατος θάνατός του έδωσε άλλη μια αφορμή στους απολογητές του ιμπεριαλισμού για ύμνους και νέα λιβανιστήρια προς το πρόσωπό του.

Πράγματι, αν δει κανείς το ζήτημα από την πλευρά των ΗΠΑ, θα υποστήριζε ότι ήταν ένας γνήσιος εκπρόσωπος του ιμπεριαλισμού, ένας διακεκριμένος διπλωμάτης, ένας αποτελεσματικός υπουργός που υπερασπίστηκε, με κάθε κόστος, τα συμφέροντα του βορειοαμερικανικού κεφαλαίου και την πολιτική του μεγαλύτερου ιμπεριαλιστικού κράτους. Κόστος που φυσικά πληρώθηκε από τους λαούς πολλών χωρών με πραξικοπήματα, σφαγές και πολέμους. Ήταν αυτός που καθιέρωσε την αμερικανική «ρεαλιστική πολιτική», δηλαδή την πολιτική υπεράσπισης των εθνικών συμφερόντων του κράτους χωρίς ηθικά διλήμματα και ανθρωπιστικές αναστολές.

Όπως γράφτηκε χαρακτηριστικά (Spencer Ackerman στο commonality) σε μια από τις πολλές δηλητηριώδεις νεκρολογίες που δημοσιεύτηκαν διεθνώς, ο Κίσινγκερ ήταν ένας ξεχωριστός αλλά όχι μοναδικός αρχιτέκτονας της διεθνούς ιμπεριαλιστικής τάξης με επικεφαλής τις ΗΠΑ. Η πολιτική που ακολούθησε χτίστηκε πάνω στα θεμέλια που κατασκεύασαν πριν από αυτόν ο Χένρι Μοργκεντάου, ο Ντιν Άσσεσον, ο Τζορτζ Κέναν, ο Πολ Νίτσε, οι αδελφοί Ντάλες και πολύ πιο πριν ο Τζέιμς Μονρόε και άλλοι σχεδιαστές της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ.

Ο Κίσινγκερ γεννήθηκε στη Γερμανία το 1923 και ήταν εβραϊκής καταγωγής. Το 1938 μετανάστευσε στις ΗΠΑ λόγω των ναζιστικών διώξεων. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες στο Χάρβαρντ και πολύ γρήγορα ανερίχθηκε στα ανώτερα κλιμάκια της εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας των αμερικανικών κυβερνήσεων. Διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών και Σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας κυρίως στη δεκαετία του '70. Έγραψε πολλά βιβλία σχετικά με διεθνείς εξελίξεις και το 1982 ίδρυσε μια συμβουλευτική εταιρεία γεωπολιτικής. Λέγεται ότι μέχρι και το τέλος της ζωής του -πέθανε 100 ετών- ασκούσε μεγάλη επιρροή στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα και την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Ήταν ένας από τους άτυπους συμβούλους του Τζ. Μπους μετά την επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράκ το 2003.

Μια από τις μεγαλύτερες «επιτυχίες» του θεωρείται η προσέγγιση των ΗΠΑ με την Κίνα, η οποία ήταν ουσιαστικά μια προσπάθεια της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής να αλλάξει τους παγκόσμιους

συσχετισμούς σε βάρος του μεγαλύτερου ανταγωνιστή της, της ΕΣΣΔ. Φυσικά στην επίσημη ιστορία έμεινε ως ο ιδιοφυής διπλωμάτης που αναθέρμανε τις σχέσεις με τη μεγάλη χώρα της Απω Ανατολής.

Το 1973 τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης (!) για τη συμφωνία που επιτεύχθηκε στο Παρίσι σχετικά με τον τερματισμό του πολέμου μεταξύ ΗΠΑ και Βορείου Βιετνάμ. Η αλήθεια όμως είναι ότι μερικά χρόνια νωρίτερα ήταν αυτός που προώθησε με όλες του τις δυνάμεις την εμπλοκή των ΗΠΑ στον πόλεμο, σαμποτάροντας τις προσπάθειες για ειρήνευση του Λ. Τζόνσον. Το 1973, όταν πλέον ο αμερικανικός στρατός αδυνατούσε να επιβληθεί, είχε ήδη αποφασιστεί η απόσυρσή του από το Βιετνάμ. Ακόμα όμως και η συμφωνία που υπογράφηκε δεν τερμάτισε ουσιαστικά τον πόλεμο αφού οι δυνάμεις του Νοτίου Βιετνάμ εξακολουθούσαν να πολεμούν τους βιετναμέζους κομμουνιστές μέχρι το 1975. Τότε ήταν που και οι τελευταίοι Αμερικανοί έφυγαν από τη χώρα και η Σαϊγκόν (μετέπειτα Χο Τσι Μινχ) παραδόθηκε.

Δε θα μπορούσαμε να παραλείψουμε -προς επίρρωση του μεγέθους της προσφοράς του υπέρ της παγκόσμιας ειρήνης- τη δημοσίευση του βιβλίου του «Πυρηνικός Πόλεμος και Εξωτερική Πολιτική» το 1957. Σ' αυτό ανέπτυξε τις απόψεις του υπέρ ενός «περιορισμένου πυρηνικού πολέμου» που ακόμα και στις μέρες μας έχει μεγάλη αποδοχή στα υψηλά κλιμάκια του αμερικανικού Πενταγώνου.

Επίσης οι προσπάθειές του για ειρήνη στον κόσμο αποδεικνύονται και από την ενεργό ανάμιξή του στον Βομβαρδισμό της Καμπότζης και του Λάος (1969-1973) από τον αμερικανικό και νοτιοβιετναμέζικο στρατό με στόχο τους κομμουνιστές αντάρτες. Οι επιχειρήσεις έγιναν μετά από οδηγίες του Κίσινγκερ, με αποτέλεσμα το θάνατο δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων.

Αλλά το αποκορύφωμα της ειρηνευτικής του πολιτικής, που στέφθηκε με μεγάλη επιτυχία, ήταν η υποστήριξή του ως υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ στον ινδονήσιο δικτάτορα Σουχάρτο για την εισβολή και παράνομη κατοχή της Ινδονησίας στο Ανατολικό Τιμόρ το 1975, που εξελίχθηκε σε μια γενοκτονία και στοίχισε τη ζωή σε περισσότερους από 200.000 ανθρώπους.

Ο Κίσινγκερ ήταν ενορχηστρωτής πραξικοπημάτων και πολλών πολιτικών παρεμβάσεων αλλά και στρατιωτικών επεμβάσεων των ΗΠΑ σε ξένες χώρες, που κατέληγαν σε σφαγές. Ήταν αυτός

που ως πρόεδρος της επιτροπής που ενέκρινε τις μυστικές επιχειρήσεις της CIA δήλωσε: «Δεν βλέπω γιατί πρέπει να μείνουμε άπραγοι και να παρακολουθούμε μία χώρα να γίνεται κομμουνιστική λόγω της ανευθυνότητας του λαού της (...) Τα ζητήματα είναι τόσο σημαντικά για τους χιλιάδες ψηφοφόρους και δεν πρέπει να αφηθούν να αποφασίσουν μόνοι τους». Αμέσως μετά πραγματοποιήθηκε το πραξικόπημα του Α. Πινοσέτ στη Χιλή το 1973, με στόχο την ανατροπή και δολοφονία του προέδρου της χώρας, Σ. Αλιέντε. Ακολούθησε ένα μεγάλο χρονικό διάστημα κατά το οποίο η Χούντα του εκλεκτού των ΗΠΑ προχώρησε σε συλλήψεις, φυλακίσεις, βασανισμούς και δολοφονίες αριστερών και δημοκρατικών πολιτών. Σίγουρα ο μεγάλος μάγος της διπλωματίας αισθανόταν υπερήφανος για την πατρότητα του σχεδίου του.

Καθοριστική ήταν η συμμετοχή του και σε άλλες ανατροπές νόμιμα εκλεγμένων κυβερνήσεων στη Λατινική Αμερική, που κατέληγαν σε δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων, δικτατορίες και αιματοκύλισμα. Δυστυχώς για τον αιωνόβιο πολιτικό τα πολλά χρόνια ζωής που του προσφέρθηκαν απλόχερα ήταν και η αιτία να προλάβει εν ζωή τα αποκαταρκτικά έγγραφα για τη δράση του. Τα απόρρητα έγγραφα του σχεδίου που ονομάστηκε «Επιχείρηση Κόνδωρ» βγήκαν στη δημοσιότητα πριν πεθάνει. Σε όλες σχεδόν τις χώρες της Νοτίου Αμερικής που υπήρχαν φιλοαμερικανικές κυβερνήσεις τη δεκαετία του '70 ο στρατός τους με τη στήριξη της CIA προχώρησε σε δολοφονίες δεκάδων χιλιάδων αριστερών. Μάλιστα, στην περίπτωση της Αργεντινής, μετά το πραξικόπημα του Βιδέλα το 1976 ο Κίσινγκερ δήλωσε ανοικτά ότι ο στρατός πρέπει να ενθαρρυνθεί για την εξάλειψη των «τρομοκρατικών δυνάμεων», εννοώντας την Αριστερά.

Οι παρεμβάσεις του Κίσινγκερ επεκτείνονταν σε όλες τις γωνιές της γης. Μετά τον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ ήταν αυτός που κατέβαλε άοκνες προσπάθειες ώστε να αποκομίσει το κράτος του Ισραήλ τα μέγιστα οφέλη από τα αποτελέσματα του πολέμου.

Η υποστήριξή του στον Σάχη του Ιράν τη δεκαετία του '70 -παρά τις καταγγελίες για κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα του- συνέβαλε στην αύξηση των τιμών του πετρελαίου και την κρίση του 1973 που έπληξε κυρίως την Ευρώπη.

Χωρίς τελειωμό η δράση του στην Ασία επεκτάθηκε και στο Πακιστάν, μια

χώρα με στρατιωτική χούντα και σύμμαχο των ΗΠΑ. Το 1971, όταν ακόμα ο Κίσινγκερ ήταν υπουργός και με τη δική του υποστήριξη, η χούντα ξεκίνησε στρατιωτική επιχείρηση στο ανατολικό Πακιστάν για να καταπνίξει την αποσχιστική εξέγερση (κίνημα της Βεγγαλικής αυτοδιάθεσης) των κατοίκων της περιοχής (σημερινό Μπανγκλαντές). Το αποτέλεσμα ήταν μια ανελέητη σφαγή Βεγγαλέζων που έμεινε στην ιστορία ως η γενοκτονία του Μπανγκλαντές με τεράστιο αριθμό νεκρών που εκτιμούνται από 300.000 ως 3.000.000. Άλλα 10.000.000 μετανάστευσαν στην Ινδία.

Αλλά και στη χώρα μας ο Κίσινγκερ είχε πρωταγωνιστικό ρόλο και άμεση ανάμιξη στο πραξικόπημα του Ιωαννίδη στην Κύπρο, στις 15 Ιούλη του 1974, δίνοντας την έγκριση των ΗΠΑ στον έλληνα δικτάτορα για την ανατροπή του Μακάριου, με στόχο τη διχοτόμηση του νησιού και τη διπλή ένωση με Ελλάδα και Τουρκία. Χαρακτηριστική είναι η ομολογία του αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων, στρατηγού Μπονάνου, και του αντιστρατήγου Γαλατσάνου ότι οι ΗΠΑ έδωσαν την εντολή για το πραξικόπημα στην Κύπρο (Ψυρούκης). Ο Κίσινγκερ ήταν και ο βασικός συνομιλητής με την Τουρκία η οποία, με πρόσχημα το πραξικόπημα στην Κύπρο, προχώρησε στην εισβολή και τον «Αττίλα». Όπως δημοσιεύτηκε σε εφημερίδες της εποχής, την ημέρα της τουρκικής εισβολής (20 Ιουλίου 1974) ο υφυπουργός του Κίσινγκερ, Τζ. Σίσκο, βρισκόταν στην Άγκυρα σε επαφές με τον τούρκο πρωθυπουργό Μπ. Ετζεβίτ. Για να αντιληφθούμε σε πόσο μεγάλο βαθμό ήταν μπλεγμένος ο Κίσινγκερ στα τεκταινόμενα στην Ελλάδα την εποχή εκείνη, αρκεί να αναφέρουμε μόνο ότι είχε προαναγγείλει τη μετάβαση από τη χούντα στον κοινοβουλευτισμό μια ημέρα νωρίτερα από τη σύσκεψη των αρχηγών των ενόπλων δυνάμεων στην οποία και πάρθηκε η απόφαση.

Σίγουρα θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο Κίσινγκερ ήταν από τους λίγους αμερικανούς πολιτικούς που είχαν τόσο σημαντική επίδραση στη διαμόρφωση της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας των ΗΠΑ - και όχι μόνο. Οι πολιτικές που εφάρμοσε σε όλη του τη ζωή επηρέασαν κράτη και λαούς σε όλη την υφήλιο. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε πολλά ακόμα από τα «επιτεύγματα» του ισχυρότερου υπουργού Εξωτερικών που πέρασε ποτέ από τις ΗΠΑ. Αν θέλαμε όμως να δώσουμε έναν τίτλο στον δικό μας επικήδειο προς τον άνθρωπο που έφυγε πλήρης ημερών και υπερπλήρης εγκλημάτων θα ήταν ο εξής: «**Η κληρονομιά που άφησε στους λαούς με το εκατοντάχρονο πέρασμά του από αυτόν τον κόσμο ήταν βουτηγμένη στο αίμα.**»

Πηγές

«**Διπλωματία**», Henry Kissinger, εκδ. Νέα Σύνορα - Λιβάνης

«**Η μαύρη Βίβλος του καπιταλισμού**», εκδ. Λιβάνη

«**Ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας (1967-1974)**», Ν. Ψυρούκης, εκδ. Επικαιρότητα.

Ιστοσελίδα COMMONALITY

<https://commonality.gr/o-chenri-kisingker-egklimatias-polemoy-poy-agarithike-apo-tin-archoysa-taxi-tis-amerikis-pethainei-telika/>

σχολία

Απόβαση

Δύο Αμερικανοί του αεροπλανοφόρου Gerald R. Ford (CVN 78) που έχει ελλιμενιστεί στη Σούδα, χτύπησαν με γροθιές και χαστούκια κατά την έξοδό τους στην πόλη, δύο 15χρονα κορίτσια. Προπόνηση στον δρόμο για την Παλαιστίνη.

Φόροι I

Αναφερόμενος στη μείωση του ΦΠΑ στα βασικά είδη διατροφής, τα οποία αναγκάζεται να περιορίζει σημαντικό μέρος του πληθυσμού, ο υπουργός Οικονομίας έκανε λόγο για ένα μέτρο που θα ήταν αναποτελεσματικό και πως «οι φρεγάτες και τα αεροπλάνα στοιχίζουν. Από κάπου πρέπει να βρεθούν». Η σωστή πλευρά της πείνας.

Φόροι II

«Έχει να κάνει και με τις συντάξεις. Δίνουμε 31%, από αυτά τα μισά δεν είναι από τις εισφορές αλλά από τους φόρους. Αν μειώσουμε τον ΦΠΑ αλόγιστα, στο τέλος δεν θα μπορούμε να πληρώσουμε βασικές ανάγκες». Ο πόλεμος βασική ανάγκη.

Διόδια

Αυξήσεις αναμένονται στα διόδια των αυτοκινητόδρομων, όπως γνωστοποίησε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Π. Μαρινάκης. Το 2024 θα σημειωθεί αύξηση σε ποσοστό 7,6%, το 2025 νέα άνοδος 2% και το 2026 πάλι αύξηση 2% στα τέλη διοδίων. Αυτοκινητόδρομοι με χρώμα.

Περιοχές

Οι ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις (IDF) δημοσίευσαν έναν χάρτη στον οποίο η Λωρίδα της Γάζας χωρίζεται σε εκατοντάδες μικρές περιοχές. Ο διαδραστικός χάρτης -αναφέρει ο ιστότοπος Times of Israel- θα χρησιμοποιηθεί για να ειδοποιήσει τους Παλαιστίνιους αμάχους για τις περιοχές ενεργών μαχών. Πού μπορεί κάποιος να σκοτωθεί.

Ψήφος

Επιστολική ψήφο στις ευρωεκλογές ανακοίνωσε ο Κ. Μητσοτάκης. Εκτός από τα δέντρα και το χαρτί τους.

Προβλέψεις

Την υπαγωγή του Αστεροσκοπίου και της Εθνικής Μετεωρολογικής Υπηρεσίας στο Υπουργείο Κλιματικής Κρίσης, παρά τις αντιδράσεις

της διοίκησής του και επιστημόνων ερευνητών, επανέλαβε ο Κυριάκος Μητσοτάκης, στη συζήτηση στη Βουλή για τις πλημμύρες. «Αναζητούμε την επιστημονική γνώση, αλλά τη θέλουμε ενσωματωμένη στο υπουργείο, που έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο». Επιστημονικές καταστροφές.

Κρύο

«Δύσκολες» αμυντικές επιχειρήσεις σε τμήματα του ανατολικού μετώπου καλούνται να αντιμετωπίσουν τα ουκρανικά στρατεύματα, εξαιτίας του κρύου που επικρατεί, αλλά οι δυνάμεις στον νότο πραγματοποιούν ακόμη επιθέσεις, δήλωσε ο Ουκρανός πρόεδρος Βολοντίμιρ Ζελένσκι.

Τελείωσαν τα δολάρια θέρμανσης.

Εποχή

«Ο χαμός του δρ Κίσιγκερ σηματοδοτεί το τέλος μιας εποχής, μιας εποχής κατά την οποία το αξιοθαύμαστο μυαλό και η διπλωματική του ικανότητα διαμόρφωσαν όχι μόνο την πορεία της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, αλλά και την παγκόσμια σκηνή», δήλωσε ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Μπενιαμίν Νετανιάχου. Αξιολογώντας το έργο του.

Απόλυση

Η Μελίσα Μπαρέρα, πρωταγωνίστρια των δύο τελευταίων ταινιών Scream, απολύθηκε από το Scream VII, καθώς κατηγορήθηκε για αντισημιτισμό, λόγω αναρτήσεων στα social media όπου υποστήριξε ότι όσα γίνονται στην Γάζα θυμίζουν «στρατόπεδα συγκέντρωσης» και ότι είναι «γενοκτονία» εναντίον Παλαιστίνιων. Silence I.

Δολοφονία Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου

15 χρόνια μετά, ο λαός και η νεολαία στους δρόμους!

Πριν 15 χρόνια, στις 6 του Δεκεμβρίου του 2008, έπεφτε νεκρός ο 15χρονος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος από το όπλο του αστυνομικού Κορκοoney. Από ένα περίστροφο που οπλίστηκε από τη δολοφονική πολιτική του συστήματος, που στρεφόταν και στρέφεται ενάντια στο λαό και τη νεολαία.

Μετά από 15 χρόνια, ο λαός και η νεολαία επιμένει να βγαίνει στους δρόμους και να τιμά αγωνιστικά τη μνήμη του Αλέξανδρου. Ενάντια στην κρατική καταστολή, ενάντια στη φασιστικοποίηση, για το δικαίωμα στη ζωή και τις ελευθερίες!

Στην Αθήνα, πολλές χιλιάδες διαδηλωτές βρέθηκαν στους δρόμους για να τιμήσουν τη μνήμη του Αλέξανδρου. Στη διαδήλωση συμμετείχαν οργανώσεις της Αριστεράς και συλλογικότητες του α/α χώρου. Το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχε, προσπαθώντας να αναδείξει το σύνολο της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Για άλλη μια φορά η παρουσία της αστυνομίας ήταν προκλητική, με διμοιρίες MAT να ακολουθούν από δίπλα την πορεία, καθ' όλη της τη διάρκεια, ενώ σε «ετοιμότητα» βρίσκονταν και αύρα της αστυνομίας. Ήδη, πριν τη συγκέντρωση, ομάδες ασφαλιτών επιχειρήσαν να κάνουν έλεγχο σε μέλη του ΚΚΕ(μ-λ), που κατευθύνονταν προς τα Προπύλαια. Οι σύντροφοι αρνήθηκαν και αποχώρησαν φωνάζοντας συνθήματα. Πριν από την πορεία έγιναν τουλάχιστον 67 προσαγωγές στους γύρω δρόμους, ενώ στο τέλος της έγινε χρήση και της αύρας.

Στη Θεσσαλονίκη, νέοι, φοιτητές και μαθητές, καθώς και εργαζόμενοι της πόλης συγκεντρώθηκαν στην Καμάρα, από όπου και ξεκίνησε η διαδήλωση πε-

ρίπου 3.000 ανθρώπων. Συμμετείχαν αναρχικές συλλογικότητες, καθώς και φοιτητικοί σύλλογοι και οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Η παρουσία της αστυνομίας ήταν έντονη, ακολουθώντας τη διαδήλωση σε όλη τη διάρκειά της.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση συγκρότησαν μαζικό μπλοκ. Μέσα από τα συνθήματά τους προσπάθησαν να συνδέσουν την κρατική καταστολή με τη συνολικότερη καθημερινή αντιλαϊκή επίθεση. Και σε αυτήν την διαδήλωση, φωνάχτηκαν συνθήματα υπέρ της δίκαιης αντίστασης του παλαιστινιακού λαού, ενάντια στις σιωνιστικές δυνάμεις κατοχής! «Στη Γάζα κάθε σπίτι έχει έναν Αλέξη, οι λαοί θα πουν την τελευταία λέξη», φώναξαν φοιτητές και μαθητές που συμμετείχαν στο μπλοκ, ενώ ομάδα μαθητών κρατούσε στα χέρια της πλακάτ με το μήνυμα: «Έχε το νου σου στο παιδί, γιατί αν γλιτώσει το παιδί υπάρχει ελπίδα».

Στα Χανιά, με τη συμμετοχή περίπου 400 διαδηλωτών, κυρίως νεολαίας, πραγματοποιήθηκε η διαδήλωση της 6ης Δεκεμβρη. Ο Ενιαίος φοιτητικός σύλλογος και η Ρόζα Νέρα είχαν τα πιο μαζικά μπλοκ, ενώ συμμετείχαν επίσης η ΕΛΜΕ, η ΛΑΕ, το ΝΑΡ-νΚΑ και το ΣΕΚ. Η Πρωτοβουλία Αντίστασης σχημάτισε διακριτό, μαχητικό μπλοκ, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στην πολιτική της φτώχειας και της καταστολής. Φωνάχτηκαν επίσης και συνθήματα αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό και ενάντια στη δολοφονική πολιτική που μπλέκει τη χώρα μας στα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Στον Βόλο, η πορεία πραγματοποιήθηκε με πολύ μεγάλη μαζικότητα. Συμμετείχαν οργανώσεις και σχήματα της

Θεσσαλονίκη, 6/12/2023

εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (ΣΕΚ, ΝΑΡ, Συντονισμός Συλλογικοτήτων Βόλου) και αναρχικές συλλογικότητες. Άλλες δυνάμεις (ΑΡΙΣ, ΑΡΑΣ) κατέβηκαν με πανό φοιτητικών συλλόγων είτε με ψηφίσματα συνελεύσεων ή με ψηφίσματα ΔΣ, παρόλο που συζητήσεις δεν έγιναν στις σχολές και δεν έλειψαν και οι προσπάθειες να μπλοκαριστούν συνελεύσεις. Για ακόμα μια χρονιά, το ΚΚΕ επέλεξε να μην κατέβει στον δρόμο. Στην διαδήλωση συμμετείχαν με πανό, ανακοινώσεις, συνθήματα και οι Αγωνιστικές Κινήσεις, ενώ το ΚΚΕ(μ-λ) παρέμβηκε με την προκήρυξή του.

Η παρουσία των MAT ήταν έντονη σε διάφορα σημεία της πόλης. Προς το τέλος της πορείας χτύπησαν από τα πίσω με δακρυγόνα, ενώ έκαναν και 15 προσαγωγές, εκ των οποίων 11 ανήλικοι!

Στην Ξάνθη, πραγματοποιήθηκε, με μικρή μαζικότητα, το μεσημέρι της 6ης Δεκεμβρη η συγκέντρωση, την οποία καλούσε ο Σύλλογος Φοιτητών Ξάνθης. Το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχε με πανό και μαζί με τις Αγωνιστικές Κινήσεις προσπάθησαν

να δώσουν αγωνιστικό χρώμα, με συνθήματα ενάντια στην πολιτική που δολοφονεί τη ζωή και τα δικαιώματά μας. Επίσης, εκπρόσωπος της Οργάνωσης έδωσε μικρή συνέντευξη σε τοπική εφημερίδα. Αρνητικό είναι το γεγονός ότι τόσο η ΚΝΕ όσο και τα ΕΑΑΚ δεν δέχτηκαν να προχωρήσει ο σύλλογος σε πορεία, παρά τη σχετική πρόταση των Αγωνιστικών Κινήσεων.

Στην Ηγουμενίτσα, αρκετοί συναγωνιστές συγκεντρώθηκαν το απόγευμα στον Πεζόδρομο της Ηγουμενίτσας μετά από τα καλέσματα των οργανώσεων ΚΚΕ(μ-λ), Μ-Λ ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στη συγκέντρωση και στην πορεία που ακολούθησε, συμμετείχαν με πανό και ξεχωριστά μπλοκ το ΚΚΕ(μ-λ) και το Μ-Λ ΚΚΕ, ενώ υπήρχε και πανό της επιτροπής ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΛΑΟ. Φωνάχτηκαν συνθήματα ενάντια στην δολοφονική πολιτική του συστήματος, στην πολιτική της φασιστικοποίησης, της φτώχειας, της ανεργίας και της καταστολής.